C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Jestrab_a_rybarka-Dolu_mezi_mrtve.pdb

PDB Name: Green Simon R-Dolu mezi mrtve
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dolů mezi mrtvé
Simon R. Green

Podívej se, jak je obrovský!

Plazící se obr se pomalu blížil k oběma mužům. Ti začali váhavě ustupovat a pak uviděli, že není sám. Za ním se plazil další a pak ještě jeden. Z nitra země se ozývaly zvuky jiných obrů, které zatím ukrývala tma.
Obr se opět posunul vpřed, velká bílá hmota zaplňující celý tunel. MacNeil se vrávoravě zvedl, popadl lucernu a znovu zaútočil na obrovu ruku. Opět vystříkla krev, ale obra to nezastavilo. MacNeil se pokusil dostat k hrdlu netvora, ale nedokázal proniknout přes jeho šermující ruce. Ani Tanečníkovi, který mu přispěchal na pomoc, se nepodařilo víc než obrův postup zpomalit. Pomalu, krůček za krůčkem, byli nuceni ustupovat. Obří řev byl v omezeném prostoru chodby ohlušující. MacNeilovi s Tanečníkem se podařilo dostat skoro až ke schodům, když tu se obr náhle prudce vrhl vpřed. Levou rukou popadl MacNeila za rameno a pravou sevřel Tanečníkovu ruku s mečem. Obr si je začal pomalu přitahovat k sobě a přitom otevřel ústa plná dlouhých špičatých zubů...

„Je to Bestie. Ona ví, co nás děsí."

Je jedna část Lesa, kde je vždycky noc. Vysoké stromy se kloní k sobě, aby zabránily pronikání světla, a tvorové, kteří tam žijí, nikdy neviděli slunce. Ti, kdo kreslí mapy, to místo nazývají Temný les a přidávají varování: Tady žijí démoni. Před deseti lety se začaly hranice Temného lesa pomalu rozšiřovat a poprvé po nespočetných staletích se nad celým Lesním královstvím rozprostřela dlouhá noc. Démoni vyrazili v houfech z temnoty a nekonečný příval těch pokřivených, zvrácených stvůr ničil a zabíjel všechno, co mu přišlo do cesty. Nakonec byli zastaveni a zahnáni zpět, ale pouze za cenu velkých ztrát. Dlouhá noc se stáhla i s démony a Temný les se vrátil do původních hranic. Ve zničené zemi zavládl tichý, neoslavovaný mír a lidé se jali stavět, co bylo zničeno.
Deset let uběhlo od války s démony. Lesu se pomalu hojily jizvy, Temný les byl klidný a tichý a jen málo démonů se odvažovalo vylézt z věčné noci. Avšak na mýtině nedaleko hranice Temného lesa, ve tmě, kterou slunce nikdy nerozptýlí a ani měsíc ji nezředí svou září, se prastaré zlo, které tu odnepaměti snilo své nečisté sny, ve spánku pohnulo.

1 TICHO VRYTÉ DO KAMENE

Duncan MacNeil přitáhl svému koni uzdu a rozhlédl se. Mezerami v baldachýnu korun stromů pronikaly dolů zlatavé sluneční paprsky a prozařovaly lesní šero. Po obou stranách vyšlapané stezky rostly vysoké stromy hustě u sebe a jejich větve se prohýbaly pod letní zelení. Horký, dusný vzduch voněl vlhkou zemí, listím a kůrou. Na nejvyšších větvích zpívali ptáci varující lesní zvěř, že se jejich teritoriem pohybuje člověk. MacNeil se netrpělivě zavrtěl v sedle. Po dvou týdnech na cestách pro něj kouzla Lesa začínala povážlivě blednout. Vlastně si MacNeil začínal myslet, že by byl naprosto spokojený, kdyby už nikdy nezahlédl jediný strom. Ohlédl se směrem, odkud přijel, ale po zbytku jeho skupiny stále nebylo ani vidu, ani slechu. Zamračil se. K smrti nerad čekal. Podíval se před sebe, ale ve výhledu mu bránily hustě rostoucí stromy. MacNeil pobídl svého koně, aby pomalu vyrazil vpřed. Konec lesa byl jistě nedaleko a on už se nemohl dočkat, až ho uvidí.
Les pomalu ubíhal kolem a podkovy jeho koně v tichu hlasitě zvonily. Ptáci postupně přestali zpívat a ve stínu porostu se teď nic nehýbalo. MacNeil instinktivně nahmatal rukou jílec meče visícího mu u boku a uvolnil ho v pochvě. Všechno se zdálo být naprosto klidné, ale on neměl ve zvyku zbytečně riskovat. Jeho pohled padl na skupinku mrtvých stromů vlevo. Byly pokroucené a vykotlané, vyžrané hnilobou. Jejich sukovité větve byly holé, kůru měly porostlou lišejníkem. Ještě i po deseti letech v Lese zůstala místa, která se nedokázala vzpamatovat z dlouhé noci.
Náhle se před ním stromy rozestoupily a MacNeil zastavil svého koně na okraji mýtiny. Naklonil se v sedle dopředu, oči si zaclonil dlaní před jasným sluncem a po tváři se mu pomalu roztáhl úsměv. Uprostřed paseky stála pohraniční pevnůstka, velká kamenná stavba s masivní, železem okovanou dubovou bránou a se střílnami místo oken. MacNeil si ji pozorně prohlédl. Brána byla zavřená a uvnitř ani kolem pevnosti se nic nehýbalo. Její tlusté kamenné zdi se tiše a tajemně tyčily v pozdně odpoledním slunci.

MacNeil se v sedle narovnal a zamračil se. U brány nebyly žádné stráže a nikdo nehlídkoval ani nahoře na hradbách. Nad pevnůstkou nevlála žádná vlajka, žádný praporec nebo korouhev, a ze žádného z tuctu jejích komínů nestoupal kouř. Jestli byl někdo uvnitř, dával si záležet, aby to nebylo vidět. MacNeil se znovu ohlédl přes rameno. Po zbytku jeho skupiny stále nebylo ani památky. Otočil se zpátky a nešťastně se zamračil. Obyčejně měl dost rozumu na to, aby se tolik nevzdaloval od svých lidí, ale ta věc s pohraniční pevnůstkou mu dělala starosti a čím dříve zjistí, jak to s ní je, tím dřív bude mít klid.
Blížila se bouře. Cítil to. Na nebi se stahovaly temné mraky a celý den bylo dusno. MacNeil vzhlédl k zatažené obloze a tiše zaklel. Plánoval, že si pevnost nejprve pořádně prohlédne zvenčí a noc stráví v lese, ale teď to vypadalo, že to bude zatraceně nevlídná noc. A MacNeil rozhodně neměl v úmyslu spát na rozbahněné zemi v lijáku, když pohodlné postele byly na dosah ruky. On a jeho skupina strávili v poslední době příliš mnoho nocí pod širým nebem a tohle léto bylo nejdeštivější, jaké pamatoval.
Pomalu se protáhl a pak se uvolnil. Po rozruchu, který se kvůli téhle pevnůstce strhl u dvora, tak nějak předpokládal, že bude vypadat impozantněji. Panika začala, když se zjistilo, že pevnost už skoro měsíc nekomunikuje s okolním světem. Žádná zpráva, žádný poštovní holub, nic. Král do ní poslal několik svých poslů. Žádný se nevrátil. Mágové a čaroději se pokusili navázat s ní mentální spojení, ale jakási bariéra jim v tom bránila. Král si vyslechl všechny tyto zprávy a jeho obavy ještě zesílily. Pevnůstka ležela na hranici mezi Lesním královstvím a sousední zemí, vévodstvím Hillsdown. Vždycky to byla sporná hranice a docházelo na ní k častým šarvátkám a v chaosu dlouhé noci se Hillsdown několikrát pokusil rozhodnout v té věci jednou provždy ve svůj prospěch. Lesní království nechalo vystavět novou pevnost, aby mu v tom zabránilo, a krátce poté, co byla dokončena, tu zavládl nápadně velký klid. Vévoda Hillsdownu poslal několik ostrých nót, pak se bez velkého povyku stáhl a tím to všechno skončilo. Až do minulého měsíce.
MacNeil s rukou na jílci meče zamyšleně pozoroval mlčenlivou pevnost. Nic přímo nenasvědčovalo tomu, že by v ní něco nebylo v pořádku - na jejích kamenných zdech nebyly stopy po ohni ani dobývání a na mýtině vládl naprostý klid - ale nebyly tam ani žádné známky života. MacNeil se nervózně zavrtěl a jeho kůň, na kterého se přenášelo pánovo rozpoložení, pohodil hlavou. Konejšivě ho poplácal po krku, ale ani na okamžik přitom nespustil pohled z pevnosti.
Duncan MacNeil byl vysoký, svalnatý muž, kterému pomalu táhlo na třicet. Dlouhé světlé vlasy mu spadaly až na ramena a nosil je stažené prostou koženou čelenkou. Jeho chladné šedé oči hleděly na svět z kulatého usměvavého obličeje. Ramena měl široká, hrudník klenutý a na těle neměl ani gram zbytečného tuku. Ze všech sil pracoval na tom, aby to tak zůstalo. Šaty, které nosil, byly prosté a praktické a na koni seděl s přirozeností člověka, jenž strávil značnou část svého dospělého života v sedle. Meč, který mu visel u boku, měl ve staré, odřené pochvě a obvykle měl ruku poblíž jeho jílce.
Z touhy po životě plném akce a dobrodružství zalhal ohledně svého věku a ke stráži nastoupil už v patnácti. Válka s démony ho z podobných nesmyslů z větší části vyléčila, ale jeho povaha mu ani potom nedovolovala jen udělat svou práci a shrábnout plat. Potřeboval trochu vzrušení, které by mu okořenilo život. Ta neustálá honba za dobrodružstvím už ho mnohokrát přivedla do potíží a přišel při ní o tolik zásluh, kolik jich při jiných příležitostech získal. Po jednom zvlášť nešťastném incidentu, který zahrnoval naprosté zničení hospody, jejíž majitel nevzal dostatečně vážně MacNeilovu stížnost na vodnaté pivo, mu nadřízení dali na výběr: buď se stane Hraničářem, nebo bude po zbytek života ve vojenské věznici rozbíjet velké balvany na drobný štěrk.
Hraničáři pracovali v malých, mobilních skupinkách a obvykle je posílali jako předvoj před hlavními silami, aby prověřili nebezpečné nebo podezřelé situace. Tyto skupinky byly odvážné, schopné a vyznačovaly se vysokou úmrtností. Jejich plat byl dobrý, ale po pravdě řečeno, MacNeil by to dělal i zadarmo. Což přirozeně nikdy nikomu neřekl. Jeho chlebodárci by to mohli vzít vážně. Jako Hraničář teď měl tolik vzrušení, kolik potřeboval a ještě něco navíc. Po takovém životě vždycky toužil. Znovu si prohlédl pevnůstku před sebou a šťastně se usmál. Už teď mu bylo jasné, že tohle bude výzva. A MacNeil výzvy miloval.
Úsměv mu ale brzy z tváře zmizel. S výzvami byla obvykle ta potíž, že zabíraly spoustu času, a on měl přesně stanovený termín. Na to, aby zjistili, co se tu stalo, dali jeho skupině pouhé tři dny. Pak sem přijede celá brigáda po zuby ozbrojených gardistů. A jestli nedokážou jejímu veliteli podat vyčerpávající hlášení, Hraničář seržant Duncan MacNeil a jeho skupina budou mít spoustu problémů. Budou padat hlavy. Možná i doslova.
Na stezce za ním se ozval dusot kopyt a z lesního šera vyjela čarodějnice Constance. Stočila svého koně vedle MacNeilova, usmála se a pak upřela pohled svých neklidných, pronikavých očí k pevnosti. Čarodějnice byla vysoká, půvabná bruneta, která seděla na svém koni spíše odhodlaně než elegantně. Ještě jí nebylo ani dvacet a na sobě měla módní blůzku a kalhoty z černé bavlny; na ramenou jí visel zářivě šarlatový plášť obšitý zlatem. MacNeil si pomyslel, že vypadá jako pohyblivý terč. Jezdit vedle ní ho znervózňovalo. Dívka měla ostře řezaný, smyslný obličej a jejím tmavým jiskřivým očím nic neuniklo. Jako noc černou hřívu hustých vlasů nosila sepjatou kostěnými hřebeny. Na MacNeilův vkus byla trochu příliš hubená, ale pohybovala se se sebevědomou grácií a měla nádherný, oslnivý úsměv.
MacNeil ještě přesně nevěděl, co si má o Constance myslet. K jejich skupině se přidala teprve před několika týdny a tohle byl její první úkol, její první příležitost ukázat, co v ní doopravdy je. Jestli je jen z poloviny tak dobrá, jak o sobě tvrdila, bude zajímavé pozorovat ji při práci. MacNeil se lehce zamračil. Constance nahradila čarodějnici, která zahynula před třemi měsíci. Skoro na den přesně před třemi měsíci. Říkali jí Salamandr a byla to svým způsobem zatraceně dobrá čarodějnice. Bohužel se vždycky považovala i za dobrou šermířku a to ji nakonec zabilo. Tasila meč, když měla čarovat, a lupič se sekerou byl o něco rychlejší. Utržila ošklivou ránu do břicha, ta se zanítila a do rána zemřela ve špinavé vesnické hospodě. Poslední noc svého života problouznila v horečkách a neustále volala svého manžela, který byl už pět let po smrti.
MacNeil lupiče zabil, ale jí to už nepomohlo. To on přivedl svou skupinu do vesnice. On rozhodl, že je to bezpečné. Najít někoho, kdo by nahradil Salamandra, nebylo snadné. Každá skupina Hraničářů měla svého mága; po válce s

démony žilo v Lese příliš mnoho magických bytostí, než aby se bez něj mohli obejít. Bohužel, většina místních čarodějů a čarodějek padla při obraně království, takže se museli spokojit s pouhými čarodějnicemi, jako byla Salamandr a teď Constance.
Constance si vlastně nevybral. Hledáním Salamandrovy nástupkyně strávil tolik času, že jeho nadřízeným došla trpělivost a obstarali mu ji sami. Constance byla mnohem mladší, než čekal, ale jelikož vyrostla a vyučila se v dívčí akademii Sesterstva Měsíce, o jejích magických schopnostech nepochyboval. Sesterstvo neprodukovalo nedouky. Buďto jste absolvovali se ctí, nebo vás pohřbili v neoznačeném hrobě a vaše jméno vyškrtli ze záznamů akademie.
Zdvořile se čarodějnici uklonil. „Tak, Constance, jsme na místě. Tohle je ta pevnost, kvůli které se strhl všechen ten povyk."
„Odporné místo," opáčila Constance. „Nějaké známky života?"
„Prozatím žádné. Jakmile dorazí ostatní, podíváme se na to zblízka. Zjistíme, jestli je pořád ještě obyvatelná."
Constance se na něho překvapeně podívala. „Nemíníš tam doufám strávit noc?"
MacNeil pokrčil rameny. „Blíží se bouře a mám pocit, že bude stát za to. Jestli chceš, můžeš spát na dešti, ale pokud jde o mne, nemám nic proti tomu mít pro změnu zase jednou pevnou střechu nad hlavou. Ty jsi v našem oboru nová, Constance: první, co se naučíš, je využít každého pohodlí, které se nabízí, a být za ně vděčná. Není ho mnoho a mezi jednotlivými příležitostmi užít si jej obvykle uplyne dlouhá doba. Než se setmí, zbývá nám dost času pořádně si tu pevnost prohlédnout."
Constance zavrtěla hlavou. „Já nevím, seržante. Já -"
„Constance," skočil jí MacNeil do řeči. „Tahle skupina má jenom jednoho vůdce a tím jsem já. Svoje důvody ti vysvětluji jenom proto, že jsi mezi námi nová a tohle je tvoje první mise. Když dám rozkaz, čekám, že bude splněn bez otázek. Je ti to jasné?"
„Dokonale jasné," odpověděla Constance chladně. Pak se od něho odvrátila a začala si zamračeně prohlížet pevnůstku.
„Předpokládám, že sis všiml, že na hradbách nejsou žádné stráže."
„Ano."
„Myslíš, že všichni dezertovali?"
MacNeil pokrčil rameny. „Možné to je. Ale co se v tom případě stalo se všemi královými posly?"
Constance zamyšleně našpulila rty a vůbec se snažila vypadat, jako že usilovně přemýšlí. Velice toužila udělat na MacNeila dojem, ale na tuhle vzdálenost nedokázala svým vnitřním zrakem o pevnosti zjistit vůbec nic. Vnitřní zrak, tu podivnou směsici jasnozřivosti a předtuchy, se stále ještě učila ovládat a zatím ho dokázala používat jen omezeně. Naneštěstí se tahle schopnost dala zlepšit jedině praxí, a proto požádala, aby ji přidělili k Hraničářům. Byl to jeden z nejrychlejších způsobů jak povýšit z čarodějnice na čarodějku. Pokud jste přežili.
Zaslechla nějaké zvuky, a když se ohlédla, uviděla, jak ze stínu porostu vyjíždí zbytek jejich skupiny. Pazourek a Tanečník vedli svoje koně po úzké stezce s nedbalou lehkostí. Oba vypadali velice profesionálně a naprosto uvolněně.
Jessica Pazourek byla pohledná sedmadvacetiletá bruneta. Měla o jen málo víc než průměrnou výšku a postavu, která by vypadala smyslně, kdyby nebyla tak svalnatá. Vlasy nosila ostříhané nakrátko jako muž. Jessica byla zručná šermířka a bylo to na ní vidět. Na sobě měla dlouhou kroužkovou vestu pamatující lepší časy, ale šlachovité paže měla holé. Její bavlněná kazajka a kalhoty byly obnošené, ale čisté. Tvářila se vždy vlídně a vesele, i uprostřed boje, a těch si užila víc než spravedlivý podíl. Byla jedním z mála válečníků, kteří přežili obranu Lesního hradu při posledním útoku démonů. Odnesla si z té bitvy několik jizev a na levé ruce jí zbyly jen tři prsty. Meč nosila v dlouhé, zakřivené pochvě zdobené stříbrným filigránem. Ta pochva měla větší cenu než její meč i kůň dohromady a Pazourek na ni byla velice pyšná.
Giles Tanečník jel po jejím boku jako vždycky. Na sobě měl nenápadný, fádní šat bez jakékoliv zbroje. Byl to drobný a lehce stavěný muž a jeho plochý, nevýrazný obličej nevypovídal nic o jeho osobnosti. Snadno splynul s davem; nevšimli jste si ho, dokud nebylo pozdě. Tanečník byl břitmistr, člověk vytrénovaný k takové dokonalosti, že byl s mečem v ruce prakticky nepřemožitelný. Břitmistrů nebylo mnoho ani před válkou s démony; nyní se říkalo, že v celém Lesním království zůstali naživu jen dva a Tanečník byl jedním z nich. Vždycky byl tichý a zdvořilý a v očích měl vzdálený, jakoby zasněný výraz. Nikdo přesně nevěděl, kolik mužů zabil: povídalo se, že si tím není jistý ani on sám. S Jessikou byli parťáci, ještě než se připojili k MacNeilově skupině, a měli reputaci lidí, kteří pokaždé a bez ohledu na okolnosti splní úkol. Nebyli vždycky oblíbení, ale nenašel se nikdo, kdo by si jich nevážil. S MacNeilem pracovali už sedm let, částečně proto, že byl jediný, kdo je dokázal držet na uzdě. MacNeila respektovali. Většinou.
Tanečník se roztržitě podíval na Pazourka. „Už jsme skoro na místě, že, Jessiko?"
„Skoro," přisvědčila Jessica trpělivě. „Nevím, proč se tam tak ženeš. Prozatím každý, kdo se k té pevnosti přiblížil, zmizel z povrchu země."
„To byli amatéři," opáčil Tanečník. „My jsme profesionálové."
„Začínáš být samolibý," řekla Jessica. „Jednoho dne narazíš na někoho, kdo je s mečem stejně dobrý jako ty a já tam nebudu, abych ho za tebe bodla do zad."
„To se nikdy nestane," zabručel Tanečník.
Jessica si hlasitě odfrkla.
„Vážně už se nemůžu dočkat, až se do té pevnosti podívám," pokračoval Tanečník. „Bádat v oblasti tajemna je po pronásledování lupičů po Lese příjemná změna. Opuštěná pevnost zanechaná napospas živlům... neběhá ti z toho mráz po zádech?"
„Už jsi zase poslouchal ty zatracené minstrely," řekla Jessica znechuceně.
„Můžu za to, že mám romantickou povahu?"
„Spíš morbidní. Jestli z toho budeš mít strašidelné sny, za mnou nechoď. Víš, jak tě duchařské historky vždycky

rozruší."
Tanečník ji ignoroval. Jessica se zadívala na Constance, která trpělivě čekala s MacNeilem na konci stezky.
„Gilesi," řekla zamyšleně, „co si myslíš o té nové čarodějnici?"
„Připadá mi docela schopná."
„Ale je to zelenáč. Ještě nikdy nebyla na žádné opravdové akci. Nikdo neví, jak se zachová pod tlakem."
„Zvykne si. Dej jí čas."
„Za Salamandra to není žádná náhrada. Ta se ve své práci vyznala."
Tanečník na ni vlídně pohlédl. „Pokud si vzpomínám, Salamandra jsi nikdy nemohla vystát."
„Moc ráda jsem ji neměla, ale vždycky jsem ji respektovala. Taková důležitá akce, jako je tahle, by neměla záviset na nezkušené čarodějnici. Jestli selže, všechny nás to může stát krk."
„Jestli dnes v noci bude bouřka, mohl by nás zabít blesk," opáčil Tanečník. „Ale to ještě není důvod, abychom se kvůli tomu trápili, ne? Zbytečně si děláš starosti, Jessiko."
„Zato ty si starosti vůbec nepřipouštíš."
„To aby sis je mohla dělat i za mne."
„Dělám," odsekla Pazourek. „To mi věř."
Mlčky dojeli k MacNeilovi. Ten je pozdravil lehkým kývnutím. „Něco, co bych měl vědět?"
„Prozatím nic," odpověděla Jessica. „Kousek jsme se vrátili po vlastních stopách, pro případ, že by nás někdo sledoval, ale nikoho jsme neviděli. Vlastně jsme nikoho nepotkali už několik dní. Tahle část Lesa je prakticky liduprázdná. Vesnici nebo osadu jsem neviděla už víc než týden."
„Tak blízko hranic Temného lesa na tom není nic divného," odpověděl MacNeil.
„V Temném lese zavládl klid," řekl Tanečník. „Za našich životů s ním už problémy nebudou."
„To nemůžeme vědět jistě," namítla Jessica.
„Ne," prohodila Constance zamyšleně. „To nemůžeme."
MacNeil vrhl na čarodějnici zkoumavý pohled. Upřeně hleděla na mýtinu a oči měla temné a zastřené.
„Co se děje?" zeptal se jí tiše. „Vidíš něco svým vnitřním zrakem?"
„Nejsem si jistá," řekla Constance. „Je to ta pevnost..."
„Co je s ní?"
„Bývali tady obři v zemi," zašeptala, pak se najednou zachvěla a odvrátila se. Zimomřivě si přitáhla plášť k tělu. „Nelíbí se mi to tu. Mám z toho zlý pocit."
MacNeil se zamračil. „Viděla jsi... něco konkrétního?"
„Ne. Můj vnitřní zrak je tady zastřený. Ale o téhle pevnosti se mi zdálo tři noci po sobě. Byly to strašné sny a teď, když jsme tady... Ta paseka je studená, Duncane. Studená jako hrob. A pevnost je temná. Mám z ní pocit... stáří, velkého stáří."
MacNeil pomalu potřásl hlavou. „Myslím, že necháváš svoje pocity, aby se ti pletly do magie, Constance. Na té pevnosti nic starého není. Byla postavena před čtyřmi nebo pěti lety. Předtím tady nebylo vůbec nic."
„Něco tady bylo," namítla Constance. „A bylo to tady mnoho a mnoho let..."
Její hlas se vytratil do prázdna. Pazourek a Tanečník se na sebe podívali, ale neřekli nic. Nemuseli. MacNeil věděl, co si myslí. Když něco takového řekla Salamandr, obvykle to bylo vážné. Měla vnitřní zrak, a pokud prohlásila, že je nějaké místo nebezpečné, pak nebezpečné bylo. Bez debat. Ale tahle nová čarodějnice... její magie ještě nebyla vyzkoušena v akci, a dokud se tak nestane, nikdo ji nebral vážně. Constance se podívala na MacNeila, jak zareaguje, a on se velice snažil, aby jeho hlas zněl klidně a nezaujatě.
„Těžko se o pevnosti něco dozvíme tak, že tady budeme sedět a dívat se na ni. Čím dříve se dostaneme dovnitř a prohledáme ji, tím dříve budeme vědět, kde strávíme noc."
Pobídl svého koně vpřed a vyjel na mýtinu. Pazourek a Tanečník jej následovali a Constance průvod uzavírala. Ústa měla pevně sevřená a pohled velice chladný.
Když vyjeli ze skrytu stromů na otevřené prostranství, MacNeil se instinktivně napjal. Prozatím neviděl nic, co by signalizovalo přítomnost nepřítele někde poblíž, ale po tak dlouhém pobytu v lese se náhle cítil velmi zranitelný. Mýtina byla dobré půl míle široká a pily a sekery ji vytvarovaly do dokonalého kruhu. MacNeil se rozhlédl, ale kolem se nic nehýbalo. Náhle si uvědomil, jaké vládne na mýtině ticho, a lehce se zamračil. Nezpívali tu ptáci, nebzučel tu hmyz - nic. Když o tom teď tak přemýšlel, les byl už od rána nezvykle tichý. Po letním nebi nepřeletí jediný ptáček a v porostu nezahlédli žádnou zvěř. Možná to bylo tou blížící se bouří... V okolním tichu duněla kopyta koní skupiny zvlášť hlasitě a v MacNeilovi sílilo podezření, že je někdo pozoruje.
Pomalu se blížili k pevnůstce. Její vysoké kamenné zdi žlutě zářily proti původním kamenům vybělenými deštěm, větrem a sluncem. Střílny byly prázdné, cimbuří opuštěné a těžká brána byla zavřená. Všechno to budilo dojem obléhané pevnosti. MacNeil se pozorně zadíval na travnatou zem paseky. Nikde neviděl stopy, že by tudy v poslední době projel někdo jiný. Nešťastně se zamračil. Možná že sem žádný z poslů vůbec nedorazil. Tahle část Lesa se hemžila lupiči a jinými bandity.
Hlídky dělaly, co bylo v jejich silách, aby udržely cesty bezpečné, ale život osamělého poutníka tady stále visel na vlásku. Ve zmatku, který nastal po válce s démony, ovládli lesní divočinu lupiči, hrdlořezové a psanci všeho druhu. Nejznámější bandy, jako ta vedená Jimmym Hranatou nohou nebo Hobem V řetězech, už byly dopadeny a jejich členové skončili na šibenici, ale v odlehlých částech Lesa nebylo o lupiče nouze. Ne že by Les přitahoval jen zloduchy: žili v něm i takoví jako Tom Z vřesu, který na vřesovištích pečoval o zbloudilé pocestné, nebo Strašák Jack, samozvaný ochránce stromů, divoký duch zeleně. Ten občas pomáhal potřebným penězi sebranými bohatým a mocným, kteří zabloudili na jeho území. Tak či tak, pro jedince byl Les nebezpečné místo a královi poslové byli stejně zranitelní jako

všichni lidé.
MacNeil potřásl hlavou a podíval se k hranici lesa. Otázek už vymyslel dost; byl čas dostat na ně nějaké odpovědi. A tak či onak, nalézt je mohl jedině v pevnosti. Pohlédl na slunce visící nízko na nebi těsně nad korunami stromů. Zbývaly jim nanejvýš dvě hodiny světla. To znamenalo, že mají už jen dnešní večer a tři další dny, než dorazí hlavní skupina. Tři dny a čtyři noci jim musí stačit na to, aby nalezli odpověď. MacNeil si ztěžka povzdechl. Termíny nesnášel. To mám z toho, že jsem nejlepší, pomyslel si hořce. Nejenže od vás začnou chtít nemožné, ale navíc to požadují podle harmonogramu.
Zastavil koně před zavřenou hlavní bránou a ostatní ho dojeli. Pevnůstka před nimi stála tichá; poslední sluneční paprsky se leskly na jejích nažloutlých stěnách. MacNeil si zamyšleně prohlížel těžké dubové veřeje. Vzduch byl naprosto nehybný a ticho kolem mu cuchalo nervy. Připadalo mu, jako by ho pevnost pozorovala a čekala, co udělá. Vypudil tu myšlenku z hlavy, narovnal se v sedle a hlasitě zavolal:
„Haló, vy tam v pevnosti! Tady je Hraničář seržant Duncan MacNeil. Otevřte ve jménu krále!"
Nikdo neodpověděl. Jediné, co slyšeli, bylo tiché odfrkávání koní.
„Nečekal jsi, že někdo přijde otevřít, že ne?" zeptala se Constance.
„Jistěže ne," odpověděl MacNeil trpělivě, „ale udělat jsem to musel. Je to standardní postup a občas přináší výsledky."
„Tentokrát ale ne."
„Ne. Tentokrát ne. Jessiko..."
„Ano, pane?"
„Podívej se na tu bránu. Zjisti, jak je pevná."
„Ano, pane." Jessica sklouzla ze sedla a otěž svého koně podala Tanečníkovi, který si ji volně navlékl na levou ruku. Dívka vytáhla meč z pochvy a beze spěchu přistoupila ke dveřím, aby si je prohlédla zblízka. Její meč byl vlastně šavle a jak si s ním pohrávala, poslední paprsky slunce se třpytily na jeho dlouhém zakřiveném ostří. Brána se teď tyčila přímo před ní, obrovská a nepřístupná. Jessica pečlivě prozkoumala její okované dřevo, pak levou rukou postupně zacloumala oběma jejími křídly. Nepovolily ani o palec. Dívka zabušila na veřej vlevo pěstí. Dunivý zvuk vyvolal sérii postupně slábnoucích ozvěn. Pazourek se ohlédla na MacNeila.
„Podle všeho zamčené a zajištěné závorou."
„To je překvapení," zamumlala Constance netrpělivě. „Dovolíš?"
Náhle skupinu zasáhl poryv větru a teplota vzduchu prudce klesla. Koně zakouleli očima a začali nervózně pohazovat hlavami. MacNeil svému koni něco zamumlal a pevně mu přitáhl uzdu. Magie tloukla do vzduchu jako křídla lapeného ptáka a těžká brána praskala a sténala. Viditelně se třásla, jako by proti ní tlačil někdo neviditelný. Pak se ozvalo skřípání kovu posouvajícího se po kovu, jak závory vyjely z ok, a ostré zazvonění zámku. Constance si povzdechla a veřeje se prudce rozletěly, takže všichni mohli vidět prázdné nádvoří za nimi. Constance se vítězoslavně usmála. Vítr utichl, ale stále se zdálo být nezvykle chladno.
Constance se vyzývavě podívala na MacNeila.
„Není to špatné, Constance. Ale Salamandr by to stihla dvakrát rychleji."
„Když vás tři poslouchám," odsekla Constance, „mám pocit, že Salamandr byla jedna z největších čarodějnic, které kdy žily."
„Ve své práci se rozhodně vyznala," řekl MacNeil.
„Když byla tak dobrá, proč je mrtvá?"
„Měla smůlu," opáčila Pazourek ostře. „To se může stát každému." Vrátila se ke svému koni a převzala od Tanečníka otěže.
Díky, Jessiko, pomyslel si MacNeil. Vždycky jsi byla diplomatem naší skupiny.
Pazourek na něho klidně pohlédla. „Připraveni vyrazit na průzkum, pane?"
„Jistě," odpověděl MacNeil. „Veď nás, Jessiko."
Dívka přikývla a odvedla svého koně na otevřené nádvoří. MacNeil a Tanečník ji se svými koni následovali a Constance průvod uzavírala. Před nimi se v paprscích zapadajícího slunce otevíralo široké dlážděné prostranství, ale u sloupků nebyli přivázaní žádní koně, všechny dveře vedoucí do vnitřních budov byly zavřené a všechna okna na ně hleděla jako prázdné, nevidoucí oči. Tanečník tasil meč a MacNeil ho napodobil. Ten zvuk, tiché zašelestění kovu taženého po kůži pochvy, má v sobě předzvěst krve, hrůzy a náhlé smrti. Nyní se ozvěnou odrážel od hradeb a stěn opuštěné pevnosti, jako by nechtěl utichnout. MacNeil se podíval na Tanečníkův meč a nikoliv poprvé se mu při tom pohledu zježily chloupky vzadu na krku. Tanečníkova zbraň byla dlouhá, široká a oboustranně broušená. Nebyla to krásná ani elegantní zbraň: byl to prostý a účelný nástroj smrti a Tanečník jej právě tak používal. MacNeil měl dlouhý tenký meč, který mu dovoloval pracovat hrotem stejně jako ostřím. Byl to spíš meč šermíře než řezníka - alespoň on si to rád myslel.
MacNeil se rozhlédl po nádvoří. Prostranství před pevností bylo opuštěné, a přesto měl neodbytný pocit, že je někdo pozoruje. Zamračil se. Něco na tom místě způsobovalo, že mu nervy jen hrály. Kde, k čertu, všichni jsou? Brána byla zamčená a zastrčená na závoru zevnitř, takže tady někdo být musel... někde... Náhle se MacNeil zachvěl. Duch právě přešel nad mým hrobem, pomyslel si suše, ale věděl, že je v tom něco víc. Starý strach, dávno pohřbený v hlubinách jeho podvědomí, začal vyplouvat na povrch. Rozhlédl se po temných oknech a v duši pocítil náhlý chlad, příval prvotního děsu, jaký nepoznal už mnoho let. Přesněji řečeno od doby, kdy bojoval v dlouhé noci s démony a věděl, že to nemůže přežít...
MacNeil prudce potřásl hlavou. Na takové myšlenky bude čas později. Nyní měl práci, kterou je třeba udělat. Dovedl koně k nejbližšímu sloupku a přivázal ho k němu. Ostatní ho následovali a také se postarali o svá zvířata, zatímco MacNeil se rozhlížel kolem, aby se trochu zorientoval. Všechny pevnůstky jsou víceméně stejné a netrvalo mu dlouho

přijít na to, kde je hlavní vchod. Dveře byly přímo proti bráně, kterou přišli na nádvoří, a byly lehce pootevřené. Za nimi byla jen neproniknutelná tma. MacNeil zamířil ke dveřím, náhle se však zastavil a ohlédl se. Na okamžik se mu zdálo, jako by něco zaslechl... Stál a poslouchal, ale slyšel jen tiché šumění větru před pevností. Náhle si uvědomil, kolik oken na nádvoří je navzdory tomu, jak krásný a slunný byl den, zakryto okenicemi a zamračil se. To je šílené, pomyslel si zmateně. Musí tam být horko jako v peci. Jeho mysl se chopila slova šílené a opakovala ho stále dokola jako ozvěna. Aby se toho zbavil, soustředil se na to, co viděl kolem sebe. Vpravo byly stáje, vlevo ubytovna mužstva. Dveře obou budov byly pootevřené. MacNeil si uvědomil, že Constance stojí vedle něj a pohledem nervózně těká po nádvoří, jako by hledala něco bezpečného, k čemu by se mohla upnout.
„Říkal jsi, že je to nová pevnůstka," řekla náhle, aniž se na MacNeila podívala. „Nevíš, proč ji postavili zrovna tady? Je tohle místo něčím významné?"
„Středem mýtiny vede hranice mezi Lesním královstvím a Hillsdownem," odpověděl MacNeil. „Pevnost tu postavili proto, aby hranici střežila. Celkem se to dařilo... donedávna."
Constance se zamračila. „Hillsdown nemá mnoho velkých čarodějů a mágů; já jsem alespoň o žádném neslyšela. Zmocnit se takhle velké pevnosti by vyžadovalo mnohem více magie, než mají k dispozici."
MacNeil na ni zamyšleně pohlédl. „Cítíš něco? Magii... nebo bezprostřední nebezpečí?"
Constance zavřela oči a soustředila se na svůj vnitřní zrak. Její nitro se otevřelo pocitům a myslí jí začaly proplouvat obrazy. Pevnost byla studená a prázdná jako opuštěná rakev, ale bylo tu i něco... něco děsivého... blízko. Soustředila se na to, aby získala víc podrobností, ale její vnitřní vidění zůstávalo mlhavé. Jisté bylo, že nedaleko číhá něco velice nebezpečného; vnímala moc a velice silný pocit zla. V hlavě jí začala pomalu pulzovat bolest a obrazy se ještě více rozostřily. Constance si povzdechla a otevřela oči. Použití vnitřního zraku ji jako vždy vyčerpalo, ale když se pak obrátila na MacNeila, vynasnažila se, aby se jí nechvěl hlas. Nechtěla, aby ji považoval za nejslabší článek jejich skupiny. Už tak byla v jeho očích více než ubohou náhradou za svou skvělou předchůdkyni.
„Něco tady je, seržante, ale nedokážu získat jasnější představu o tom, co to je. Je to něco magického, velice mocného a velice starého... víc zatím nedokážu zjistit."
Něco starého, pomyslel si MacNeil. To už je podruhé, co ten výraz použila v souvislosti s pevností, přestože ví, že byla postavena nedávno.
„Dobře," přikývl nakonec. „Všechno pěkně popořádku. Jestliže tady máme strávit noc, musíme si najít místo, které dokážeme ubránit, a tohle nádvoří to rozhodně není. Jessiko, Tanečníku - běžte se podívat do stájí a pak se postarejte o koně. Constance, ty pojď se mnou. Prozkoumáme spolu kasárna."
Pazourek s Tanečníkem přikývli a zamířili ke stájím. MacNeil se vydal k ubikacím posádky na druhé straně nádvoří a čarodějnice spěchala za ním, jako by se bála zůstat byť i na pouhý okamžik sama. Ticho už jí začalo nahlodávat nervy a to, co viděla svým vnitřním zrakem, jí na klidu nepřidalo. Jakýmsi zvláštním způsobem měla pocit, že to odněkud zná. MacNeilovi spěch, se kterým ho následovala, neunikl, a dával si pozor, aby se neusmál. Sám byl vděčný za jakoukoliv společnost. Zastavil se přede dveřmi kasáren a bedlivě si je prohlédl. Stejně jako všechny ostatní dveře na nádvoří byly pootevřené. MacNeil zamyšleně našpulil rty. Jestli v tom byl nějaký systém nebo důvod, on ho zatím neodhalil. Jemně do dveří strčil špičkou boty a ty se otevřely dokořán. MacNeil si připravil meč a vešel do šera ubikací.
Jediné světlo sem pronikalo škvírami v zavřených okenicích a dveřmi. MacNeil vkročil dovnitř a stranou - silueta proti otevřeným dveřím je příliš lákavý cíl. Constance strhl za sebe a pak tam chvíli stáli mlčky a čekali, až se jejich oči přizpůsobí šeru. Všude byla silná vrstva prachu, jehož částečky tančily v paprscích světla hustě jako sněhové vločky. Vzduch byl zatuchlý a vlhký; jistým stěží postřehnutelným způsobem páchl silně znepokojivě. Je to tu cítit spíše jako v hrobce než v kasárnách, pomyslel si MacNeil, aniž věděl, proč ho napadlo právě tohle přirovnání. Uprostřed místnosti ležela mezi dvěma řadami lůžek jediná převrácená židle. Na židli byly tmavé skvrny, jako by ji někdo pocákal barvou. MacNeil slyšel, jak se Constance zhluboka nadechla a pak prostor kasáren zaplavilo světlo, jež vyšlehlo z její levé ruky. MacNeil tiše zaklel a zakryl si oslněné oči dlaní.
„Příště mě upozorni předem."
„Omlouvám se," vydechla Constance, „ale podívej se na tu židli, Duncane. Podívej se na tu židli..."
Tmavé skvrny na židli byla krev - stará, zaschlá krev. MacNeil spustil ruku a rychle se rozhlédl. Bylo tam padesát postelí rozestavených ve dvou řadách podél stěn. Přikrývky a prostěradla na nich byly prosáklé zaschlou krví.
„Můj bože," řekla Constance tiše. „Co se to tady, k čertu, stalo?"
MacNeil potřásl hlavou, neschopen promluvit. Ve stříbrném světle proudícím ze vztyčené ruky čarodějnice jasně viděl velké karmínové skvrny na stěnách a na stropě. Bylo to, jako kdyby vešli do opuštěných jatek. Většina přikrývek byla roztrhaných a rozsekaných sekerami a meči; ze dvou lůžek zbyly jen trosky. Cáry a třísky se povalovaly všude kolem; několik ostrých odštěpků dřeva trčelo dokonce i ze stropu.
MacNeil pomalu vykročil vpřed. Constance zůstala stát u dveří a kolem ruky jí stále plálo stříbrné světlo. MacNeil několikrát zkusmo bodl do nejbližší postele mečem. Cítil se podivně otupělý, neschopný pochopit, co se tu stalo. Krev ani násilí pro něj nebyly žádnou novinkou, ale na těch prázdných zkrvavených postelích bylo něco příšerně dojemného. Jaký tvor mohl pobít padesát vojáků v kasárnách a pak zmizet i s jejich těly beze stopy? Takové zvěrstvo neviděl od války s démony. A nyní už v Lese přece žádní démoni nezůstali. MacNeil se sehnul k jedné z postelí a potom nahlédl pod ni. Nebylo tam nic než prach a další zaschlá krev.
Tolik krve...
Narovnal se a ohlédl se k čarodějnici u dveří. „Constance?"
„Ano, pane?"
„Vidíš tu něco svým vnitřním zrakem?"
Čarodějnice zavřela oči a otevřela svou mysl. Světlo, které jí plálo na ruce, zhaslo a kasárna zahalila tma. MacNeil sevřel

pevněji jílec meče. Mžoural kolem sebe do šera a pozorně naslouchal zvukům, ale neslyšel nic. Pak se jeho oči opět pomalu přizpůsobily a uviděl Constance, jak nehybně stojí u dveří. Náhle si povzdechla a podívala se na něho.
„Je mi líto," řekla stísněně. „Nevidím nic. Měla bych, ale nevidím. Něco je v pevnosti, velice blízko... a ruší to můj vnitřní zrak."
MacNeil se zamračil. „Nemohlo by to být přirozené slepé místo?"
„Já nevím. Ale všiml sis? Je tady chladno. Velice chladno."
„Mělo by být... zdi jsou tlusté a kamenné."
„Ne," zavrtěla čarodějnice hlavou. „Tím to není."
MacNeil si teprve nyní všiml, že se mu dech sráží v páru. Sevřel jílec meče silněji, ale zjistil, že ho skoro necítí. Prsty měl zkřehlé mrazem. Zasáhl ho tak plíživě, že si jej vůbec neuvědomil.
„Myslím, že bychom raději měli jít ven," řekl tiše. „Alespoň prozatím." Pozpátku vycouval ke dveřím, meč stále připravený. Nic nenasvědčovalo tomu, že by jim hrozilo bezprostřední nebezpečí, ale z nějakého důvodu se nechtěl otočit ke zkrvaveným postelím zády. Nahmatal kliku a otevřel dveře a pak zjistil, že Constance už vyšla na nádvoří.
MacNeil zůstal na okamžik stát ve dveřích. Padesát lůžek. Tolik krve... Vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Chvíli se na ně mračil a pak se obrátil ke Constance. Byla bledá, ale klidná.
„Co dál?" zeptala se.
MacNeil se zadíval k hlavnímu vchodu. „Ty dveře by měly vést do vstupní síně. Snad najdeme odpověď tam."
Rychle přešel nádvoří a Constance se držela těsně za ním. Po chladu kasáren se tady venku zdálo být skoro až vedro. S mečem stále napřaženým před sebou rozrazil dveře a vešel do síně. Byla to studená, nevyzdobená místnost zařízená jediným stolem a asi tuctem nepohodlných židlí. Nijak se neodlišovala od předsíní jiných pevností - až na čtyři oprátky, které visely ze stropního trámu. Katovské smyčky na nich vypadaly amatérsky, ale účinně. Pod každou z oprátek ležela převržená židle. MacNeil se zastavil hned za dveřmi a nasucho polkl. Až příliš snadno si dokázal představit čtyři muže, které donutili vylézt na židle a potom jim na krk navlékli smyčky. Pak jim někdo židle jednu po druhé podkopl...
„Možná někteří z nich zešíleli," prohodila Constance.
„Stát se to mohlo," přisvědčil MacNeil. „Něco jako srubová nemoc. Vezměte skupinu lidí, zavřete je na dost dlouhou dobu do jednoho srubu, kde se nemají čím zaměstnat, a dříve nebo později z toho určitě zcvoknou. Jenže každý průměrný velitel rozpozná příznaky a včas proti tomu podnikne opatření. Nikdo mi neříkal, že by téhle pevnosti velel někdo mimořádně neschopný; pokud vím, neobjevilo se nic, co by nasvědčovalo tomu, že něco není v pořádku... Ne, to nedává smysl. Jestli se tu oběsili čtyři lidé, kde jsou jejich těla? Proč je odstranili a oprátky tu nechali? Tady nic nedává smysl. Zatím. Ale stále víc mám pocit, že tady došlo k něčemu příšernému."
„Ano," řekla Constance. „K něčemu příšernému. A podle mne to ještě neskončilo."
MacNeil na ni ostře pohlédl. Čarodějnice upírala oči do prázdna a ve tváři měla výraz, který by se docela dobře dal nazvat vyděšeným.

Pazourek s Tanečníkem stáli za dveřmi stáje a rozhlíželi se. Světlo, které sem proudilo zvenčí, zahnalo stíny. Těžká dřevěná stání byla rozsekaná na kusy. Stěny byly otlučené a poškrábané, jako kdyby si o ně někdo ostřil drápy. Po koních tu nebylo ani památky, ale na podlaze a zdech byla zaschlá krev.
„Příšerné," vydechla Jessica.
Tanečník přikývl. „Velice."
„Démoni?"
„Těžko."
„Je to jejich styl."
„Válka s démony skončila před deseti lety. Od té doby démona mimo hranice Temného lesa nikdo neviděl."
Pazourek se nešťastně zamračila. „Už jednou vyšli z dlouhé noci; možná se znovu dali do pohybu."
Tanečník poklekl a pozorně si prohlédl zkrvavenou slámu na podlaze. „Zajímavé."
„Copak?" Dívka poklekla vedle něj.
„Podívej se na tu podlahu, Jessiko. Krev je všude, kam se podíváš, ale žádné stopy - jen otisky podkov. A pokud koně někdo pozabíjel a odvlekl, kde jsou nějaké stopy? Táhnout po zemi mrtvého koně, to přece není jen tak."
„Máš pravdu," přisvědčila dívka. „Je to zajímavé."
Náhle oba vyskočili a mechanicky zaujali bojovou pozici zády k sobě, napřažené meče připravené. Stíny kolem se najednou zdály temnější a zlověstnější. Vzduch byl suchý a nepřirozeně studený. Byl slabě cítit smrtí a rozkladem.
Jessica nervózně přešlápla a protáhla si zbylé tři prsty na levé ruce. Zjizvená kůže v místech, kde jí dva chyběly, ji tupě bolela. Chladno jí nesvědčilo. Dívka se mimovolně otřásla. V pevnosti s nimi bylo něco nesmírně nebezpečného; cítila to. Neměla tušení, co to je a kde to je, ale byla si jistá, že to na ně číhá. Svému instinktu věřila bezvýhradně.
„Ano," řekl Tanečník tiše. „Také to cítím. Ať už se obyvatelům téhle pevnosti stalo cokoliv, nemyslím, že umřeli pokojně."
„Tady svoje koně nechat nemůžeme," rozhodla Pazourek. „Splašili by se, sotva by strčili hlavu do dveří. Pojďme se podívat do hlavní budovy; třeba najdeme vhodné místo tam."
„Dobrý nápad," přikývl Tanečník.
„Tak pojďme odsud. Nebo se splaším já."
„A nebyla bys sama," ujistil ji Tanečník.
„Říkala jsem ti, abys neposlouchal ty minstrely. Teď se ti budou v noci zdát strašidelné sny."
„Ani by mě to nepřekvapilo. Nemyslím, že tohle je dobré místo na spaní, Jessiko."
Pazourek se lehce usmála. „Asi máš pravdu, Gilesi. Ale znáš lepší způsob jak zjistit, k čemu tady došlo?"

„Máš pravdu," řekl Tanečník. „Pojďme."
Vyšli ven a Jessica za sebou zabouchla dveře. Pak oba zamířili přes nádvoří k hlavní budově, bok po boku, meče stále připravené, smysly nastražené. Jejich kroky se odrážely ozvěnou od kamenných zdí. Nebe na západě pomalu temnělo a stíny se dloužily.

Pazourek a Tanečník nakonec přivedli koně do vstupní síně. Nebylo to ideální řešení a vlastně to nebylo o nic lepší místo než kterékoliv jiné v pevnosti, ale zdálo se, že koně se s ním smíří. Když je vedli dovnitř, kouleli očima a holou dřevěnou podlahu si prohlíželi s nedůvěrou, ale nakonec se uklidnili. Pazourek zažehla lucernu a pak se spolu s Tanečníkem vydala do nitra pevnosti. Najít MacNeila a Constance bylo poměrně snadné; stačilo sledovat stopy, které zanechávali v tlusté vrstvě prachu. Nakonec Pazourek zahnula za roh a uviděla MacNeila, jak tam na ni čeká s mečem v ruce.
„Připadalo mi, že nás někdo sleduje," řekl MacNeil suše a sklonil špičku meče.
„Našli jste něco?" zeptal se Tanečník.
„Nic, co by nám pomohlo. Jen prázdné místnosti, prach a krev."
Skvrny zaschlé krve viděli všude: rozstříkávala se po stropě, stékala po stěnách a vytvářela velké louže na podlaze. Tolik krve...
„Jaká je šance, že najdeme někoho živého?" zeptala se Constance.
„Moc velká ne," řekl MacNeil. „Ale stejně budeme pokračovat v hledání. Pro všechny případy."
Všichni čtyři pomalu procházeli pevností, chodbu za chodbou, místnost za místností. Chodby byly povětšinou holé a nezařízené, jen tu a tam na stěně visela vybledlá tapiserie. Všude byly tlusté vrstvy prachu. Ale kamkoliv vešli, všude nacházeli krvavé skvrny, rozbitý nábytek a stopy po drápech hluboko vryté do kamenných zdí.
Nakonec dorazili do sklepa a pak už neměli kam jít. Sklep byla holá kamenná místnost nějakých padesát krát padesát stop velká, zaplněná starým haraburdím. Dvoje otevřené dveře vedly do menších komor. MacNeil si začal klestit cestu mezi vyřazenými kusy nábytku a výstroje a ostatní ho opatrně následovali. Byly tam hromady dřeva na podpal, pytle hadrů a stohy starého papíru, rozbité židle a stoly, soudky vína a odpadky navršené bez jakéhokoliv systému. MacNeil postupně pronikl až do středu sklepení, tam se zastavil a znechuceně se kolem sebe rozhlédl.
„Už jsem viděl čistší žumpy, než je tohle."
„Je tu trochu nepořádek," přisvědčil Tanečník. „Ale všiml sis stěn?"
„Jo," přikývl MacNeil. „Tady dole žádné krvavé skvrny."
„Je to dobré nebo špatné znamení?" zeptala se Pazourek.
„Vyber si," zabručel MacNeil.
„Měli bychom odsud vypadnout," ozvala se Constance náhle. „Číhá tady něco zlého."
„Jak to myslíš, ‚něco zlého'?" zeptal se MacNeil. „Viděla jsi něco svým vnitřním zrakem?"
„Je to tu zlé," zopakovala Constance, pohled strnule upřený před sebe.
MacNeil se podíval po ostatních a pak se ještě jednou rozhlédl po sklepení. Lehce, jakoby zklamaně, potřásl hlavou, pak přistoupil k čarodějnici a vzal ji za ruku. „Nic důležitého tady není. Pojďme, Constance."
Dívka vděčně přikývla a nechala ho, aby ji odvedl ke dveřím ze sklepa. Pazourek a Tanečník šli za nimi.
Nakonec skončili v hlavní jídelně mužstva v zadním traktu pevnosti. Byla to rozlehlá síň, možná čtyřicet stop dlouhá a dvacet široká, zařízená několika řadami obyčejných trnožových stolů. Žádné krvavé skvrny na stropě ani na stěnách tu nebyly. Stoly byly prostřené. Na některých talířích ještě ležely zbytky jídla, zaschlé a pokryté plísní. Prázdné láhve vína tu stály vedle plných a ještě neotevřených. Bylo to, jako by se lidé pustili do jídla a najednou se zase zvedli a odešli pryč...
„Přespíme tady," rozhodl MacNeil. „Ta místnost je poměrně nezasažená šílenstvím a má jen jedny dveře, takže bude snazší ji ubránit."
„Opravdu tady chcete strávit noc?" zeptala se Constance. „Po tom všem, co jsme viděli?"
MacNeil na ni chladně pohlédl. „Neviděli jsme nic, co by nás přímo ohrožovalo. Ať už všechny ty lidi zabilo cokoliv, je to už nějaký čas pryč. Budeme tady v mnohem větším bezpečí a pohodlí než venku v lese za bouře. Na noc postavíme stráže a hned ráno to tu začneme důkladně prohledávat. Někde přece musí být odpověď."
„Nemyslím, že bychom to tu měli začít rozebírat," namítla Constance. „Mohli bychom zničit nějaký důkaz."
„V tom má pravdu," řekl Tanečník.
MacNeil pokrčil rameny. „Pokud nám něco bude připadat důležité, necháme to na pokoji. To ale počká do rána. Tolik, abychom prohledávali strašidelné pevnosti v noci, nám zase neplatí."
„Přesně tak," přikývla Jessica. „Tolik peněz na světě není."
„Dobře, tak si vytáhněte deky a uložte se co nejpohodlněji," prohlásil MacNeil. „Brzy už bude tma."
„Tma," zopakovala Constance tiše. „Ano. Dnes v noci bude velká tma."
Všichni se na ni podívali, ale čarodějnice si jich nevšímala, pohroužená do vlastních myšlenek.

Venku v lese osamělá postava chvíli zvědavě pozorovala pevnost, pak se ponořila zpátky do stínu stromů a byla pryč.

2 V TEMNOTĚ NOCI

Noc přišla náhle. Necelou hodinu poté, co Hraničáři vstoupili do prázdné jídelny, zahalila pevnost temnota. Jessica a Constance rozmístily pochodně do držáků na stěnách, zatímco Tanečník s MacNeilem vytvořili ze zapálených svící a lamp kruh kolem místa, které si vybrali ke spánku. Ačkoliv o tom nikdo nahlas nemluvil, všichni si velice dobře

uvědomovali, co by mohlo s tmou přijít, a nikdo neměl chuť čelit neznámu bez spousty světla.
Pazourek s Tanečníkem pak sundali ze sedel všechny přikrývky a donesli je do jídelny. Úzkými chodbami procházeli těsně vedle sebe a lucernu přitom drželi hodně vysoko. Stíny kolem jim připadaly velice temné. Pak obě dívky rozmístily přikrývky uprostřed jídelny, zatímco MacNeil s Tanečníkem vytvořili ze stolů provizorní hradbu. Trnožové stoly nebyly příliš pevné, ale barikáda z nich vzbuzovala pocit ochrany a bezpečí, a to bylo hlavní. Dokonce i se všemi rozsvícenými lampami, svícemi a loučemi v síni vládlo znepokojivé šero a stíny v koutech byly nepříjemně temné. Vzhledem k jejím rozměrům se tu každé slovo rozléhalo ozvěnou, což spolu s kvílením větru za okny vytvářelo značně denervující zvukovou kulisu. Hraničáři se o to však příliš nestarali. Po celodenní cestě byli na smrt vyčerpaní a usínali vestoje.
Pazourek se nabídla, že bude držet hlídku jako první, a nikdo se s ní nepřel. Ostatní se zachumlali do svých přikrývek. Blízkost ostatních působila na všechny uklidňujícím způsobem a navíc bylo v opuštěné jídelně skutečně chladno. MacNeila napadlo, jestli by neměli rozdělat oheň v krbu, ale nakonec to zamítl. Bylo by s tím víc problémů než užitku a zatraceně, bylo přece léto. Taková zima přece být nemohla... Zabalil se do přikrývek a přetáhl si je přes uši. Podlaha byla studená a tvrdá, ale už spal na horších. Už teď byl tak unavený, že sotva držel víčka. Zívl, poškrábal se na žebrech a spokojeně si povzdechl. Bylo skvělé být zase v akci.
Pazourek se hrabala v Tanečníkových přikrývkách, probírala se jimi, zatímco on trpělivě čekal. Pokud šlo o praktické maličkosti každodenního života, byl Tanečník beznadějný případ. Nedokázal si ani osedlat koně, a kdyby měl žít z toho, co si uvaří, nejspíš by zemřel hlady. Nikdo mu to ale nevyčítal. Jeho nadání bylo jiného druhu. Jessica mu konečně všechno připravila ke své spokojenosti a pak usedla na podlahu vedle něho.
„Měli jsme se podívat po místnosti s koupelnou," řekla tiše. „Teď by se nám oběma hodila."
„Mluv za sebe," opáčil Tanečník.
„Vždyť mluvím," řekla Jessica. „Jednou jsem bojovala s oživlou mrtvolou, která byla půl roku pohřbená v rašelině, a i tak smrděla míň než já teď. Ale to počká do zítřka. Spi, Gilesi. Vzbudím tě, až bude čas, abys mne vystřídal."
Tanečník ospale přikývl, ulehl na záda a zavřel oči. Jessica se na něj chvíli dívala s láskyplným úsměvem ve tváři, pak vytáhla meč a položila si ho na klín. Byla ráda připravená na všechny eventuality.
Constance vyšla ze zahrazeného koutu, který určili za latrínu, a zahrabala se do přikrývek vedle MacNeila. „Hned ráno si najdeme místnost se záchodem a přestěhujeme se tam," prohlásila odhodlaně. „Terina je mizerný nočník."
MacNeil se tiše zasmál, aniž přitom otevřel oči. „Dobrou noc, Constance. Hezké sny."
Čtyři Hraničáři se uložili na noc a jídelna ztichla. Jediný zvuk, který se tu ozýval, bylo sténání větru venku a Tanečníkovo tiché pochrupování. Tanečník dokázal usnout i za bouře a často to dělal. Constance se na tvrdé podlaze chvíli převalovala a přesouvala, ale nakonec také usnula. Její dech se zpomalil, rysy v obličeji se jí uvolnily a ztratily svou obvyklou tvrdost. MacNeil ležel na zádech a zpod přivřených víček se díval na strop. Cítil se příjemně ospale. Spánek v pevnosti byl propočteným rizikem, ale ve skutečnosti si nemyslel, že by jim něco hrozilo. Už ne. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tady to, co zabíjelo, ještě bylo. Ať už to bylo cokoliv... Válka s démony probudila všelijaké stvůry, které do té doby spaly nerušeny světem lidí. Minulost Lesa byla pohřbená hluboko v zemi, ale od dlouhé noci už nespala tak tvrdě jako dřív. Některé z nejhlubších dolů byly stále uzavřené kvůli tomu, na co tam horníci narazili.
Bývali tady obři v zemi...
MacNeil se neklidně zavrtěl. Pokud by se náhodou mýlil a to, co zmasakrovalo posádku pevnosti, ještě neodešlo, alespoň poslouží jako návnada, která to vyláká z úkrytu. Návnada. MacNeil se smutně usmál. Když se to tak vzalo, přesně tohle Hraničáři byli. Postradatelné skupiny určené k tomu, aby vyprovokovaly nepřítele a přiměly ho odhalit svoje slabosti a sílu. Jediný rozdíl byl v tom, že tahle návnada měla zuby. MacNeil se podíval na Jessiku, která hleděla přímo před sebe a jednu ruku měla položenou na jílci meče. Byl rád, že se nabídla vzít si první hlídku. Jí věřil. Tanečník byl dobrý chlap, ale měl sklony na stráži usnout. Což znamenalo, že po celou dobu hlídky obvykle pochodoval sem a tam, aby se udržel bdělý. To na ostatní, kteří chtějí spát, nepůsobí zrovna jako ukolébavka. A Constance... byla nezkušená. MacNeil zavřel oči a začal podřimovat. Jessice mohl důvěřovat. Byla naprosto spolehlivá. Zívl. Byl to dlouhý a vyčerpávající den...
Čas ubíhal. Pazourek hlídala své spící druhy a světla kolem pomalu pohasínala.

Démoni se vyrojili z dlouhé noci, zlí a zuřiví, a obránci na městských hradbách jim čelili chladnou ocelí, vřelým olejem a posledními zbytky odvahy. Duncan MacNeil stál pevně na místě, sekal kolem sebe mečem a zabíjel jednu stvůru za druhou, ale proud, který se valil proti barikádě, se zdál být nekonečný. Obludy jako ze zlých snů se po něm natahovaly pařáty s velkými drápy a cenily na něj zuby, jejich oči hladově zářily v nekonečné noci. Krev stříkala vzduchem jako nějaký příšerný déšť, vojáci se oháněli meči i sekerami a démoni umírali, ale na místo těch, kteří padli, se vždycky postavili další. Bylo jich příliš mnoho.
Před MacNeilem se vztyčil vysoký, kostnatý netvor s ostny na zádech a dlouhými drápy na rukou. Duncan se hbitě vyhnul jeho útoku a pak obludě jediným krátkým seknutím rozpáral břicho. Démonovi k nohám se vysypaly mrtvolně bledé provazce střev, ale ani to ho nezastavilo, dokud mu MacNeil neuťal hlavu. Jeho tlama bezhlesně syčela na zemi, zatímco tělo se ještě chvíli potácelo, než i jemu došlo, že už je mrtvé. Žádný z démonů nevydal ani hlásku, dokonce ani když umírali. Tiší v životě i smrti, byli jako zhmotnělé zlé myšlenky, které se daly do pohybu.
Z temnoty vyletělo na netopýřích křídlech něco velkého asi jako lidská hlava; mělo to hustý černý kožich a tucet tenkých nohou. MacNeil to přesekl, ještě než se to k němu dostalo, a vzápětí ho skropila sprcha páchnoucí krve, která při doteku s jeho nechráněnou kůží pálila jako oheň. Zatímco tam poskakoval a hlasitě klel, vyrazil proti němu bradavičnatý démon s kůží bledou jako mrtvola a strhl ho k zemi.

Na okamžik MacNeil neviděl nic než změť lidských a démoních nohou dusajících všude kolem něj a klouzajících v rudém blátě. Když se nad ním bradavičnatý démon sklonil, sekl po něm mečem a vzápětí zaječel bolestí, jak mu démonovy ostré drápy pronikly kroužkovou zbrojí. Hodil sebou v blátě stranou a současně démona kopl oběma nohama do břicha. Stvůra pozpátku zavrávorala a MacNeil rychle vyskočil na nohy. Než se stačil vzpamatovat, bradavičnatý démon byl pryč, zmizel v bitevní vřavě, ale kolem byla spousta jiných. MacNeil si rukávem otřel z obličeje krev a slzy a pak se pokusil udělat si kolem sebe mečem trochu prostoru. Do úderů vložil všechny zbytky sil svých svalnatých paží; sekal a bodal kolem sebe jako na jatkách.
Démoni teď na něho útočili ze všech stran, vzteklí a hladoví, a noc nebyla dost temná, aby milosrdně zakryla hrůzy, které dělali. MacNeil bojoval dál. Neměl tušení, kolik démonů už zabil. Už dávno je přestal počítat; stejně na tom nezáleželo. Držel teď meč oběma rukama a jílec mu v nich brněl, jak se čepel zasekávala do kostí a obratlů. Nocí se ozýval křik a někde blízko kdosi nepřetržitě klel prázdným, monotónním hlasem. Nějaká žena hlasitě vzlykala, žalostně a usedavě, dokud její hlas náhle neumlkl. Pak najednou se démoni dali na ústup, a než se MacNeil stačil vzpamatovat, zmizeli v nekonečné noci.
Opřel se o meč a vyčerpaně lapal po dechu. Vzduch byl hustý pachem krve a smrti. Svaly na rukou a na zádech ho příšerně bolely a byl k smrti unavený. Démonů bylo bezpočet a intervaly mezi jednotlivými jejich útoky se stále zkracovaly. Hnali se na jatka jako dobytek, jako by se nemohli toho masakru nasytit. MacNeil byl v dobré kondici, ale věděl, že i jeho síla má svoje meze a už se jim nebezpečně přibližoval.
Pomalu se narovnal a rozhlédl se. Všude kolem se povalovaly mrtvoly a barikáda byla na spadnutí. Mrtví a ranění obránci leželi tam, kam padli na krví prosáklou zem. Nikdo neměl čas ani sílu je odtáhnout stranou. Mnohá těla byla částečně ohlodaná. Démoni byli stále hladoví. Dlouhá noc byla mrazivá a MacNeil se zimomřivě zavinul do potrhaných zbytků pláště. Ruce se mu třásly a nebylo to jen chladem. Vysoko nad jeho hlavou zářil na bezhvězdném nebi Modrý měsíc a Temný les nyní vládl celému Lesnímu království. Všude kolem malého obleženého městečka v Královské rokli se ve tmě rojili démoni. Město bylo odříznuto od okolního světa tak dlouho, že si jeho obránci už ani neuvědomovali, jak dlouho to vlastně je. Bylo to jako noční můra, která nemá konec, jako by nic jiného nikdy ani neexistovalo. Nad Temným lesem nevycházelo ani nezapadalo slunce, nic než nekonečná noc a stvůry, které v ní žily.
MacNeil pevně sevřel jílec svého meče, ale už ani to ho nedokázalo uklidnit. Vždycky se považoval za statečného, ale to bylo ještě před dlouhou nocí. V minulosti bojoval s lupiči, pašeráky a hillsdownskými špehy a nebezpečí se vysmíval. Byl silný, rychlý a svůj meč dokonale ovládal, takže nikdy necouvl před bojem. Na rozdíl od mnoha svých druhů ve zbrani se vždycky do akce těšil; miloval vzrušení a nepohrdl žádnou příležitostí, jak získat trochu slávy. Ale to bylo předtím, než přišel hájit Královskou rokli a zjistil, že má proti sobě běsnící hordu nelidských stvůr, které se rojí z temnoty v nekonečném počtu. Zaujal místo na barikádě a pak sekal, bodal a zabíjel, až ho bolely ruce a zbroj měl prosáklou krví démonů - a nic se nezměnilo. Obránci jeden po druhém hynuli a MacNeila se z bezvýchodnosti jejich situace pomalu začalo zmocňovat zoufalství.
Opřel se o barikádu a na chvíli zavřel oči. Celé tělo se mu chvělo slabostí a po tváři mu stékal pot smíšený s krví. Další útok už nevydrží. Nedokáže to. Otevřel oči a ohlédl se k městu za sebou. V Královské rokli tu a tam navzdory temnotě poblikávalo osamělé světélko, ale nic neosvětlovalo. Stejně nebyl skoro nikdo, kdo by se na ně díval. MacNeil pohlédl na svůj meč. Po jeho čepeli stékala hustá démoni krev a on nenašel sílu, aby ji otřel.
Vždycky si o sobě myslel, že je statečný. Už skoro dva roky používal meč k prosazování králových zákonů, honil zločince a udržoval cesty bezpečné. Byl hrdý na svou sílu a odvahu a obojí ho ještě nikdy nenechalo na holičkách. Dokud nepřišel do Královské rokle a démoni ho nenaučili, co je to strach. Zabíjel jednoho po druhém a stále další a další přicházeli ze tmy, vrhali se na něho hnaní zuřivostí a neukojitelným hladem. MacNeil ze sebe vydal všechno, aby je zastavil, a nestačilo to. Zadíval se do nekonečné noci a čekal, až se démoni zase objeví. Tušil, že co nevidět zemře, a věděl, že smrt bude bolestivá.
Démoni ho naučili, co je to strach. Byl na pokraji paniky a zoufalství.
Podíval se na rozbitou barikádu za svými zády a napadlo ho, proč ji vlastně ještě hájí. Královská rokle pro něho nic neznamenala, bylo to jen jedno z mnoha malých měst, které nebylo důležité pro nikoho kromě jeho obyvatel. Dříve nebo později stejně padne, a když tu zůstane, padne s ním. Jestli tu zůstane. Začal tu představu obracet ve své mysli a opatrně ji zkoumat. Nemusí přece zůstat. Kapitán, který mu dal rozkaz, je už dávno mrtvý a většina vojáků jakbysmet. Klidně se mohl vytratit a uprchnout, spolehnout se na tmu, že ho ukryje. Nikdo by nic nevěděl. Jen on sám.
MacNeil potřásl hlavou, aby si ji vyčistil. V žádné z písní, které zpívali minstrelové, hrdina nikdy neuvažoval o možnosti, že by se obrátil zády k nepříteli a utekl. Drželi své pozice a zahynuli vznešenou smrtí. Jenže tady v temnotě, tváří v tvář nekonečnému přívalu nepřátel to vypadalo jinak... Trhl sebou; spíš vycítil, než uslyšel, jak se něco pohybuje ve tmě. Ozval se zvuk běžících nohou, jak se jeho druhové hnali ucpat některou z větších trhlin v barikádě.
MacNeil sevřel jílec meče a napadlo ho, proč vlastně pláče. Slzy se mu koulely po tváři a rozpouštěly sraženou krev. Snažil se přestat vzlykat, ale nešlo to. Bylo mu zima a byl vyčerpaný, všechny svaly ho bolely tak, že se stěží držel na nohou, a přesto musel pokračovat v boji. To nebylo spravedlivé. Neměli právo od něj tolik očekávat. Udělal všechno, co bylo v jeho silách, vydržel tak dlouho, jak to šlo, ale už nemohl dál. Už ne.
Démoni znovu vyrazili ze tmy a šílení zuřivostí se mlčky vrhali proti barikádě. MacNeil zůstal na místě a sekal kolem sebe mečem, který držel oběma rukama. Dlouhé černé ostří se zakusovalo hluboko do démoního masa, vzduch znovu naplnil těžký pach démoni krve, zkrvavená zem mu klouzala pod nohama. Ruce i záda ho bolely, až dostával křeče, ale bojoval dál, jeho meč se míhal vzduchem a dopadal stále znova a znova. Začal tiše kňučet a kousal se do rtů, až mu z nich tekla krev, aby hlasitě nekřičel. Potom démoni prolomili barikádu a on musel couvat. Bojoval o každý krok a kolem něho umírali obránci města jeden po druhém. Jejich smrtelný křik neustával ani na okamžik. MacNeil sekal kolem sebe rukama, v nichž už dávno ztratil cit, a démoni se na něj vrhali ze všech stran.

Ne. Ne, tak to nebylo. Dlouhá noc skončila, přišel úsvit a démoni i temnota se stáhli. Královská rokle byla zachráněna a já jsem přežil! Vzpomínám si na to, byl jsem tam! Tak to bylo!
Démoni jej obklopili a strhli ho na zem a pak už vnímal jen krev a temnotu.

Nad pustým vřesovištěm tiše kvílel vítr a stříbřité světlo měsíce se rozlévalo ranním oparem. Slunce mělo vyjít za necelou hodinu a Jessica Pazourek pořád ještě stála sama na starém hřbitově. Zimomřivě si přitáhla plášť těsněji k tělu a v duchu si slibovala, že jakmile se vrátí do útulných, prohřátých kasáren, nic menšího než vyhlášení války ji už na noční hlídku nedostane. Také si slibovala udělat něco velice nepříjemného seržantovi, který ji do této služby určil.
Jessica se rozhlédla, ale kromě hřbitova se do všech směrů, kam až oko dohlédlo, táhlo jen vřesoviště. Půl míle odsud, ukrytá za obzorem, ležela malá vesnička Hradní mlýn, ke které hřbitov patřil. To kvůli jejím obyvatelům tu Jessica mrzla v tuhle nesvatě časnou hodinu. Před šesti měsíci přistihli vesničané násilníka a vraha, právě když útočil na svou poslední oběť. Vyvlékli ho na ulici a tam ho v rámci všeobecných oslav na místě pověsili. Jelikož nechtěli jeho mrtvolou znesvětit hřbitov, hodili ji do rašelinové jámy na vřesovišti. O měsíc později se mrtvý muž vyhrabal z bahna a vrátil se do vesnice. Než se vesničané vzpamatovali a zahnali ho pochodněmi, zabil holýma rukama čtyři ženy. Pak se umrlec vrátil na vřesoviště a zmizel v močálu. Ale příští měsíc se objevil znovu a měsíc nato opět. Vesničané se naučili držet hned po západu slunce v ulicích hlídku a umrlec přenesl pole své působnosti na místní hřbitov, jehož pohodlí mu bylo odepřeno. Vykopával hroby, rozbíjel rakve a hanobil těla, která v nich našel. Vesničané požádali o vojenskou pomoc a Pazourek byla tím nešťastníkem, kterého jim poslali.
Pohledem zkontrolovala olejem prosáklou pochodeň, kterou zabodla nezapálenou k nejbližšímu náhrobku. Neodvažovala si ji zapálit dřív, než se mrtvola objeví, aby ji nezaplašila. Z hlediska účinnosti bylo třeba, aby oheň použila z co nejkratší vzdálenosti.
Jessica se zamračila a dotkla se jílce meče, který jí visel u boku. S oživlou mrtvolou ještě nikdy nebojovala. Oheň v takových případech obvykle zabral, ale podle toho, co slyšela, tahle mrtvola byla velice úskočná. Možná kdyby ji nejdřív rozsekala na malé kousíčky... Otřásla se odporem a znovu se rozhlédla.
Nebyl to nijak zvlášť honosný hřbitov, jen široký kus vyčištěné země s přibližně tuctem kamenných náhrobků a několika křivými dřevěnými kříži. Příšerně to tu páchlo. Jessica pochybovala o tom, že lidé z Hradního mlýnu někdy slyšeli o balzamování.
Náhle její pozornost upoutal tichý zvuk a prudce se otočila, meč napřažený před sebe. Močál, do kterého pohřbili tělo vraha, byl asi sto kroků od ní a jeho temný povrch se vlhce leskl v měsíčním světle. Jessica si olízla suché rty a pak strnula; ze země se vynořila ruka podobná dravčímu spáru. Její zahnuté prsty se několikrát protáhly, až bláto kolem začvachtalo. Pak se ruka začala pomalu vynořovat z rašeliny, následovaná kostnatou paží a holou lebkou. Jessica se násilím vytrhla z omámení, z měšce vytáhla křemen a ocílku a s jejich pomocí zažehla pochodeň. Na okamžik to vypadalo, že je příliš vlhko, ale olejem prosáklé dřevo nakonec vzplálo a ona byla připravena postavit se oživlé mrtvole s pochodní v jedné ruce a mečem v druhé. Povrch močálu se s táhlým mlaskavým zvukem neochotně rozevřel a umrlec vylezl ven. Chvíli stál nejistě na okraji močálu a pak se pomalu otočil k Jessice. Kůži měl skvrnitou a svraštělou, ale jinak vypadal vcelku neporušeně. Přestože oči už dávno neměl, Jessica cítila, že ji vidí. Oživlá mrtvola na sobě měla plesnivé cáry, které kdysi bývaly oděvem. Jak pomalu vykročila k Jessice, kapalo jí z nich řídké bahno.
No dobře, pomyslela si Pazourek. Teď mám příležitost zasloužit si svůj žold.
Vyšla umrlci vstříc a pochodeň přitom držela napřaženou před sebou. Měsíční světlo oslnivě zářilo na ostří jejího jednostranně broušeného meče. Mrtvola se k ní pomalu blížila a přitom si nedočkavě protahovala kostnaté prsty. Jessica vyčkávala až do posledního okamžiku a pak po ní sekla mečem. Mrtvý muž neuvěřitelně rychle uhnul a čepel neškodně prosvištěla vzduchem. Pazourek rychle našla ztracenou rovnováhu, ale než se zmohla na další útok, umrlec ji uchopil za levé zápěstí. Jeho kostnaté prsty se jí zaťaly do kůže, až jí z ní crčela krev, ale Jessica věděla, že pochodeň pustit nesmí. Bleskově se rozmáchla mečem a přeťala stvůře zápěstí. Pak uskočila, useklý pařát stále sevřený na své ruce, a zavrávorala. Přestože měla co dělat, aby neupadla, meč ani pochodeň nepustila.
Umrlec se překvapeně podíval na pahýl své ruky. Z rány nevytékala krev, i když se v ní ve světle měsíce zabělely úlomky kosti. Pazourek našla pevnou půdu pod nohama a konečně setřásla uťatou ruku. Usekni jí hlavu a pak nohy a máš ji na lopatkách, pomyslela si. Pak ji spal na popel, aby už nikdy nemohla nikoho ohrožovat. Vesničané budou mít pokoj a ona také. Jen nesmí ztratit nervy a udržet si chladnou hlavu.
Pomalu vykročila vpřed, pak ale uklouzla a upadla tak nešťastně, že si vyrazila dech. Přitom pustila meč i pochodeň. Plameny zaprskaly a zhasly. Dívka se zvedla na kolena a snažila se popadnout dech. Sáhla po meči, jenže umrlec byl rychlejší.
Ne. Tak to přece nebylo.
Oživlá mrtvola zvedla meč a zamyšleně jej potěžkala. Její bezoký obličej se na Jessiku zlověstně zašklebil. Dívka začala pozpátku couvat.
Ne! Tak se to přece nestalo! Vždyť toho umrlce přemohla!
Mrtvý muž se nad ní vztyčil, obrovský, temný a hrozivý. Měsíční paprsky se zaleskly na ostří meče, jak jej pomalu zvedl a pak prudce ťal. Na vřes vytryskla krev. Meč se míhal vzduchem a dopadal znovu a znovu...

Giles Tanečník šel dlouhou kamennou chodbou, která neměla začátek ani konec. Na stěnách po obou stranách hořely pochodně, ale na tmu, která chodbu naplňovala jako nějaká živá bytost, neměly skoro žádný účinek. Tanečník kráčel chodbami hradu Lancing s mečem v ruce a hledal vlkodlaka.
Lykantrop byl stejně vychytralý jako nebezpečný a Tanečníkovi dalo dost práce vypátrat, který z baronových hostů to je, ale teď už to věděl. Stvůra nemohla být příliš daleko před ním. Tanečník tiše postupoval úzkou chodbou a v jejím

šeru slídil po stopách své kořisti. Připadalo mu, že vlkodlaka hledá už celou věčnost, ale uměl být trpělivý. Věděl, že nakonec ho najde a pak ho zabije.
Jak kráčel chodbou, v obličeji se mu objevil zamračený výraz. Netušil, že Lancing je tak rozlehlý. Už by se přece měl někam dostat. A také měl pocit, že na tomhle případu bylo něco, na co by neměl zapomenout, jenže si nedokázal uvědomit, co by to mělo být. Náhle jeho pozornost upoutal nějaký zvuk: hluboké, chraptivé zavrčení, které se ozvalo jen kousek od něho. Tanečník se usmál. Tohle bude zajímavé. Vlkodlaka ještě nikdy nezabil. Doufal, že se stvůra bude statečně bránit; už to bylo dávno, co měl za soupeře někoho, s kým se zapotil. Člověk nebo netvor, čaroděj nebo lykantrop - pro něho v tom nebyl žádný rozdíl. Byl břitmistr a byl neporazitelný. Pomalu postupoval vpřed a pozorně přitom naslouchal, ale v chodbách teď vládlo naprosté ticho. A pak zahnul za roh a z chodby před ním se vynořil vlkodlak.
Byl vysoký přes sedm stop, takže se jeho chlupatá hlava skoro dotýkala stropu. Srst měl slepenou potem a krví a páchl jako odpad z řeznického krámu. Oči položené blízko u sebe měl žluté jako moč a jeho široká, rozšklebená ústa byla plná ostrých zubů. Vlkodlak na Tanečníka zavrčel a z tlamy mu skanula vazká slina. Po jediný nekonečný okamžik ti dva stáli a dívali se jeden na druhého a pak se Tanečník usmál a potěžkal svůj meč. Vlkodlak zavyl a vrhl se mu po hrdle. Tanečník ustoupil stranou a jediným plynulým pohybem vrazil meč stvůře do břicha. Netvor opět zařval a prudce se otočil; rána v jeho útrobách se hojila přímo před očima. Tanečník vytáhl z boty stříbrnou dýku a zkušeným pohybem ji zabodl vlkodlakovi mezi žebra. Stvůra zařvala lidským hlasem a skácela se na kamennou podlahu. Krev měla stejně rudou jako člověk. Tanečník odstoupil z jejího dosahu a díval se, jak se její dech zpomaluje a pak se zastavuje docela. Obrysy ležícího vlkodlaka se začaly tetelit a měnit, srst, drápy a tesáky mizely - a na kamenné podlaze u Tanečníkových nohou ležela Jessica Pazourek s jeho dýkou v srdci.

Čarodějnice nazývaná Constance stála ve vstupní síni. Místností se prohánět studený vítr a stíny byly tušově černé. Čtyři muži přehazovali lana přes stropní trám a vázali na nich smyčky. Čarodějnice si nevšímali, a ačkoliv se jejich ústa usmívala, v očích měli zmatený, nechápavý výraz.
Muž, který svou práci dokončil jako první, vzal židli a pečlivěji postavil pod hotovou smyčku. Pak si na židli vylezl, smyčku si natáhl na krk a trpělivě čekal, až ostatní udělají totéž. Nakonec stáli všichni čtyři muži na židlích, smyčky na krku. Utáhli si je, a aniž se podívali jeden na druhého, vykročili do prázdna. Potom nehybně viseli z trámu a dusili se. Ruce se jim přitom bezvládně komíhaly.
Constance opatrně prošla kolem nich a rozběhla se hlavní chodbou. Strážný tu sekal na kusy kupce, který se zoufale snažil odplazit. Krvavá stopa na kamenných dlaždicích ukazovala, jak dalekou cestu umírající kupec už urazil.
Constance si stejně jako jeho vrah nevšímal. Čarodějnice procházela pevností a všude viděla stejný obraz: šílenství, zabíjení a groteskní sebevraždy. Nějaký muž stál v koutě a bodal se do břicha, dokud mu paže nezeslábly natolik, že v nich neudržel dýku. Žena utopila svoje dvě děti v kádi a pak si je mrtvé posadila na klín a zpívala jim ukolébavku. Dva muži zuřivě zápasili sekerami, sekali do sebe ze všech sil a vůbec se nesnažili krýt. Oba měli na těle strašlivé rány, ale stále se drželi na nohou. Krev z nich jen stříkala a vytvářela na zemi temně rudé louže. A tak to bylo všude: muži, ženy i děti umírali bez jakéhokoliv důvodu, který by Constance dokázala pochopit. Jejich oči nebyly očima zdravých lidí. V pevnosti bylo chladno a každičký ostrůvek světla tu obklopovala nepřirozeně hustá tma.
Nad a za vším tím šílenstvím a smrtí slyšela Constance nepřetržité dunění, jako by někdo bez přestání bušil do basového bubnu. Připadalo jí, že se to ozývá odevšad a zároveň odnikud, a teprve po dlouhé době si uvědomila, že to, co slyší, je pulz gigantického srdce doléhající k ní z nesmírné dálky.
Nakonec vešla do jídelny, kde obědvalo množství mužů, žen a dětí. Vešla do velké síně opatrně, ale nezdálo se, že by si její přítomnost někdo uvědomoval. Přistoupila k nejbližšímu stolu a tvář se jí zkřivila hnusem, když uviděla, co jedí. Maso na talířích bylo syrové a krvavé a hemžili se v něm tlustí bílí červi. Přes okraje stolů visely provazce střev, které sebou křečovitě cukaly, a mezi nimi stály mísy plné ptačích hlaviček, jejichž černá, perličková očka ji zděšeně pozorovala. Čarodějnice se s hrůzou odvrátila a teprve pak si všimla, že muž, který seděl vedle ní u stolu, je mrtvý. V jeho hrdle zely dvě hluboké řezné rány. Po krku mu stékala krev a vsakovala do košile. Zdvořile se na Constance usmál a nabídl jí sklenku vína. Byla až po okraj plná krve.
Když si Constance uvědomila, že ji ti lidé vidí, začala rychle couvat z místnosti. Podivní stolovníci se jeden po druhém otáčeli a dívali se na ni. Všichni byli mrtví. Někteří byli probodnutí, jiní popálení. Někteří zemřeli rychle, zatímco jiní byli příšerně posekaní a pobodaní. Čtyři měli očividně krky zlomené oprátkou. Constance omámeně potřásla hlavou a pevně stiskla ústa, aby se hlasitě nerozkřičela. A pak ty mrtvoly začaly jedna po druhé zvedat ruce a ukazovat někam za ni. Constance se pomalu, jakoby proti vlastní vůli otočila. Ať už jí ukazovali cokoliv, byla si jistá, že to vidět nechce. Přesto se otočila a pak už jen ječela a vřískala, oči vytřeštěné na Jessiku, MacNeila a Tanečníka, kteří viseli na stěně za ní. Ke kamenné zdi byli přibiti tucty dlouhých dýk. Nohy se jim houpaly šest palců nad podlahou a podle velikosti louží krve, které měli pod sebou, se dalo usoudit, že umírali dlouho.
Constance žalostně zakňučela. Pak za sebou uslyšela šoupavé zvuky, a když se otočila, viděla, že mrtví beze spěchu vstávají. Pomalu se blížili k ní a každý v ruce svíral dlouhou dýku. Constance se rozběhla a narazila do zavřených dveří. Zoufale lomcovala klikou, ale dveře se neotevřely. Když se otočila, dýky už byly velice blízko. Constance zaječela.

Výkřik probudil MacNeila, v jediném okamžiku ho vytrhl ze zajetí snů. Strhl ze sebe přikrývku a posadil se, zatímco jeho mysl varovně ječela démoni démoni démoni. Horečně sahal po meči, ale pak si uvědomil, kde je, a zarazil se. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl, aby se úplně zbavil ospalosti. Zjistil, že má obličej pokrytý studeným potem a rychle si ho otřel cípem přikrývky. Ruce se mu přitom pořád ještě trochu třásly. Znovu se zhluboka nadechl a na chvíli zadržel dech. Nepomáhalo to tak, jak doufal. Rozhlédl se po místnosti. Constance seděla vedle něho. Obličej měla ukrytý v

dlaních a ramena se jí třásla tichým pláčem. Ozvěna jejího výkřiku stále ještě doznívala. Tanečník stál nad svými přikrývkami, meč v ruce, a divoce se rozhlížel po ztichlé místnosti, jako by hledal, na koho se má vrhnout. Pazourek stála vedle něho a také svírala meč. Tvářila se rozespale, jako by teprve začala vnímat okolí.
MacNeil se pomalu uvolnil. Všechno už je v pořádku. Byl to jen sen. Jsi v bezpečí. Panika ho postupně opustila a zase byl ve své kůži. Natáhl ruku a konejšivě pohladil Constance po rameni. Ta sebou při jeho doteku trhla a odtáhla se. Potom si odkryla oči a podívala se na něho a část napětí z ní spadla. Chladný výraz v jejím obličeji byl pryč, rozbitý noční můrou, a MacNeila hluboce dojalo, jak zranitelně teď vypadá. Chtěl ji sevřít do náručí a utěšit ji, slíbit jí, že ji ochrání před zlým světem. Constance se však rychle vzpamatovala. Naposledy vzlykla a otřela si obličej rukávem.
„Omlouvám se," řekla tiše. „Měla jsem zlý sen... noční můru."
„To mě napadlo," odpověděl MacNeil suše. „Teď už jsi v pořádku?"
„Ano. Už je to dobré. Je mi líto, že jsem vás probudila."
„Mně ne," řekl MacNeil. „I mně se zdál dost odporný sen a jsem docela rád, že jsi mě z něj vytrhla. Kdybys mne neprobudila, patrně bych začal ječet sám."
„Měl jsi zlý sen?" zeptal se ho Tanečník zamračeně.
„Ano," přisvědčil MacNeil. „No a co? Každého občas trápí nějaká ta noční můra."
„Včetně mne," odpověděl Tanečník klidně. „Jaká je pravděpodobnost, že se třem lidem najednou zdají špatné sny?"
„Čtyřem," řekla Jessica.
MacNeil si ji ostře změřil. „Ty jsi usnula na hlídce?"
Pazourek nešťastně přikývla. „Musela jsem si na okamžik zdřímnout."
„To se ti nepodobá," řekl Tanečník.
„Ne," přisvědčil MacNeil zamyšleně. „To tedy ne."
Constance se podívala na Jessiku, jako by jí něco chtěla říct, ale rozmyslela si to. „Ten tvůj sen," řekla po chvíli. „O čem byl?"
Pazourek se zamračila. „Zdálo se mi o tom, jak jsem bojovala s oživlou mrtvolou. Jenže v tom snu jsem prohrála."
„Mně se zdálo o vlkodlakovi, kterého jsem zabil před několika lety," řekl Tanečník. „Jenomže... ve snu to bylo jinak."
Constance pohlédla na MacNeila. „A co ty, Duncane? O čem se zdálo tobě?"
„Záleží na tom?" opáčil MacNeil. „Byla to jen noční můra."
„Mohlo by to být důležité. Pověz mi to."
Ne, Constance. Nemohu ti to říct. Nemohu to říct nikomu. Nedokážu nikomu vyprávět o tom, jak jsem málem utekl z bitvy.
„Zdálo se mi, že jsem zase v dlouhé noci," řekl nakonec. „Znovu jsem bojoval s démony."
Constance se zamračila. „S démony..."
„Nemyslím, že to něco znamená," řekl MacNeil. „Předtím jsme o nich přece mluvili, že?"
„Ano," přikývla Constance. „Mluvili." Na okamžik se zamyslela a pak se vážně podívala na MacNeila. „Můj sen byl jiný. Vám všem se zdálo o věcech, ke kterým došlo v minulosti. Já jsem ve snu viděla, co se stalo nedávno, tady v pevnosti."
„Měla jsi vidění?" zeptala se Jessica.
„Já nevím. Možná." Constance se náhle zachvěla. „Viděla jsem, jak lidé ztrácejí rozum, zabíjejí se navzájem a páchají nesmyslné sebevraždy."
Nějaký čas nikdo nepromluvil.
„To by bylo vysvětlení," řekl nakonec MacNeil. „Ale co se stalo se všemi těmi mrtvými?"
„Z pevnosti neodešli," řekla Pazourek. „To bychom našli stopy."
„Já nevím," přiznala se Constance. „Ale tady se stalo to, co jsem viděla ve svém snu."
„Víš to jistě?" zeptal se jí MacNeil.
„Samozřejmě že to vím jistě! Jsem čarodějnice! Něco je tady s námi. Něco mocného. Seslalo to na nás ty noční můry. Zkouší to, jak jsme silní, hledá to naše slabiny. Jenom já jsem byla silnější a zahlédla jsem pravdu."
MacNeil pečlivě zvolil slova. „Myslím, že tomu přikládáš příliš velký význam, Constance. Souhlasím, že na nás něco seslalo zlé sny, ale byly to jenom - sny. O všem ostatním se můžeme pouze dohadovat. Prohledali jsme celou pevnost, každou její chodbu... kromě nás tu nikdo není."
„Neohlížejte se," řekl Tanečník suše, „ale už to není pravda. Někdo nás pozoruje ode dveří."

V tichu noci vystoupila z porostu postava a rychle zamířila přes mýtinu k pevnosti. Světlo měsíce ji osvětlovalo stejně jasně, jako kdyby byl bílý den a nikde nebyl žádný stín, ve kterém by se Strašák Jack ukryl. Běžel, hlavu vtaženou mezi rameny, ruce se mu komíhaly po stranách těla. Pokud jsou stráže na hradbách, je po něm; v tak jasném světle ho nemohly přehlédnout. Ale čekal už víc než hodinu v marné naději, že měsíc zakryje mrak, takže mu teď nezbývalo nic jiného než riskovat. Vzhledem k malému počtu vojáků, kteří do pevnosti přijeli, nebylo příliš pravděpodobné, že by drželi hlídku na hradbách, ale Jack nepřežil v Lese tak dlouho díky tomu, že byl zvyklý pokoušet osud. Jenže teď mu nic jiného nezbývalo. Nervy mu jen hrály v očekávání šípu, který zasviští vzduchem a zabije ho. Konečně měl pevnost přímo před sebou a s úlevou se vrhl do jejího stínu. Klesl na všechny čtyři a tiskl se k studené kamenné zdi, dokud znovu nepopadl dech. Kolem vládla tma a ticho.
Strašák Jack byl vysoký, štíhlý, asi pětadvacetiletý muž. Dlouhé tmavé vlasy mu spadaly na ramena v mohutné hřívě, která neviděla hřeben celé roky. Z tmavých, úzkých a vždycky bdělých očí mu je držel tenký proužek látky uvázaný jako čelenka. Na sobě měl posešívané hnědé a zelené hadry, které se sotva daly nazvat oděvem a pohromadě držely spíše špínou než čímkoliv jiným. Přísně páchly, ale v lese mu jejich barva umožňovala ztratit se na pozadí a ukrýt se i

před zkušenými stopaři. Nikdo nedokázal najít Strašáka Jacka, pokud si to on sám nepřál.
Jack začal jako obyčejný lapka, lupič, který číhal u cesty na kupce, ale skoro bezděčně se časem vypracoval na místní legendu. Žil v lese sám už bezmála devět let, z lupu a z toho, co si svou šikovnosti opatřil. Za ten čas se sžil s lesem i jeho tvory a lidský svět pro něj každým rokem ztrácel na přitažlivosti. Přesto nikdy nezapomněl, že je člověk. Když nic jiného, drsný svět lesa ho naučil ceně milosrdenství a soucitu.
Nikdy neoloupil někoho, kdo si to nemohl dovolit, a často upytlačil nějaké ryby nebo zvěřinu, aby měly co jíst chudé rodiny, které se o sebe nedokázaly postarat samy. Nikdy nenechal lesem projít výběrčího daní, aniž by mu ulehčil od zlata, zato však nezištně pomáhal těm, kteří v lese zabloudili nebo se ocitli v nesnázích. Oficiálně byl psanec a na jeho dopadení byla odměna, ale nikdo z místních by ho nikdy neudal. Strašák Jack byl součást lesa a jako takového ho všichni brali. Žil stranou od lidí, protože měl plachou povahu a ve společnosti se necítil dobře. Někteří tvrdili, že patří k maličkému lidu a jiní ho považovali za skřeta, nebo dokonce za výsledek obcování mezi člověkem a démonem, ale nic z toho nebyla pravda. Jack byl jen člověk, který má rád les.
Byl Strašák Jack.
Vstal, stále ukrytý ve stínu hradeb, a rozmotal lano, které měl na rameni. Zkontroloval železný hák na jeho konci a pohledem změřil vzdálenost k cimbuří. Chvíli potěžkával provaz, aby jeho váhu dostal do ruky, a pak hák vyhodil proti nočnímu nebi. Měsíční světlo se krátce zablesklo na oceli, hák opsal oblouk a zmizel za hradbami. Jack chvíli počkal a pak opatrně zatahal za lano. Když se napjalo, několikrát jím zkusmo škubl a pak po něm začal šplhat nahoru. Jeho obratným nohám nečinilo potíže nacházet vhodné výstupky a brzy se mrštně přehoupl přes horní okraj hradeb. Tiše jako kočka seskočil na hradební ochoz a skrčil se do stínu, kde chvíli naslouchal se zatajeným dechem, ale nezdálo se, že by si jeho příchodu někdo všiml.
Jack rychle seběhl na nádvoří a zamířil do stájí; počet koní mu prozradí, kolik vojáků je uvnitř. Když však dorazil ke dveřím, vycítil, že něco není v pořádku. Zastavil se a zavětřil. Do nosu jej udeřil těžký, měďnatý pach krve. Jack pomalu pootevřel dveře a vplížil se dovnitř, krůček za krůčkem - a vzápětí strnul, když uviděl rozbitá stání a skvrny zaschlé krve na podlaze a stěnách. Jack se zamračil. Skvrny byly několik týdnů staré, ale pach krve byl čerstvý a tak silný, že se mu z něj zatočila hlava... Podíval se na podlahu. Podle stop poznal, že tudy nedávno prošli dva lidé, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by koně napadli oni. Jack se znovu zamračil a vyšel ze stáje.
Vzduch venku byl čistý a svěží a Jack se zhluboka nadechl, aby zapudil čpavý pach krve. Pak se zamyšleně rozhlédl po opuštěném nádvoří. Věděl, že se v pevnosti něco stalo, protože byla už nějaký čas opuštěná, ale tohle... dělalo mu to starosti. Nebylo to přirozené. Rozechvívalo to struny jeho nervů, dunění hromu tak vzdálené, že je nemohl slyšet. Jack nedokázal vyjádřit ten pocit slovy, ale to mu starosti nedělalo. Vždycky se řídil spíše instinkty než rozumem. Ještě jednou se ostražitě rozhlédl a pak se vydal po stopách těch dvou k hlavní budově.
Ve vstupní síni našel čtyři koně, kteří tam spali těsně přitisknutí k sobě. Jack si vzpomněl, jak to vypadalo ve stájích, a souhlasně přikývl. Čtyři oprátky visící ze stropního trámu už tak snadno pochopitelné nebyly. Jack se zamračil. Špatný pocit, který se ho zmocnil už na nádvoří, tady ještě zesílil a mimo to ve vzduchu znovu ucítil krev. Bylo tu chladno, nepřirozeně chladno. Stalo se tady něco zlého; cítil to v kostech. Prohlédl si stopy vojáků na zaprášené podlaze a pak se opatrně proplížil kolem spících koní. Spali neklidně, jako by je trápily zlé sny, ale neprobudili se. Jack vyrazil po stopách chodbou do nitra pevnosti, ale po chvíli se zmateně zastavil. Tma pro něho nepředstavovala žádný problém, ale uvnitř budovy se cítil nesvůj. Uzavřené prostory v něm budily dojem, že je lapený v pasti; připadalo mu, jako by se zdi kolem něj svíraly. Otřásl se jako pes a zahnal tu představu z mysli. Čekala ho práce.
Sledoval stopy úzkou chodbou a brzy dorazil k hlavní jídelně mužstva. Pootevřel dveře a opatrně nahlédl do jasně osvětlené místnosti. Strnul, když zahlédl ženu, která seděla na hlídce nad svými třemi společníky, ale vzápětí se zase uvolnil, když si uvědomil, že i ona usnula. Jack se zklamaně zamračil. Domníval se, že ti lidé jsou Hraničáři, ale od nich by takovou nedbalost nečekal. Pak si všiml, že sebou všichni čtyři ve spánku házejí a něco si rozčileně mumlají. To vypadalo na další noční můry. Docela to chápal. Jemu samotnému z toho místa běhal mráz po zádech. A pak se jeden ze spících náhle narovnal a vykřikl a všichni se probudili.
Jack se netroufal pohnout, aby na sebe neupoutal pozornost. Stál velice tiše ve stínu dveří a naslouchal, jak spolu rozmlouvají o snech. A pak ho jeden z nich zpozoroval.

Temná postava zmizela dřív, než se MacNeil stačil dostat ke dveřím. Vyběhl na chodbu, uviděl prchajícího muže a s mečem v ruce se rozběhl za ním. Po krátký, strašný okamžik měl pocit, že před sebou má jednoho z démonů ze svého snu, ale když se jeho oči lépe přizpůsobily šeru, zjistil, že pronásleduje mladého muže oděného v hadrech. V mysli mu vytanula zasunutá vzpomínka - Strašák Jack?
MacNeil se lehce usmál. O tom člověku toho hodně slyšel a věděl, že je na jeho hlavu vypsaná odměna. Zkusil ze svých unavených nohou vyždímat větší rychlost, ale psanec běžel jako srnka a MacNeilovi se stěží dařilo držet se za ním v dohledu. Utíkal dál, zatímco ostatní Hraničáři ho s odstupem následovali. Honička pokračovala místnostmi a chodbami, které se kolem ve tmě jen míhaly, až psanec nakonec proběhl mezi spícími koňmi ven na nádvoří. MacNeil se musel zastavit a uklidnit vyrušené koně, než mohl pokračovat, a když konečně vyběhl ven, po Strašákovi nebylo nikde ani památky. Zbytek skupiny dorazil krátce nato a všichni se začali zadýchaně rozhlížet po neproniknutelných stínech budov a hradeb.
„Možná je to hloupá otázka," řekla Constance po chvíli, „ale co tady, k čertu, hledáme?"
„Psance," odpověděl MacNeil. „Pozoroval nás ode dveří."
„Jak dlouho?" zeptala se Jessica.
„Dost dlouho," odpověděl Tanečník. „Ať to byl kdokoliv, je zatraceně dobrý."
„Myslím, že to byl Strašák Jack," poznamenal MacNeil.

Tanečník pozvedl obočí. „Neuvědomil jsem si, že už jsme v jeho teritoriu. Zajímalo by mě, jaké s námi měl plány."
„Důležitější otázka je, jak se sem dostal a kde je teď?" MacNeil nedočkavě potěžkal meč. „Hlavním vchodem sem vniknout nemohl; brána je stále zamčená a na závoru. Zkontroloval jsem to, než jsme vešli dovnitř."
„Tak se musel dostat přes hradby," řekla Jessica. „Teď je nejspíš někde na ochozu."
Všichni se zahleděli k cimbuří, ale na to, aby rozeznali víc než temné siluety, nebylo dost světla.
„Jestli byl tam nahoře, je už dávno pryč," prohlásil MacNeil znechuceně. Na okamžik zaváhal a pak schoval meč zpátky do pochvy. Jessica a Tanečník se na sebe podívali a udělali totéž. MacNeil se otočil ke Constance.
„Nemohla bys toho lotra vypátrat svým vnitřním zrakem?"
Čarodějnice zavrtěla hlavou. „To, co je s námi v pevnosti, můj vnitřní zrak zamlžuje... Kdybychom šli ven do lesa, možná bych to dokázala."
MacNeil si povzdechl. „Ve tmě Strašáka Jacka nikdy nechytíme a ráno už může být na míle daleko." Zamyšleně se podíval na hradby. „Jestli se dostal přes tu zeď, dostane se kamkoliv. Raději bychom měli mít oči otevřené."
„Možná mi něco uniklo," řekla Constance, „ale proč se sem vůbec člověk jako Strašák Jack vloupal? Co hledal v pohraniční pevnůstce?"
„Taky mě to napadlo," řekla Jessica. „Podle toho, co se o něm vypráví, takové věci obvykle nedělá. Vůbec to není jeho styl. Je tu snad něco, o čem nevíme, Duncane? Něco, co jsi nám neřekl?"
MacNeil se lehce usmál. „Tobě hned tak něco neunikne, co, Jessiko? No dobře. Vrátíme se do jídelny a já vám povím celý příběh. Tady venku mluvit nechci. Nikdy nevíte, kdo by mohl poslouchat."

V jídelně si MacNeil vybral jednu ze židlí a naznačil ostatním, aby ho napodobili. Trpělivě počkal, až se usadí, a pak začal vyprávět.
„Jeden z důvodů, proč jsme tady," řekl pomalu, „je, že máme zjistit, co se stalo se sto tisíci zlatými dukáty, které byly v pevnosti uloženy." Rozhlédl se po ostatních, a když viděl, jak údivem vypoulili oči, usmál se.
„Sto tisíc dukátů," vydechla Jessica zbožně. „To už je něco zlata."
„To je pravda," přikývl MacNeil. „Byl to žold pro vojáky ve všech pevnostech v této části země. Ty peníze tu měly zůstat jen přes noc a pak měly být rozvezeny a vyplaceny, ale naneštěstí to byla právě ta noc, kdy pevnost přerušila kontakt s okolním světem. Můžete si představit, jaký poprask se kvůli tomu strhl u dvora. Takže oficiálně jsme tady, abychom zjistili, co se stalo s posádkou pevnosti, ale zároveň se od nás čeká, že najdeme zlato a zajistíme ho proti krádeži. Určitě si domyslíte sami, který úkol má vyšší prioritu."
„Tak proto jsi chtěl, abychom prohledali celou pevnost," řekla Jessica.
„Správně," přikývl MacNeil.
Tanečník se na něj klidně podíval. „Ale proč nám to neřekli hned?"
MacNeil se usmál a pokrčil rameny. „Neznají vás tak dobře jako já. Tak či tak, říkám vám to teď. Jestli se Strašák Jack nějak dozvěděl o zlatě, můžete se vsadit, že sám do toho nešel. Tolik zlata by bez cizí pomoci ani neunesl."
„Jak víš, že už není pryč?" zeptala se Jessica.
„Není to pravděpodobné," odpověděl MacNeil. „Všechny stopy nasvědčují tomu, že jsme první, kdo do pevnosti vstoupil od chvíle, kdy... se to stalo."
Constance se zamračila. „Strašák Jack obvykle pracuje sám. A nikdy jsem neslyšela, že by ho zajímalo zlato."
„Zlato zajímá každého," odsekla Jessica.
„Jacka ne," namítla Constance. „On je jiný."
MacNeil na ni udiveně pohlédl. „Ty Strašáka znáš?"
„Jednou jsem se s ním setkala," odpověděla Constance. „Před několika lety... Nedaleko odsud jsem hledala kořen mandragory a zabloudila jsem. Jack mě tenkrát našel a ukázal mi cestu zpátky. Byl velice zdvořilý, velice slušný a mimořádně ostýchavý. Líbil se mi. Je to prostá duše, spokojená se životem, jaký vede. Les mu dává všechno, co potřebuje. Ale... pokušení nejspíš může podlehnout každý."
„Přesně tak," řekl MacNeil. „Takže bychom měli zlato najít dřív, než se sem Jack vrátí s přáteli. Kdo ví, třeba tu má menší armádu, která jen čeká na jeho zprávu."
Tanečník se zamyšleně zadíval ke stropu. „Ubránit tohle místo i proti velice malé armádě nebude lehké."
MacNeil pokrčil rameny. „Musíme je udržet jen několik dní, než dorazí posily. Jenže abychom to mohli udělat, musíme nejdřív to zatracené zlato najít."
„Tak dobře," řekla Jessica. „Kde začneme? Všechno jsme už přece prohledali."
„Jo," přikývl MacNeil. „Což znamená, že jsme něco museli přehlédnout... nějakou stopu. Takže teď prohledáme každou místnost, každou komůrku a zatracenou díru ještě jednou a důkladně. Nepřestaneme, dokud něco nenajdeme."
„Teď?" zeptala se Constance. „V noci?"
MacNeil se na ni ironicky zašklebil. „Pořád tě straší ten sen, Constance? Bojíš se, že na tebe ze tmy vyskočí nějaký ošklivý démon?"
Constance jeho pohled klidně opětovala. „Občas umíš být pěkně protivný, Duncane. V téhle pevnosti něco přivedlo celou posádku k šílenství do té míry, že se povraždila navzájem. Je to tu pořád a pořád je to nebezpečné, A zlo je v nočních hodinách nejsilnější."
„Je mi líto, Constance," řekl MacNeil, „ale pro nic z toho nemáme žádný důkaz."
„Můj vnitřní zrak -"
„Je tu zamlžený. Sama jsi to říkala."
„Mé předchůdkyni bys věřil!"
Po dlouhou chvíli nikdo nepromluvil.

„Čím dříve s hledáním začneme, tím dříve skončíme," prohlásil MacNeil nakonec. „Půjde nám to lépe, když se rozdělíme do dvou skupin. První, kdo něco najde, uvědomí ostatní. Pazourku, ty s Tanečníkem začnete ve vstupní síni. Pořádně to tam prohledejte, i kdybyste měli vytloukat kameny ze zdí. Pak začněte postupovat dál, systematicky, místnost po místnosti. Constance a já to vezmeme z druhé strany a začneme tady. Nevynecháme jedinou místnost v pevnosti."
„To bude dlouhá práce," poznamenal Tanečník.
„Tak to bychom měli raději začít hned, že?" opáčil MacNeil.

3 VLCI V LESE

Strašák Jack se pohyboval temným lesem jako nějaký duch; jeho nohy nevydávaly žádný zvuk, když kráčely po stezce, kterou mohl vidět pouze on. Jack byl součástí Lesa a znal jeho tajné cestičky. Stromy se nad ním lomily jako spící obři a v poryvech větru po něm natahovaly sukovité ruce svých větví. Občasnou mezerou v korunách dopadaly na zem mléčně bílé paprsky měsíčního světla a vytvářely na ní třpytivé louže. Jack se náhle zastavil a skrčil se ve stínu. V lese něco nebylo v pořádku. Opatrně zavětřil, ale ucítil pouze to, co čekal: těžkou vůni kůry, listí a vlhké zeminy. Jack se soustředil na svou vnitřní magii, prvotní souznění mezi svým nitrem a stromy. Blížila se bouře, zlá bouře, ale o té už věděl z večerních mraků a dusna. V lese něco nebylo v pořádku... něco prastarého a strašného bylo vyrušeno ze spánku... Bývali tady obři v zemi.
Něco zlého povstalo. Ptáci a zvířata to věděli. Noc měla být živá kradmými zvuky lovců a jejich kořisti, ale tma byla místo toho tichá a nehybná a všichni lesní tvorové se choulili ve svých doupatech a čekali, až zlo odejde.
Jack se zamračil. Jak se mohlo v lese probudit tak mocné zlo, aniž by si ho všiml? Najednou se ponuře usmál; věděl, že odpověď zná. V poslední době ho jeho noví druhové zaměstnávali natolik, že mu na nic jiného nezbyl čas. Půl lesa by mohlo shořet a on by si toho nevšiml dokud by neucítil dým. Jack si lítostivě povzdechl. Neměl z toho žádnou velkou radost, ale v této chvíli s tím nemohl nic dělat. Nezbývalo mu než čekat a mít oči otevřené. Své oči... nebo oči někoho jiného. Široce se usmál, potom vstal, zavřel oči a vyslal svou mysl mezi vysoké stromy jako bezhlesé volání. Pak oči znovu otevřel a několik minut trpělivě čekal, až se k němu z nočního nebe snesla jako nějaký tichý duch malá sova. Jack napřáhl ruku a nechal ji, aby se mu uvelebila na předloktí. Její drápy se zaťaly do Jackových hadrů, ale ke kůži nepronikly. Sova se na něho vážně zadívala a jejich pohledy se na okamžik střetly. Rozuměli si.
Sova se znovu rozletěla lesem, tiše klouzala na rozevřených křídlech mezi stromy. Noc byla nepřirozeně tichá a zlo pulzovalo v temnotě jako srdce obra. Sova zvědavě zamířila směrem, odkud se zlo šířilo. Kolem ní se tmou míhaly větve a kmeny a pak se najednou ocitla na mýtině. Měsíční světlo ji zasáhlo svým jasem jako blesk a sova se zastavila v letu. Uprostřed mýtiny byla obrovská hromada kamení a dřeva - pohraniční pevnost. Jindy by ji mohla využít k odpočinku nebo si na ní postavit hnízdo. Ne však nyní. V pevnosti číhalo zlo. Velké oči sovy se ještě více rozšířily, pak se otočila a vrátila se do bezpečí vysokých stromů; spojení se přerušilo a Jack byl zase sám sebou.
Pozvedl ruku a sova vzlétla a zmizela ve tmě. Jack se zamyšleně zamračil. Když se přiblížil k pohraniční pevnosti, měl smysly otupené blízkostí světa lidí, ale teď, znovu v lese, se jeho instinkty vzpouzely proti tomu se tam vrátit. Naneštěstí teď neměl na výběr. Jack pokrčil rameny, otočil se a znovu se rozběhl lesem, pomalým, pravidelným tempem, které v případě nutnosti dokázal udržet celé hodiny. Už se opozdil a Kladivo nerad čekal. Jack se široce usmál. Kladivovi na něm vadila spousta věcí.
Sotva Jack pomyslel na Jonathona Kladiva, úsměv mu rychle zmizel z obličeje. Nejspíš to byl prokletý parchant, ale Jackovi zachránil život a Strašák Jack byl zvyklý svoje dluhy platit. Krátce se zamračil. Samozřejmě to byla jen a jen jeho vina, že se nechal překvapit nepřipravený. Byla to přece docela obyčejná lapací jáma, nastražená a zamaskovaná - a on do ní padl. Doslova. Kdyby se tam Kladivo neobjevil právě včas, stráže by ho určitě dopadly a jeho hlava na kopí by teď nejspíš zdobila místní tržiště jako varování pro ostatní.
Jack běžel nocí, nehlučně se prodíral mezi převislými větvemi stromů. Příliš mnoho z nich bylo po nadvládě Temného lesa mrtvých a ztrouchnivělých. Jack cítil jejich přítomnost jako bolest v duši, nezahojenou ránu lesa. Za normálních okolností by se u každého zastavil a hledal by známky života nebo ozdravění, ale dnes v noci na to neměl čas. Ve tmě před ním se objevilo blikající světlo a on zpomalil. Tiše kráčel mezi stromy a pak se skrčil v jejich stínu na okraji mýtiny. Pozoroval Kladiva, který nervózně přecházel sem a tam vedle zapáleného ohně, a snažil se najít způsob, jak svému spojenci vysvětlit, co se v pevnosti přihodilo.
Jonathon Kladivo byl vysoký, svalnatý muž s impozantně širokými rameny. Táhlo mu na čtyřicet a vypadal na to. Tmavé vlasy měl ostříhané nakrátko a sčesané dopředu, aby zakryl postupující lysé kouty. Oči měl zrádně přívětivé stejně jako úsměv, ale ať se snažil, jak chtěl, v obličeji mu pořád zůstávala jistá mrazivost. Na sobě měl prostou koženou vestu a bílou bavlněnou košili; černé kalhoty měl zastrčené do zablácených vysokých bot. Podle vzhledu mohl být čímkoliv od kupce přes úředníka až po šafáře, ale dlouhý meč, který nosil šikmo na zádech, prozrazoval, že je válečník. Kladivo byl dobré šest a půl stopy vysoký, ale jílec meče mu i tak vyčníval nad hlavu, zatímco konec pochvy divže nevláčel po zemi. Byl to ten nejdelší meč, jaký Jack kdy viděl, a podle šířky pochvy se zdálo, že musí být pěkně těžký, ale Kladivo jej nosil s takovou lehkostí, jako by si jeho přítomnost ani neuvědomoval. U pasu měl ještě jeden meč, který občas používal, zato ten na zádech ho Jack ještě nikdy neviděl sundat. Dokonce s ním i spal.
Kladivo byl bezpochyby svého času skvělý voják. Vydělával si na živobytí jako žoldnéř, baronův gardista i člen královské stráže, ale byl příliš ctižádostivý a hrabivý, než aby někde vydržel. Kdekoliv se uchytil, brzy začal s pálením alkoholu načerno, s profesionálním karbanem nebo alespoň probodl důstojníka, který mu nebyl sympatický, a pak musel putovat zase o dům dál. Na jedné ze svých cest našel meč, od nějž se od té doby neodloučil, ale to patřilo ke kapitole jeho života, o které nikdy nemluvil.
Naposledy byl členem ozbrojeného doprovodu zajišťujícího transport peněz do jedné z pohraničních pevnůstek. Tolik

zlata pohromadě ještě nikdy neviděl a od té doby nezažil chvilku klidu. Kdyby ty peníze měl, mohl by si koupit armádu žoldnéřů a vzít Lesní království útokem. Král Jonathon První... Jack se usmál. Kladivo rozhodně nebyl troškař. Se strážemi zůstal jen tak dlouho, aby se ujistil, že zlato bylo bezpečně doručeno a uskladněno, pak dezertoval a utekl do lesa, kde žil z toho, co ulovil, zatímco plánoval, jak se zmocnit pokladu. Pak se ale v pevnosti přihodilo něco divného. Kladivo stál na okraji mýtiny a naslouchal výkřikům, ale jít blíž se neodvažoval. Pozoroval pevnost několik dní, aniž zahlédl jakékoliv známky života. Nějakou dobu mu trvalo, než vystopoval lučištníka jménem Wilde a zajistil si služby Strašáka Jacka, avšak nepovažoval to za ztracený čas. S těmi dvěma na své straně byl připravený čelit čemukoliv, s čím by se mohl v pevnosti setkat.
Naneštěstí se tam Hraničáři dostali první.
Jack se krčil ve stínu na okraji mýtiny a přivřenýma očima si prohlížel Kladiva a Wilda. Otálení mohlo být nebezpečné; čím více se opozdí, tím více ho za to Kladivo donutí trpět. Přesto Jack stále váhal. Potřeboval čas, aby se zamyslel nad oběma muži, se kterými se spojil. Jistě, Kladivovi byl zavázán. Ale Wilde...
Edmond Wilde seděl na opačné straně ohně a nenasytně hltal mastné kuřecí stehno. Byl to vysoký a hubený muž, asi třicetiletý, oblečený v ošuntělé černi. Měl úzký obličej s tmavýma očima umístěnýma blízko sebe a v šeru připomínal supa. Vlasy měl černé, dlouhé a mastné a neustále pohazoval hlavou, aby je dostal z očí. Pohyboval se nemotorně a kradmě, jako by se styděl na sebe přitahovat pozornost. Ale jakmile měl v ruce luk nebo meč, stal se z něho úplně jiný člověk. Okamžitě se přestal hrbit, jeho oči získaly chladný lesk a aura zlovolnosti ho obklopila jako rubáš. Wilde uměl s lukem zacházet skoro tak dobře, jak si to o sobě myslel, což znamenalo, že byl mistr lukostřelec.
Jeho luk teď ležel na zemi vedle něho s tětivou povolenou, aby neztrácel pružnost. Byl to lesní luk dlouhý skoro sedm stop. Jack se ho jednou, když Wilde nebyl nablízku, pokusil natáhnout, a zjistil, že sotva dokáže pohnout tětivou. Wilde nebyl zrovna svalovec, takže Jack předpokládal, že na to musí mít nějaký trik. Mohl se na to Wilda samozřejmě zeptat, ale neudělal to. Wilde nebyl člověk, kterého jste se mohli na něco vyptávat. Když ho Kladivo našel, byl zrovna na útěku, ačkoliv jim nikdy neřekl odkud. Vzhledem k tomu, co Jack věděl o jeho založení a zálibách, pravděpodobně ho stíhali pro znásilnění nebo vraždu. Možná pro obojí.
Lučištník nikdy nemluvil o své minulosti, ale ačkoliv teď byly jeho šaty rozedrané a špinavé, původně byly té nejlepší kvality. Jeho jazyk byl nezvykle hrubý a vulgární, ale přízvuk na něho prozrazoval, že patřival k vyšším vrstvám společnosti. Ne že by to něco dokazovalo. Jediné, čím si byl Jack u Wilda jist, bylo, že je to dokonalý parchant. Chvalořečil Kladiva, dokud byl na doslech, ale věrný byl asi jako vyhladovělá lasička. Kladivo ho držel na uzdě jen zastrašováním a hrubou silou. Zdálo se, že to Wildovi připadá naprosto normální. Jack se kysele usmál. To chápal.
Pokud by někoho zajímal jeho názor na Wilda, neměl žádnou chybu, kterou by nevyléčila šibenice. Byl to velkohubý pokrytec a zlomyslný parchant - odporný, když se opil, a naprosto nesnesitelný, když byl střízlivý. Ukradl dva měďáky mrtvému z očí a ještě si stěžoval, že to nebyly stříbrňáky. Přesto byl mistr lukostřelec, a když mu Kladivo řekl, že pro něho má práci, přidal se k němu.
Jack si rezignovaně povzdechl. Ze všech lidí na světě, kterým mohl být zavázán, to musel být zrovna Jonathon Kladivo. Pokrčil rameny a vyšel ze stínu stromů na mýtinu.
Wilde sebou trhl a s rukou na jílci meče začal vstávat. Když zjistil, kdo přichází, zahanbeně se zašklebil a znovu usedl k ohni.
„Náš vznešený divoch se vrátil," zavrčel na Kladiva.
Kladivo ho ignoroval a mlčky se zaškaredil na Jacka. Ani se nehnul, když si Jack dopřál dramatický vstup, ale oči měl mrazivé jako led. „Dal sis načas," řekl konečně.
„Je to velká pevnost," odpověděl Jack. „Díval jsem se všude, ale po zlatě tam není ani stopy. Nejsou tam ani žádné mrtvoly, jen spousta krve. Ta je tam už nějakou dobu. Chtěl jsem si pořádně prohlédnout Hraničáře, kteří se tam usadili, ale zahlédli mě a tak jsem musel utéct."
Kladivo se zamračil. „Myslíš, že tě poznali?" zeptal se.
„Nevím. Možná."
„To od tebe byla neopatrnost," řekl Kladivo. „Velká neopatrnost."
Beze spěchu se zvedl a uhodil Jacka hřbetem ruky, až upadl na zem. Jack věděl, co přijde, ale nestačil včas uhnout. Kladivo byl na svou velikost skutečně rychlý. Jack se pozpátku odplazil z jeho dosahu a přitom ho nespouštěl z očí. Cítil, že mu z levé nosní dírky teče krev, a když si ji otřel rukou, zůstala mu na ní karmínová šmouha. Wilde se spokojeně zachechtal. Jack si ho nevšímal, pomalu se postavil. Neřekl nic; nemohl. Byl Kladivovi zavázán. Ale jakmile mu pomůže k jeho drahocennému zlatu, budou vyrovnáni a Strašák Jack zmizí v lese tak rychle, že se z toho Kladivovi zatočí hlava...
Kladivo se znovu posadil k ohni a Jack po chvíli usedl proti němu.
„Co jsi zjistil o pevnosti?" zeptal se Kladivo klidně a uvolněně, jako by mezi ním a Jackem vůbec k ničemu nedošlo.
„Dostat se dovnitř a ven je snadné," odpověděl Jack a znovu si utřel nos rukávem. „Uvnitř jsou jen čtyři Hraničáři a nepostavili ani pořádnou hlídku. Nemyslím, že by věděli, kde je zlato."
„Možná ho někam schovali," ozval se Wilde.
„Prohledal jsem to tam důkladně," namítl Jack a stále se přitom díval na Kladiva. „Po zlatu není nikde ani stopy."
„Jen čtyři muži," řekl Kladivo zamyšleně.
„Dva muži a dvě ženy," opravil ho Jack. „Jedna z žen je čarodějnice."
Wilde se nervózně zavrtěl. „Tak čarodějnice. Magii nesnáším."
„Čarodějnice umírají stejně snadno jako kdokoliv jiný," zavrčel Kladivo. „Tedy pokud to s lukem umíš tak, jak tvrdíš."
Wilde se líně usmál. Vzal luk a jediným rychlým pohybem nasadil tětivu. Z toulce, který mu ležel u nohy, vytáhl šíp. Pak se beze spěchu rozhlédl, pátraje očima ve tmě. Náhle jediným plynulým pohybem luk pozvedl, natáhl a vystřelil - stalo

se to tak rychle, že vůbec nepostřehli, kdy to udělal. Na zem dopadla bílá sova probodená Wildovým šípem. Několikrát sebou zacukala, peří na prsou zrudlé krví. Jack vstal a poklekl vedle ní. Pták už se skoro nehýbal. Vyčítavě na Jacka pohlédl.
„Neměl jsi mě sledovat, příteli," řekl Jack tiše. „Dostal jsem se do špatné společnosti."
Vzal šíp těsně za opeřením, a než jej opatrně vytáhl, zlomil ho v půli. Sova sebou naposled škubla a znehybněla. Z rány se vyvalila čerstvá krev. Jack sově přiložil dlaň na prsa a zavřel oči. Jeho mysl se rozletěla lesem a stromy mu daly sílu. Shromáždil ji v sobě a pak ji nechal proudit do zraněné sovy. Krev postupně přestala téct a rána se zacelila. Jack otevřel oči a posadil se. Magie si na něm vybrala daň. Sova se vrávoravě postavila, chvíli sebou nervózně vrtěla a zvykala si na pomyšlení, že přece jen neumře, pak přísně pohlédla na Jacka, roztáhla křídla a odletěla do přátelské tmy Lesa.
Jack za sebou vycítil pohyb a prudce se otočil, dýku připravenou v ruce. Wilde, připravený k dalšímu výstřelu, strnul.
„Jen do toho," řekl Jack tiše. „Zkus to. Možná budeš mít štěstí."
Wilde na něj nejistě pohlédl. „Přece bys nezabil člověka kvůli zatracené sově."
„Myslíš?"
Wildovi náhle přeběhl po zádech mráz. Muž s dýkou nebyl rovnocenným soupeřem pro lučištníka, natožpak mistra lukostřelce, ale... tohle byl Strašák Jack, který vládl silou stromů. Wilde cítil přítomnost temnoty kolem, jako by jej pozorovaly nesčetné oči - oči lesa... V korunách stromů kolem mýtiny šelestil vítr a jistě za to mohla jen jeho představivost, že mu to připadalo jako hlasy.
„Tak to by stačilo," řekl Kladivo. Napětí okamžiku pominulo a Wilde se pomalu uvolnil. Odložil luk a šíp vrátil do toulce. Kladivo se podíval na Jacka a jeho dýka zmizela v rukávě. Kladivo pomalu přikývl. „Sbalte si svoje věci. Vracíme se do pevnosti."
„Teď?" zeptal se Wilde. „Uprostřed noci?"
„A co má být?" opáčil Jack. „Bojíš se tmy?"
Wilde po něm střelil jedovatým pohledem. „Myslel jsem na Hraničáře. Díky tobě si teď budou dávat pozor."
„Nebudou čekat, že to zkusíme znovu ještě dnes v noci," řekl Kladivo. „A průtahy si nemůžeme dovolit. Jestli postupují standardním způsobem, během několika dní dorazí posily, což znamená celá rota vojáků. Do čtyřiadvaceti hodin nebo rychleji se musíme dostat do pevnosti, najít zlato, uklidit ho do bezpečí a ztratit se, jinak na ně můžeme zapomenout. Jacku, jaké bude počasí?"
Jack se zamračil. „Špatné. Blíží se bouřka. Cítím to. A déšť, spousta deště. Bude to hrozná bouřka, Kladivo, a vypukne už brzy."
„To by nám mohlo hrát do karet. Rozptýlí to jejich pozornost." Kladivo líně zvedl ruku a pohladil jílec dlouhého meče, který měl na zádech. Jack to nesnášel. Vypadalo to skoro, jako by hladil nějakého svého mazlíčka. Meč vůbec Jackovi působil starosti. Dokonce i přes stříbrnou pochvu cítil, jak hučí syrovou mocí. Měl svou vlastní magii a nebyla to dobrá magie. Po celou dobu, co byl s Kladivem, ho Jack nikdy neviděl meč vytáhnout a doufal, že ani neuvidí. Pak Kladivo jílec pustil a Jack se trochu uvolnil.
„Wilde," řekl Kladivo pomalu, „jakmile zahlédneš čarodějnici, zabij ji. Mágové mají sklon jednat nepředvídatelně a my si nemůžeme dovolit žádné riziko. Jack a já se postaráme o ostatní Hraničáře."
Wilde mlčky přikývl. Jack se chystal něco říct, ale zarazil se. Vzpomínal si na tu čarodějnici. Byla mladá a velice milá. Nic jí však nedlužil, zato Kladivovi ano.
Ale ne navěky, Kladivo. Ne navěky.
Trpělivě čekal na okraji mýtiny, zatímco Kladivo uhasil oheň a Wilde si kontroloval luk a šípy. Jack se posadil na vhodný pařez a nechal svou mysl bloudit. Jako už mnohokrát předtím, vrátila se k pasti, ze které ho Kladivo zachránil.

Byla to celkem primitivní past. Jack pronásledoval jelena, když tu náhle uslyšel zaskřehotání vyplašených ptáků. Okamžitě ztuhl na místě, ve svých hadrech ve stínu stromů skoro neviditelný. Ptáky muselo něco vyděsit a Jack by nepřežil v lese devět let, kdyby ignoroval varovná znamení. Po chvíli se pomalu vydal mezi stromy směrem, odkud se skřehotání ozvalo, a zastavil se až na okraji malé mýtiny. Uprostřed mýtiny seděl na pařezu zády k Jackovi muž. Na sobě měl vojenskou uniformu a o nohu měl opřenou válečnou sekeru. Jack chvíli zůstal, kde byl, díval se a čekal, ale voják se nehýbal. Jack se zamračil. Zřejmě po něm už zase pátrají. Možná zvýšili odměnu vypsanou na jeho hlavu. Pokud ano, voják určitě v lese nebyl sám. Raději by se měl odsud ztratit, dokud ještě může.
Na tom vojákovi ale bylo něco divného. Velice divného. Stále nehnul ani svalem, přestože ho Jack pozoroval už dost dlouho. Hlavu měl skloněnou, takže možná spal. Nebo byl nemocný. Nebo dokonce mrtvý. Jack se zamračil. Nelíbilo se mu, jakým směrem se jeho myšlenky ubíraly, ale ignorovat je nemohl. V této části lesa nebylo mnoho dravců, kteří by si troufli na ozbrojeného člověka, ale například vlci...
Jack se kousl do spodního rtu a nerozhodně se zamračil. Přiblížit se k ozbrojenému vojákovi na mýtině nebylo něco, co by měl člověk dělat lehkomyslně, ale jestli po lese pobíhal zabiják, chtěl to vědět. Navíc byl zvědavý. Usmál se a pohodil hlavou. Ta jeho zvědavost ho jednou dostane do maléru.
Tiše se vykradl z lesa na mýtinu a rozhlédl se, připravený dát se při první známce nebezpečí na útěk. Všechno vypadalo normálně. Slunce zářilo na bezmračném nebi a vzduch byl příjemně teplý. Z korun stromů se ozýval zpěv ptáků a bzučení hmyzu. Až na vojáka, který se stále nehýbal, byla mýtina opuštěná. Jack si pro jistotu spustil do dlaně dýku, kterou ukrýval v rukávu, a začal se plížit k vojákovi, oči upřené na jeho záda. Byl už skoro u něho, když se mu náhle zem propadla pod nohama a on se zřítil do nastražené jámy.
Dopadl nešikovně na udusanou zem na dně jámy a síla nárazu mu vyrazila dech. Několik okamžiků ležel bez hnutí a lapal po vzduchu, pak bolest postupně začala polevovat a on tiše zasténal. Když se jeho dech uklidnil, začal zase souvisle uvažovat. Opatrně se pokusil pohnout rukama a nohama a zhluboka si oddechl, když zjistil, že ho poslouchají.

Zlomená noha by znamenala jeho smrt, i kdyby se mu podařilo dostat se z pasti. Přežít v lese nebylo snadné, ani když byl zdravý; divočina neměla se slabými slitování. Jack se pomalu posadil a vzhlédl ke kruhu světla nad svou hlavou. Jáma byla hluboká dobrých deset stop. Měl štěstí; klidně si mohl srazit vaz. Pomalu se zvedl a pak chvíli stál bez hnutí a naslouchal. Neslyšel nic. Ať už past nalíčil kdokoliv, teď tady nebyl. S trochou štěstí z ní vyleze a uteče dřív, než se vrátí. Jack ohmatal stěny jámy a tiše zaklel. Byly hliněné a drolily se mu pod rukama. Nebylo čeho se chytit, o co se opřít.
Jack znovu vzhlédl k jasnému kruhu světla. Deset stop, ale mohlo to být klidně i deset mil. Neměl o nic větší naději, že se z jámy sám dostane, než že se naučí létat. Přesto to zkusil, ale nebylo to k ničemu. Našel dýku, kterou ztratil při pádu, a pokusil se vydlabat ve stěnách jámy stupy, ale příliš se drolily. Jack schoval dýku zpátky do rukávu, posadil se na dno jámy a čekal, až si pro něho přijdou. Vždycky existovala možnost, že ho nezabijí hned. Možná že ho budou chtít dopravit do nejbližšího města, aby ho oficiálně pověsili, a když si to pořádně promyslí, možná se mu podaří uprchnout. Jack se smutně usmál. Byla to hezká představa, ale nic víc. V minulosti jim utekl už tolikrát, že mu nejspíš vůbec nedají příležitost. Pokud budou mít nějaký mozek v hlavě, zastřelí ho šípem ještě v jámě a odnesou si jen jeho hlavu.
Jack se opřel o stěnu jámy a zadíval se na oblohu. Byla jasná a překrásně modrá. Byl ve svém lese. Existovaly horší způsoby jak umřít.
Náhle mu sluneční světlo zakryla mužská hlava a ramena. Jack vyskočil a sáhl po dýce. Uhýbat před šípem sice nemělo význam, ale stejně bude bojovat až do posledního dechu. Byl přece Strašák Jack.
„Hej, ty tam dole," zahalekal muž.
„Ahoj," odpověděl Jack a s vypětím všech sil ovládl svůj hlas, aby se mu nechvěl.
„Vypadá to, že jsi v pěkné kaši," řekl muž.
„Vypadá to tak."
„Předpokládám, že jsi Strašák Jack."
„Přijde na to."
Muž se vesele zasmál. „Máš štěstí, že jsem tě tu našel. Hned se vrátím. Zatím nikam nechoď."
Zmizel a v Jackovi nesměle vzklíčila naděje. Možná že má doopravdy štěstí. Pak se muž vrátil a hodil mu provaz. Jack za něj několikrát zatahal, aby se ujistil, že ho unese, a pak po něm vyšplhal z jámy. Rychle poodstoupil od jejího okraje a podezíravě se zadíval na svého zachránce. Podle šatů, postoje a meče, který mu visel u pasu, byl muž voják, ale neměl žádné hodnostní označení ani erb, podle něhož by se dalo poznat, za koho bojuje. Byl to statný chlap a tvářil se dost přátelsky, ale pak si Jack všiml jílce velkého meče, který mu trčel nad ramenem. Dokonce i na tu vzdálenost ucítil moc, která jej obklopovala a čekala, až bude vyvolána. Jacka napadlo, jestli by v jámě nebyl ve větším bezpečí.
„Děkuji," řekl opatrně. „Nejspíš jsi mi právě zachránil život."
„To je možné," přikývl muž. „Jak ses mohl chytit do tak stupidní pasti?"
Jack pokrčil rameny. „Vždycky jsem byl příliš zvědavý." Podíval se na vojáka, který seděl na pařezu, a nijak ho nepřekvapilo, že je tam pořád. Jack k němu přistoupil a pohlédl mu do tváře. Byla to figurína - dost dobrá, aby z dálky oklamala kohokoliv. Jack se musel zasmát.
„Nastražili strašáky, aby lapili Strašáka. To je dobré. Chytré. Kdyby ses tu neobjevil, asi by se jim to povedlo. Děkuji ti."
„Chci víc než poděkování," odpověděl muž klidně.
Jack se na něho zamyšleně podíval a jeho pravá ruka se začala pomalu sunout k dýce ukryté v rukávu.
„Nedělej to," řekl ten muž. „Ani na to nemysli. Přece bys nechtěl, abych tasil svůj meč, že ne?"
„Ne," odpověděl Jack. „Nechtěl."
„Jmenuji se Jonathon Kladivo. Nebýt mne, nepřežil bys. Vděčíš mi za svůj život, Strašáku Jacku. Na oplátku přijmu pár měsíců tvých služeb. Považuješ to za přijatelné?"
Jack zauvažoval o pasti a Kladivově meči a pomalu přikývl. „Ano. Pro příští dva měsíce jsem tvůj člověk."
„Dobře. Slyšel jsem, že jsi svým způsobem velice čestný muž. Když budeš dělat, co ti řeknu a kdy ti řeknu, budeme spolu vycházet skvěle. Možná dokonce zbohatneš. Ale kdyby tě napadlo mne zradit..."
„Dal jsem ti svoje slovo," odpověděl Jack chladně. „Neporuším ho. Nikdy."
„Ano," přikývl Jonathon Kladivo a lehce se pousmál. „Přesně tohle jsem o tobě slyšel."

* * *

To se stalo přede dvěma týdny a byly to nejhorší dva týdny Jackova života. Více než jednou uvažoval o tom, že Kladivovi a Wildovi prostě uteče a zmizí v lese. Jenže nemohl. Strašák Jack byl čestný muž a vždycky platil svoje dluhy.
Kladivo a Wilde byli konečně připraveni k odchodu a Jack je odvedl přes les zpátky k pohraniční pevnosti. Čím dříve to bude mít za sebou, tím lépe. Jenže... nakonec neřekl nic, protože by se mu nejspíš stejně vysmáli, ale s tou pevností rozhodně něco nebylo v pořádku. Bylo na ní něco nepřirozeného. Jack se rozhodl nechat si to prozatím pro sebe, ale mít oči a uši otevřené.
Měl špatný pocit, že jeho potíže hned tak neskončí.

4 SNY V BDĚLÉM SVĚTĚ

Nad Lesem se konečně strhla bouře. Hromy burácely a blesky křižovaly oblohu, déšť se lil proudem, bičoval listoví stromů a vsakoval do lesní půdy. Všechny otevřené cesty se brzy proměnily v řídké bahno. Ptáci a zvířata se schovali

do svých úkrytů a v celém lese se nic nehýbalo - kromě tří psanců, kteří už byli promočení až na kůži.
Hromy bily jeden za druhým a přestávky mezi nimi byly sotva dost dlouhé, aby blesky stačily osvětlit les. Psanci přebíhali od jednoho úkrytu k druhému, brodili se hlubokými kalužemi a zrádným bahnem, klouzali a klopýtali a nebýt Kladiva, už dávno by to vzdali. Měsíc se schoval za temné mraky a světlo jejich lucerny neproniklo deštěm daleko. Jackovy znalosti lesa byly vystaveny těžké zkoušce, protože místa, která tak dobře znal, vypadala v lijáku úplně jinak, ale nakonec přece jen došli na okraj mýtiny. Tam se skrčili pod strom a přes provazce deště mlčky pozorovali siluetu pohraniční pevnosti.
Jack si chladu a vlhka nevšímal; byl na ně zvyklý. Déšť mu promočil šaty a tekl mu po obličeji, ale byl už tak mokrý, že to skoro nevnímal. Stejně jako většině zvířat mu bylo všechno, co nedokázal ovlivnit, lhostejné. Navíc z toho, jak se od něho Kladivo a Wilde neustále drželi proti větru, usoudil, že už je čas, aby si ty svoje hadry pořádně vypral. Krátce pohlédl na Wilda, který se nešťastně choulil vedle něj zabalený do pláště. Lučištníkovi deštěm zplihly dlouhé vlasy, takže teď vypadal jako poloutopená říční krysa. Posmrkával a nejektal zuby, jenom když klel. Kladivo je oba ignoroval a skrze déšť hleděl k pevnosti. Stejně jako na Jacka na něho zima a mokro zdánlivě nepůsobily.
„Alespoň máme dost velkou jistotu, že na hradbách nebudou žádné stráže," prohlásil nakonec. „Těžko mohou předpokládat, že bude v takovém počasí někdo venku."
„Rozhodně nikdo, kdo není úplně padlý na hlavu," zavrčel Wilde. Pak kýchl a utřel si nos rukávem. „Jak dlouho tu ještě budeme stát? Určitě si tu uženu smrt."
Kladivo se podíval na Jacka. „Skončí ta bouře brzy?"
Jack se rozhlédl a na chvíli se zamyslel. „Sotva. Podle všeho se ještě zhorší. Tahle bouře se chystala dlouho."
„Dobře," přikývl Kladivo. „Vyrazíme. Držte se pohromadě. Ať se stane cokoliv, nikdo nebude jednat na vlastní pěst."
Naposledy se rozhlédl, zakryl lucernu, kterou nesl, a potom se rozběhl otevřeným prostranstvím k pevnosti. Wilde a Jack ho následovali v těsném závěsu. Prudký déšť přehlušil zvuky jejich kroků a i ve světle lucerny a blesků bylo vidět sotva na několik stop. Wilde uklouzl a upadl do bahna a Jack měl co dělat, aby ho zvedl a přinutil běžet dál. Kladivo se brzy proměnil v pouhý nezřetelný obrys vpředu a pevnost neviděli vůbec. Jack se náhle otřásl chladem, jak mu studený déšť pronikl až ke kostem. Mýtina se zdála být mnohem větší, než si ji pamatoval, a postupně se ho zmocnilo podezření, jestli Kladivo nezabloudil. Pak se před nimi objevila masivní kamenná zeď - tak náhle, že do ní málem vrazili. Zeď je částečně chránila před poryvy větru, ale to bylo vše. Jack se otřásl jako pes, ale příliš to nepomáhalo. Nepamatoval si, že by byl kdy v životě tak promočený. Déšť byl nyní tak prudký, že jim skoro znemožňoval dýchat. Kladivo mu pokynul, aby rozmotal provaz. Pokoušet se mluvit nemělo smysl; v dešti a hromobití by stejně nebylo nic slyšet. Jack sundal lano z ramene a přesvědčil se, že hák stále ještě drží. Když vzhlédl nahoru k cimbuří, déšť mu začal bičovat obličej s takovou prudkostí, že ho musel zase rychle odvrátit. Dopřál si několik okamžiků na vzpamatování, prudce zamrkal, aby dostal vodu z očí, rychle pohlédl nahoru a vrhl hák prakticky bez míření. Hák přeletěl hradby a dopadl někde na druhé straně. Jack zkusmo zatahal za lano a pak se podíval na Kladiva, který mu kývnutím naznačil, aby lezl první. Jack se pevně chytil lana, vyzkoušel, jestli unese jeho váhu, a začal po něm šplhat nahoru. Kamenná zeď i provaz promočený deštěm nepříjemně klouzaly a několikrát jej od ošklivého pádu zachránil jen bleskový reflex a pevný stisk. Když se konečně dostal až nahoru, byl skoro příliš vyčerpaný na to, aby se vytáhl na cimbuří. Posadil se na ochoz a lapal po dechu; teprve po chvíli se dokázal nahnout a dvakrát škubnout za lano, což byl smluvený signál pro ostatní. Wilde měl s lezením ještě větší potíže a Jack ho musel posledních několik stop prakticky vytáhnout. Kladivo lezl poslední a v jeho podání to vypadalo skoro snadně.
Pak společně vyrazili po ochozu ke schodům vedoucím dolů na nádvoří.

* * *

Duncan MacNeil vedl svou skupinu dolů do sklepení. Přes tlusté zdi pevnosti k nim doléhalo běsnění bouře venku tlumeně, jakoby z velké dálky. MacNeil a Constance nesli lucerny, zatímco Jessica a Tanečník měli připravené meče.
„Nechápu, proč musíme znovu prohledávat sklep," řekla Constance. „Už jsme se přece dohodli, že tam zlato není."
MacNeil pokrčil rameny. „Někde být musí. Napadlo mě, že by tam mohlo být druhé sklepení pod tím prvním, nebo nějaká tajná chodba."
„A co když ne?" opáčila Constance.
„Pak znovu projdeme každou zatracenou místnost v téhle pevnosti a rozebereme ji cihlu po cihle a kámen po kameni, dokud to zlato nenajdeme. Opravdu ho nedokážeš vypátrat svým vnitřním zrakem?"
Čarodějnice si hlasitě povzdechla. „Ještě jednou to zkusím, Duncane, ale předem ti říkám, že je to zbytečné. Je tady něco, co mou magii ruší."
Zastavila se a ostatní se zastavili s ní. Constance postavila lucernu na podlahu, konečky prstů si promasírovala spánky a zavřela oči. Vzdálené burácení hromu ji rušilo, ale nakonec se přece jen soustředila. Viděla jen houstnoucí tmu, kterou její vnitřní zrak nedokázal proniknout. Zachvěla se, jak ji zasáhla vlna nepřirozeného chladu, a pocit něčeho zlého v ní rychle přerůstal v paniku. Constance se ji snažila ze všech sil ovládnout a nakonec se jí to podařilo. Její vnitřní zrak se postupně vyjasnil a ona uviděla jediné velké oko. Dívalo se jejím směrem a pomalu si začalo uvědomovat její přítomnost. Constance okamžitě přerušila spojení a zaštítila svou mysl tak důkladně, jak to jen dokázala. V tom kratičkém okamžiku prozření zahlédla něco, co už nikdy nechtěla vidět. Vystrašeně se krčila v temnotě, ale i přes ochranné bariéry cítila, jak něco slídí kolem její mysli a hledá ji. Když se to odplazilo pryč, dívka si oddechla a otevřela oči.
„No?" zeptal se jí MacNeil netrpělivě.
„Něco je tu v pevnosti s námi," řekla Constance. „Nevím, co to je ani kde to je, ale je to velice staré a nebezpečné."

„Nezačínej s tím zase," zabručel MacNeil. „Mimo nás v pevnosti nikdo není. Chápu, že jsi nervózní, ale to jsme my všichni. Nic jiného v tom není."
Constance na něj mrazivě pohlédla, ale neodpověděla. Vzhledem k tomu, že její vnitřní zrak byl stále zamlžený, mohl nakonec mít pravdu. Jenže ona si to nemyslela. MacNeil znovu vykročil a Jessica s Tanečníkem ho následovali. Constance vzala ze země lucernu a vydala se za nimi. Ruka se jí přitom třásla potlačovaným hněvem. Kolem skupiny zlověstně tančily neproniknutelné černé stíny. MacNeil šel dál a neohlížel se. Po pravdě řečeno, nebyl si tak docela jistý, že se Constance mýlila. Pamatoval si, jak silně na sklep reagovala předtím a jakkoliv by si to přál, její varování hodit jen tak za hlavu nemohl. Měla přece vnitřní zrak.
Mé předchůdkyni bys věřil!
Ano, věřil. Ale Constance neměla její zkušenosti a dokud nepřijde s něčím konkrétnějším, než jsou nepříjemné pocity, nemá důvod se sklepení vyhýbat. I když mu z něj běhal mráz po zádech.
Constance se snažila netrucovat, nebo alespoň ne viditelně. Tolik se snažila, přepínala svoje síly, aby podala co nejlepší výkon, a pořád jí nedůvěřovali. Když se dozvěděla, se kterou skupinou Hraničářů bude pracovat, byla tak vzrušená, že by se nejraději roztancovala. O seržantu Duncanu MacNeilovi samozřejmě slyšela. Jeho kariéru sledovala mnoho let. Vlastně už od doby, kdy jako malá holčička žila v městečku v Královské rokli a on ho chránil před démony. Nasadila všechny páky, které měla, aby se dostala právě do jeho skupiny a alespoň částečně mu tak mohla splatit, co pro ni kdysi udělal - tím, že bude tou zatraceně nejlepší čarodějnicí, s jakou kdy pracoval. Figuroval i v jiných jejích snech, ale ty si připouštěla jen zřídka. A teď spolu byli na její první výpravě a nic se jí nedařilo. Protože jí vůbec nedal šanci. Constance trucovitě našpulila ústa. Ale ona mu ukáže. Ukáže jim všem.
Brzy dorazili do sklepa. Vypadalo to tam stejně jako předtím; příšerně. MacNeil si odfrkl a zavrtěl hlavou. Jen nebesa věděla, jak dlouho tady hromadili haraburdí a odpadky - vypadalo to, že od prvního dne osídlení pevnosti. Constance pověsila lucernu na hák trčící ze zdi, zatímco Jessica se znechuceně rozhlédla po místnosti.
„Je tady všechno, jenom ne zlato," prohlásila ponuře. „Vážně po nás chceš, abychom se tím svinstvem prohrabovali, Duncane?"
„Bojím se, že musím," odpověděl MacNeil.
Jessica si odfrkla. „Jenom doufám, že nechytím nějakou ošklivou nakažlivou nemoc."
„To není to jediné, s čím bychom si tu měli dělat starosti," řekla Constance náhle. „Všimli jste si, jak je tady chladno?"
Ostatní se zarazili a podívali se na ni. MacNeil se zamračil, když viděl, že se jeho dech ve vzduchu sráží v páru. Najednou se celý třásl a do obličeje a rukou ho štípal mráz. Přitáhl si plášť k tělu a pokusil se rozpomenout, jestli tu byla taková zima, když do sklepa vešli poprvé. Připadalo mu, že ne. Podíval se na ostatní; i jim šla pára od úst. Rozhlédl se a naskočila mu husí kůže: zdi se nahoře u stropu začaly potahovat jinovatkou.
Přece tady nemůže být taková zima. To nemůže být...
Přinutil se soustředit na práci, která je čekala, a odhodlaně se zadíval na haraburdí, které pokrývalo skoro celou podlahu. „Jestli je pod námi další sklep," řekl, „asi k němu povedou padací dveře v podlaze. Začněte odklízet ty krámy. Naskládejte je na hromadu u zdí a pak prohledáme podlahu."
Ostatní mlčky přikývli a pustili se do práce. MacNeil postavil svou lucernu stranou, aby mu nepřekážela, a přidal se k nim. Odklidit všechno to haraburdí je stálo něco času a nemálo námahy, ale padací dveře nakonec doopravdy objevili. Byly přesně uprostřed sklepení, šest krát šest stop solidního dubu, a na místě je držely dvě silné ocelové závory. MacNeil poklekl vedle dveří a prohlédl si závory zblízka, ale něco jako by mu bránilo dotknout se jich. Zamnul si ruce, aby si v nich rozproudil krev a získal trochu času. Byly to jen obyčejné ocelové závory. Neexistoval žádný důvod, proč by se jich měl bát dotknout. Až na to, že se mu ježily chloupky vzadu na krku a na rukou měl husí kůži.
Podíval se na Constance, a když promluvil, dával si záležet, aby jeho hlas zněl klidně a uvolněně. „Použij na ně svůj vnitřní zrak. Zkus, jestli bys nedokázala vycítit něco o těch padacích dveřích a o tom, co je pod nimi."
Čarodějnice přikývla a upřela oči na dveře v podlaze. Její pohled se rozostřil.
Hluboko v zemi se něco pohnulo a pokusilo se to probudit. Váha zeminy a kamene to poutala jako okovy a čas si na tom rovněž vybral svou daň. Temnota přicházela a zase odcházela příliš rychle, aby to dokázala vyrušit ze sna, ale teď začaly okovy spánku slábnout a den po dni se to blížilo procitnutí. Snilo to nečisté sny o světě zmítaném chaosem. Dlouhý spánek už brzy skončí a svět se zachvěje, až spáč hlasitě vysloví svoje jméno.
Constance přerušila spojení a její vnitřní zrak se opět zamlžil. Zavrávorala a málem upadla, jak se jí zmocnila závrať z dozvuku toho, co cítila. MacNeil, znepokojený její náhlou bledostí, ji chytil za paži a ona se na něho slabě usmála.
„Za chvíli budu v pořádku, Duncane."
„Co jsi viděla?"
„Totéž, co jsem viděla předtím, až na to, že tentokrát jsem to zahlédla trochu jasněji. Tam dole něco je, Duncane - něco starého, zlého a nevýslovně mocného. V tuto chvíli to spí, ale může se to kdykoliv probudit. Vysílá to sny, ze kterých lidé propadají šílenství."
MacNeil se zamračil. „Dobře, Constance, věřím ti. Nerad, ale zdá se, že nemám na výběr. Co je to? Démon?"
„Nemyslím. Je to mnohem starší. Nedokážu říct, kde přesně to leží, ale nepřipadá mi, že by to bylo hned pod padacími dveřmi. Je to... někde hlouběji."
MacNeil pomalu přikývl. „Podíváme se tam, Constance. Je to nebezpečné?"
„Ano," odpověděla čarodějnice. „Ale neptej se mě jak."
„To mi nestačí."
„Víc nevím! Proč vůbec chceš jít tam dolů? Proč prostě nemůžeme počkat na posily?"
„Zamysli se nad tím," odpověděl MacNeil. „Dostali jsme rozkaz najít zlato za každou cenu. Jak se to asi odrazí na našich záznamech, když zjistí, že jsme věděli o padacích dveřích, ale neprozkoumali jsme, co je pod nimi, protože jsme se báli?

Ne, Constance, já ty dveře otevřu a půjdu dolů. Pazourku, Tanečníku, buďte připravení. Jakmile jednou otevřu dveře, cokoliv z nich vyjde nejdříve zabijte a pak až zkoumejte."
„Rozumím," řekla Jessica. Tanečník se jen usmál.
MacNeil se podíval na Constance. „Použij svou magii a pomáhej, kde bude třeba, ale za mnou nechoď. My jsme bojovníci; tohle je naše práce."
Čarodějnice přikývla a MacNeil se sklonil a chopil se první závory na padacích dveřích. Skoro to vypadalo, že se pod jeho dotekem zachvěla, jako by byla živá. MacNeil ruku stáhl a klekl si na podlahu, aby si závoru prohlédl zblízka. Vypadala naprosto obyčejně. To jsou jen nervy, pomyslel si odhodlaně. Jenom nervy. Utřel si prsty do kalhot a zkusil to znovu. Pevně závoru uchopil a silně zatáhl. Hladce a skoro nezvučně se odsunula. MacNeil suše polkl a zkusil druhou závoru. Šla ztuha a povolila, až když za ni několikrát trhl, ale nakonec se i ona odsunula. MacNeil vzal oběma rukama těžký železný kruh uprostřed dveří a zatáhl. Dveře se ani nehnuly. Zhluboka se nadechl a zkusil to znovu. Svaly na zádech a ramenou se mu napjaly, jak se do vzdorujícího dřeva opřel vší silou - a náhle padací dveře s hlasitým zaskřípáním odskočily.
Z otvoru pod nimi se vyvalil nekonečný proud husté, zkažené krve. Vytryskl až ke stropu a pak spadl dolů jako páchnoucí karmínový déšť. Další a další krev se valila z otevřených dveří jako příšerný gejzír a promočila všechny ve sklepení. MacNeil a ostatní zděšeně klopýtali pozpátku dál od toho rudého proudu, ale nebylo kam se schovat. Krev ještě chvíli stříkala, jako by tam dole byla pod tlakem, a pak přestala stejně náhle, jako začala. MacNeil pomalu zvedl hlavu a rozhlédl se. Krev kapala ze šarlatového stropu a stékala v potůčcích po stěnách. V mrazivém vzduchu z ní stoupala pára. Podlaha i padací dveře vypadaly, jako by je někdo natřel na červeno. Z pachu krve se všem obracel žaludek. MacNeil opatrně postoupil kupředu, aby nahlédl do otvoru za padacími dveřmi, a ostatní ho neochotně následovali. Všichni byli promočení krví. Jessica znechuceně potřásla hlavou.
„Už jsem byla na bojištích, která byla méně krvavá než tohle. Odkud se všechna ta krev, k čertu, vzala?"
„Ať se propadnu, jestli to vím," odpověděl MacNeil. Hleděl do temnoty, která byla pod sklepem. V neproniknutelné tmě se nic nehýbalo, ale vzduch páchl čerstvě prolitou krví. Constance mu podala lucernu a MacNeil ji pomalu spustil do temnoty. Jantarově žluté světlo mu odhalilo dřevěné schody vedoucí dolů do tunelu vyhloubeného v zemi. Do jeho nitra vidět nebylo, ale schody i všechno ostatní dole byly rudé krví. Ostatní se shlukli kolem něho, aby se také podívali. Náhle ztuhli; zezdola zřetelně slyšeli, jak se tam něco pohybuje. Byl to pomalý, skřípavý zvuk, ale jestli se přibližuje nebo vzdaluje, se určit nedalo. MacNeil se podíval po ostatních, ale bylo zřejmé, že z toho nejsou o nic moudřejší než on. Pak zvuk umlkl. MacNeil postavil lucernu vedle otvoru padacích dveří a tasil meč.
„Jessiko, ty a Constance zůstanete tady a budete hlídat východ. Tanečníku, ty půjdeš se mnou. Podíváme se, co se skrývá v podzemní chodbě."
Tanečník se jen usmál a tasil meč.
MacNeil se podíval na Pazourka. „Kdyby se zdola pokusilo vylézt něco jiného než my, zabij to. V případě nouze zavřete padací dveře a zastrčte závory. I kdybychom měli zůstat dole. Jestli je v té chodbě něco nebezpečného, nechci, aby to běhalo volně po pevnosti. Pokud by k tomu došlo a my jsme tam zůstali, zabarikádujte to tady a pak jeďte naproti posilám. Musíte je varovat."
„Přece vás tu nemůžeme nechat," ohradila se Constance.
„Ale ano, můžeme," řekla Pazourek. „Má pravdu, Constance. Naše povinnost je být v první linii a u Hraničářů se se ztrátami musí počítat. Patří to k naší práci."
Čarodějnice se odvrátila. MacNeil se na ni chvilku mlčky díval, pak vzal lucernu a začal pomalu sestupovat po dřevěných schodech. Když se jich poprvé dotkl nohou, hlasitě zavrzaly, ale pak se přizpůsobily. MacNeil sestupoval do temnoty a lucernu držel před sebou. Tanečník jej s mečem v ruce následoval. Kolem se zlověstně míhaly stíny. Když MacNeil napočítal třináctý schod, dorazil k ústí úzké chodby vedoucí do nitra země. Nešťastná třináctka, pomyslel si suše a vkročil do chodby. Byla zhruba kruhovitého průřezu o průměru asi šest stop a MacNeil se musel sklonit, aby nenarážel hlavou do stropu. Bylo tam dost místa, aby mohli jít vedle sebe, ale jen tak tak. Stěny byly hladce zaoblené a nenesly žádnou známku po opracování lidskými nástroji. Jílovitá zemina, která je tvořila, byla pevně upěchovaná a slizká krví. Krev byla i v loužích na podlaze. Je to jako kráčet něčími vnitřnostmi, pomyslel si MacNeil. Pach, který se vznášel ve vzduchu, byl příšerný. MacNeil se zastavil a pozorně naslouchal; zvuk, který slyšeli předtím, se už ale neozval. MacNeil šel dál a Tanečník ho následoval. Jeho přítomnost ho uklidňovala. Temnota, ticho a pach krve mu až příliš připomínaly čas, který strávil v Temném lese. Sevřel jílec svého meče pevněji a přitom si všiml, že se mu ruka navzdory okolnímu chladu potí. Nezáleželo na tom, co číhalo ve tmě; důležité bylo, aby se tomu postavil a zabil to. Byl voják a Hraničář a nikdy v životě před ničím necouvl.
Ale jednou jsi chtěl. Démoni se na tebe hrnuli z temnoty rychleji, než jsi je stačil zabíjet, a ty ses chtěl otočit a dát se na útěk. Nejspíš bys to udělal, kdyby právě tehdy neskončila dlouhá noc. Slunce znovu vyšlo a démoni se stáhli do tmy. Úsvit tě zachránil. A od té doby si nejsi jistý, jestli bys utekl, nebo ne.
MacNeil potlačil škodolibý hlas a soustředil se na temnotu před sebou. Zdálo se, že se chodba vytrvale stáčí směrem dolů a MacNeila napadlo, do jaké hloubky asi vede. Boty mu klouzaly na krví promočené zemi a kolem něj tančily ve světle jeho pohupující se lucerny zlověstné stíny. Krátce se ohlédl po Tanečníkovi, ale nezdálo se, že to na něho nějak působí - jeho obličej byl stejně klidný a nevzrušený jako vždy. Náhle ale Tanečník zvedl ruku a strnul na místě. MacNeil se zastavil vedle něj.
„Co se děje?" zašeptal.
Tanečník naklonil hlavu na stranu. „Poslouchej."
MacNeil se zamračil a soustředil se a náhle z dálky zaslechl tichý skřípavý zvuk vycházející z hloubi chodby. Znělo to, jako by se něco těžkého pomalu plazilo nebo bylo tlačeno směrem k nim. MacNeil postavil lucernu na zem za sebou,

aby mu nepřekážela. Rychle pohlédl na Tanečníka a zjistil, že se usmívá. Oba muži se postavili vedle sebe, meče připravené; čekali, až se to, co se k nim blížilo, ukáže.
Z temnoty před nimi se vynořil nejasný obrys. Zprvu to bylo jen něco bledého, co zaplňovalo celou chodbu, ale když se to přiblížilo, MacNeil zjistil, že stojí tváří v tvář obrovi. Kdyby se postavil vzpřímeně, byl by vyšší než dvacet stop, ale tady se byl nucen lézt po čtyřech jako zvíře. Kůži i vlasy měl mléčně bílé a velké, vytřeštěné oči měl slepé. Byl úplně nahý a tělo měl pokryté špínou a krví ze stěn chodby. MacNeila napadlo, jak dlouho už asi žije ve tmě a co nachází k snědku, když se plazí podzemními chodbami jako nějaký příšerný červ. Sukovité prsty na jeho velkých, širokých rukou byly zakončeny dlouhými nehty, které se spíš podobaly drápům. Zuby měl dlouhé a špičaté a v jeho obličeji se nezračily žádné lidské emoce. Z rozšklebených úst mu kapaly sliny a každou chvíli zavětřil. Jeho široká ramena naplňovala úzkou chodbu od stěny ke stěně, zády se otíral o strop a ruce a kolena se mu bořily do krvavého bahna.
Podívej se, jak je obrovský, pomyslel si MacNeil omámeně. Podívej se, jak je zatraceně obrovský...
Plazící se obr se pomalu blížil k oběma mužům. Ti začali váhavě ustupovat a pak uviděli, že není sám. Za ním se plazil další a pak ještě jeden. Z nitra země se ozývaly zvuky jiných obrů, které zatím ukrývala tma. Pak ten vpředu zvedl hlavu a zavyl jako pes; příšerný chrčivý zvuk se ozvěnou rozlehl chodbou. MacNeil s Tanečníkem jen zamrkali, když se na ně obr s nečekanou rychlostí vrhl a slepě po nich zašátral v temnotě oběma rukama.
MacNeil se rozehnal a ťal po jedné jeho ruce mečem. Ostří se zaseklo hluboko do masa a zarazilo se o kost. Obr zuřivě zavyl a bleskově ruku stáhl. MacNeil musel použít obě ruce, aby svou zbraň vyprostil z jeho tuhého masa. Pozpátku zavrávoral, ohromen velikostí nepřítele. Jen sama jeho ruka byla přes klouby dobré dvě stopy široká. V příštím okamžiku se sevřela v pěst a vyrazila dopředu jako beranidlo a MacNeil se vrhl na zem. Pěst neškodně narazila do stěny a obr se rozběsnil; začal zuřivě bušit oběma rukama kolem sebe ve snaze zasáhnout svého nepřítele. Tanečník rychle ustoupil z jejich dosahu. Ostří jeho meče se ve světle lucerny temně lesklo. Potom se obr posunul o kousek dopředu, Tanečník přiskočil a jediným plynulým pohybem mu přeťal tepny na obou zápěstích. Vystříkla purpurově rudá krev a obr znovu zavyl; pak se až neskutečně rychle ohnal jednou rukou po Tanečníkovi. Ten sice uskočil, ale obrova pěst ho přesto zasáhla do ramene a odmrštila ke stěně.
Obr se opět posunul vpřed, velká bílá hmota zaplňující celý tunel. Jeho druhové se zuřivě snažili protáhnout kolem něho. MacNeil se vrávoravě zvedl, popadl lucernu a znovu zaútočil na obrovu ruku. Opět vystříkla krev, ale obra to nezastavilo. MacNeil se pokusil dostat k hrdlu netvora, ale nedokázal proniknout přes jeho šermující ruce. Ani Tanečníkovi, který mu přispěchal na pomoc, se nepodařilo víc než obrův postup zpomalit. Pomalu, krůček za krůčkem, byli nuceni ustupovat. Obří řev byl v omezeném prostoru chodby ohlušující. MacNeilovi s Tanečníkem se podařilo dostat skoro až ke schodům, když tu se obr náhle prudce vrhl vpřed. Levou rukou popadl MacNeila za rameno a pravou sevřel Tanečníkovu ruku s mečem. MacNeil zasténal bolestí a z ochromené ruky mu vypadl meč. Tanečník ve tváři zbledl námahou, ale svůj meč nepustil, i když neměl sílu ho použít. Obr si je začal pomalu přitahovat k sobě a přitom otevřel ústa plná dlouhých špičatých zubů.
Na schodech za nimi se náhle ozval dusot nohou a v ústí chodby se objevily Jessica s Constance. Když čarodějnice uviděla, co se děje, pozvedla ruce a pronesla jediné slovo moci. Temnou chodbou proletěla koule bílého světla a zasáhla obra do obličeje. Ten ječivě zařval; ohnivá koule mu sežehla kůži a maso a zanechala po sobě jen holou kost lebky a prázdné oční důlky. Okamžitě pustil MacNeila i Tanečníka a oběma rukama se chytil za spálený obličej. Tanečník toho využil, přehodil si meč do levé ruky, vykročil kupředu a přeťal obrovi hrdlo. Na zem vytryskla temně rudá krev a obr se skácel do bahna. Další obr, který lezl za ním, se mu pokusil vylézt na záda a dostat se přes jeho mrtvolu ke kořisti.
MacNeil popadl meč, který předtím upustil, a on i Tanečník se rozběhli ke schodům. Constance zůstala stát na místě a mezi rukama jí praskalo bílé světlo. Jessica stála vedle ní, meč připravený. Obě čekaly, dokud se oba muži nedostali ven ze sklepení. Teprve když se Pazourek rozběhla za nimi, Constance spustila ruce a světlo pohaslo. Pak vylezla ze sklepa a MacNeil za ní zabouchl padací dveře a zajistil je závorami. V příštím okamžiku do nich zespodu začaly bušit obří pěsti. Jejich dunění se ozývalo ještě několik minut, zatímco MacNeil a ostatní mlčky přihlíželi, a když pak umlklo, zůstala po něm ve zdech sklepení ozvěna.
Constance se posadila na zem, jako by z ní najednou vyprchala všechna síla. MacNeil se opřel o meč a pokusil se popadnout dech. Teprve pak si všiml, že v ruce stále zoufale svírá lucernu, a odhodil ji na zem. Teď, když bylo po všem, se mu ruce začaly třást - a nebylo to jenom vyčerpáním. Obři v zemi... možná že to byl osud všech těch mrtvol. V duchu viděl armádu plazících se obrů vylézajících ze sklepení, sbírajících mrtvá těla a odnášejících je na tajná místa ukrytá v hlubinách země. Nasucho polkl a potřásl hlavou, aby takové myšlenky zahnal. Jeho ruce i dech se už uklidnily a nenápadně se rozhlédl po ostatních, jestli si všimli jeho chvilkové slabosti. Pazourek a Tanečník seděli bok po boku. Tanečník se snažil očistit si jednou rukou meč, zatímco tu druhou, kterou mu stiskl obr, mu Jessica masírovala. Constance klečela vedle padacích dveří a ustaraně na ně hleděla.
„Co se děje?" zeptal se jí MacNeil. „Ty dveře je přece udrží. Nebo ne?"
„O to nejde," odpověděla Constance pomalu. „Pokud mohu věřit svému vnitřnímu zraku, ti obři tam už nejsou. Oni... zmizeli. Prostě se rozplynuli."
MacNeil se podíval na padací dveře a pak na čarodějnici. „A nakolik tady můžeš věřit svému vnitřnímu zraku?"
„Moc ne. Objevuje se a zase mizí a vyčarování té ohnivé koule mě dost vyčerpalo. Ale tímhle jsem si jista, Duncane. Dole teď nic není. Vůbec nic."
„To není možné," řekl MacNeil. „Ti obři byli z masa a krve, žádní duchové."
„Ten, kterého jsem podřízl, byl živý až až," dodal Tanečník. „Pořád ještě mám na sobě spoustu jeho krve."
Pazourek se na něho láskyplně usmála. „Byl to tvůj zatím největší úlovek. Měl jsi ho vzít s sebou. Mohl sis ho dát vycpat."

„Příště na to budu pamatovat," slíbil jí Tanečník.
„Tam dole už nic není," trvala na svém Constance. „Po obrech už tam není ani stopy. Otevřte padací dveře a uvidíte, že mám pravdu."
Podívali se jeden na druhého, ale nikdo nic neřekl. Nakonec MacNeil potěžkal meč a nešťastně se usmál.
„No dobře, zatraceně, tak já se tedy podívám. Buďte všichni připravení. Stejný postup jako předtím - co se hne, zabijte."
Tanečník se jediným plynulým pohybem vymrštil na nohy a odhodil hadr na čištění, meč připravený. Jessica se zvedla mnohem pomaleji a suše se na něj usmála.
„Vejtaho."
Constance vstala a pomalu ustoupila od padacích dveří. MacNeil zaváhal a zamyšleně se na ni podíval.
„Dokážeš znovu vyčarovat ohnivou kouli?"
„Ne. Ta jediná ze mě vysála všechnu sílu. Jsem čarodějnice, ne čarodějka, a znám svoje meze."
MacNeil přikývl a sklonil se nad padacími dveřmi. Na okamžik se zaposlouchal, ale z prostor dole se neozývalo nic. Potěžkal meč, zhluboka se nadechl a odsunul závory. Nic se nestalo. Zaťal zuby, zvedl padací dveře a rychle uskočil. Dveře dopadly s hlasitým zaduněním na zem, ale temný otvor zůstal tichý. Hraničáři napjatě čekali, ale uvnitř se nic nehýbalo. Nakonec vzal MacNeil lucernu a opatrně si posvítil dolů. Kam až mohl vidět, byla chodba prázdná. Podíval se na ostatní.
„Nic. Ani stopa, že tu kdy byli."
„Říkala jsem ti to," odpověděla Constance. „Jsou pryč."
„Vypadá to tak," připustil MacNeil. „Ale dolů si to zkontrolovat nepůjdu." Začal dveře zase zavírat, ale najednou se zarazil a zblízka si je prohlédl. Těžký dřevěný poklop byl otlučený a popraskaný od zuřivých úderů obřích pěstí. MacNeil se zachvěl, pak padací dveře zavřel a zajistil je závorami. Na okamžik se zamyslel a potom pohlédl na ostatní.
„Pomozte mi sem dotáhnout pár tamtěch těžkých sudů. Chci tu chodbu zabarikádovat."
Společně dovlekli na padací dveře dva sudy plné rezavého harampádí. Dřevo pod jejich váhou hlasitě zapraskalo. Hraničáři je pro jistotu zapřeli ještě dalšími dvěma sudy postavenými z boku a potom poodstoupili, aby si svou práci prohlédli, a přitom se snažili popadnout dech.
„To by je mělo zadržet," prohlásil konečně MacNeil.
„To by mělo zadržet i vzteklého slona," opáčil Tanečník. „A rád bych využil této příležitosti, abych vám připomněl, že jsem šermíř a ne dokařský dělník."
„Byl bys raději, kdyby se obři dostali ven a my jsme s nimi museli znovu bojovat?" zeptal se ho MacNeil.
Tanečník se nad tím zamyslel a pak dychtivě přikývl.
Nejhorší je, že to nejspíš myslí vážně, pomyslel si MacNeil.
„Máme tady problém," řekla náhle Jessica.
„Těch máme hned několik," odsekl MacNeil. „O kterém z nich mluvíš?"
„Co když to zlato je někde dole?" zeptala se Jessica. „Jak ho odtamtud, k čertu, dostaneme?"
„Nijak," odpověděl MacNeil rozhodně. „Ať se propadnu, jestli se tam vrátím ozbrojený pouze mečem; na to mě dost neplatí. Vlastně ani nemůžou. Tolik peněz na světě není. Počkáme na posily a necháme je, ať vymyslí, jak se s obry vypořádat."
Jessica i Tanečník vážně přikývli. Constance se zamračila, ale neřekla nic. MacNeil si spokojeně povzdechl a protáhl si bolavé svaly. Čím dál častěji se mu stávalo, že byl po boji s mečem jako rozlámaný. Nejspíš ztrácel kondici - byl čas, aby zase začal s dietou. Zamračil se. Diety nenáviděl.
„Dobře," řekl unaveně. „Pojďme odsud. Víte, časy se mění. Já ještě pamatuju doby, kdy ve sklepích opuštěných pevností bývaly jen krysy."
„Jo," přisvědčila Jessica. „Příště dolů prostě hodíme trochu jedu."
Hraničáři se zasmáli a vyšli ze sklepa. V temnotě dole se něco ve spánku pohnulo.

* * *

Kladivo, Wilde a Strašák Jack vklouzli do vstupní síně a zavřeli za sebou dveře. Běsnění bouře venku se tak změnilo v pouhé šumění, takže konečně mohli zase slyšet vlastní myšlenky. Na chvíli se zastavili, aby ze sebe setřásli alespoň trochu vody, a pak se v bledém světle Kladivovy lucerny rozhlédli. Wilde vytáhl ocílku a křemen a zapálil pochodeň, kterou našel v kruhu na zdi. Její plápolavé světlo zalilo místnost jantarově žlutou září a probudilo stíny. Čtyři koně podezíravě pozorovali nově příchozí. Psanci se začali rozhlížet a všimli si krvavých skvrn i čtyř smyček visících z trámů.
„Co se tady, k čertu, stalo?" zeptal se Wilde. „Hej, Kladivo, o ničem takovém ses nezmiňoval."
„Když jsme sem dovezli zlato, bylo ještě všechno v pořádku," odpověděl Kladivo pomalu. „Když se pak pevnost odmlčela, věděl jsem, že tu muselo dojít k něčemu neobvyklému, ale tohle... Já nevím. Ale na tom nezáleží. Ať už se tu stalo cokoliv, je to pryč - ta krev je už nějakou dobu zaschlá. Nás se to netýká a není důvod, proč bychom se tím měli zabývat. Prostě sebereme zlato a ztratíme se odsud."
Wilde se nejistě rozhlédl. „Já nevím, Kladivo. S něčím takovým jsem prostě nepočítal."
„Vážně?" opáčil Kladivo. „A co sis myslel? Že sem prostě přijdeme, vezmeme zlato a zase odejdeme - jen tak? Jestli chceš být bohatý, musíš s nějakým tím rizikem počítat."
„Kalkulované riziko je jedna věc, Kladivo. Ale tohle je... něco jiného."
„Neztrácíš náhodou kuráž, Edmonde, že ne?" řekl Kladivo. „Moc by mě mrzelo, kdybys ztrácel kuráž."
Wilde se chvíli díval Kladivovi do očí a pak se rozpačitě odvrátil. „Copak už jsem tě někdy zklamal?"

„Samozřejmě že ne, Edmonde. Nikdy jsi mne nepodrazil, protože je ti jasné, že bych tě za to zabil. Nestarej se o to, co se tu stalo. Mysli na to, co ti udělám, jestli nepřestaneš marnit můj čas. Takže, tudy se dostaneme do sklepů. Ty jdi první."
Wilde se podíval na dveře, na které mu Kladivo ukázal. Velká krvavá skvrna vsákla hluboko do dřeva a solidní železný zámek byl roztříštěný údery z druhé strany. Lučištník podal pochodeň Jackovi, aniž se na něho podíval, a pomalu vykročil ke dveřím. Tasil meč, na okamžik zaváhal, pak dveře trhnutím otevřel a rychle uskočil, meč napřažený před sebou. Před ním byla jen temná chodba, tichá a prázdná, potřísněná starou krví. Wilde potěžkal meč, ale nijak se neměl k tomu vejít do tmy. Zezadu k němu přistoupil Jack a mlčky mu nabídl pochodeň. Wilde si ji od něj vzal, a aniž se ohlédl, poděkoval mu kývnutím. Pak vykročil chodbou a Jack ho následoval. Kladivo průvod uzavíral, lucernu v levé ruce a meč, který mezitím vytáhl z pochvy u pasu, v pravé. Jílec dlouhého meče, který měl na zádech, ve tmě lehce zářil.
Jak Wilde pomalu postupoval do nitra pevnosti, stíny kolem zlověstně houstly. Zvuk kroků tří psanců se hlasitě rozléhal v tichu a vzduch byl čím dál chladnější. Strašák Jack se kolem sebe nervózně rozhlédl a přál si, aby už byl zase zpátky v lese. Od chvíle, kdy vstoupil do pevnosti, byly jeho instinkty tlumené a zmatené, ale i tak si byl jist, že tady nedávno došlo k něčemu strašnému. Ty krvavé skvrny jej zneklidňovaly. Tolik prolité krve, a kde jsou mrtvoly? Možná je něco sežralo... Jack se zamračil a zavrtěl hlavou. Pobyt pod střechou už se na něm začal podepisovat. Lidská obydlí nesnášel, tísnila ho, drtila. Částečně i proto odešel tehdy z vesnice a zvolil si za svůj domov les. Les byl živý; kamenná a dřevěná obydlí byla mrtvá a tichá. Mezi stromy se sám cítil živější než mezi lidmi. Občas se vracel, aby navštívil svou rodinu, ale vždycky spal venku a nikdy se nezdržel dlouho.
Pohraniční pevnůstka jej znepokojovala víc než jen jedním způsobem. Necítil se dobře v jejích kamenných zdech - neustále měl pocit, že se na něj mačkají. Strop byl nepohodlně nízký, takže musel neustále sklánět hlavu. Když tady byl poprvé, tolik mu to nevadilo; soustředil se na svůj úkol tak, že neměl čas myslet na své okolí. Ale teď jako by nemohl myslet na nic jiného. Nejhorší však byl ten pocit... tušení něčeho strašného, co číhá nablízku. Přes otupělost svých instinktů Jack věděl, že to tady je, stejně jistě, jako vždycky dokázal najít skryté cestičky v lese nebo věděl, jaké bude počasí. Snažil se vycítit, co to je, co je tu ohrožuje, ale jeho mysl se nedokázala zaostřit. Ať už to ale bylo cokoliv, bylo to velice staré a smrtelně nebezpečné a oni se k tomu neustále přibližovali.
Strašák Jack si utřel z čela studený pot a přál si, aby byl někde jinde. Kdekoliv.
Wilde zahnul za roh a pak se náhle zastavil. Jack a Kladivo ho rychle dohnali. Celá chodba před nimi byla zaplněná tlustými, špinavě šedými pavučinami napjatými ode zdi ke zdi a od stropu k podlaze. Na okrajích bylo možné rozeznat jednotlivá vlákna, ale uprostřed to byla jednolitá, chaotická změť. Z místa, kde stáli, se nedalo odhadnout, kam až se pavučiny táhnou, ale zdálo se, že přinejmenším na několik kroků. V pavučinách se pohybovaly stíny, temné tvary přebíhající sem a tam se znepokojivou rychlostí. Některé byly malé sotva několik palců, ale jiné byly velké jako lidská hlava a některé ještě větší. Jackovi se zdálo, že tu a tam zahlédl upřený pohled krvavě rudých oček. Opatrně zavětřil. Páchlo to odporně, jako kdyby nedaleko leželo něco mrtvého a nepohřbeného.
„Šel jsi tudy předtím?" zeptal se Kladivo tiše Jacka.
„Myslím, že ano, ale... něco takového jsem jaktěživ neviděl."
„Zjevně je to tu už nějakou dobu," odpověděl Kladivo. „Žádný pavouk by nedokázal utkat tak velkou pavučinu za několik málo hodin."
„Tu pavučinu neutkali pavouci," prohlásil Jack pevně. „Takhle pavouci netkají. Není v tom žádný systém. Žádný systém, který by dával smysl."
„Možná že zvláštní druh pavučiny znamená zvláštní druh pavouků," prohodil Kladivo.
„Tak tohle se stalo zdejším lidem?" zeptal se Wilde.
„Jak to mám, k čertu, vědět?" odsekl Kladivo. „Nejspíš je to možné, ale já si to nemyslím. Kdyby je napadli pavouci, zůstaly by tu ležet mrtvoly, nemyslíš?"
„Ne nutně," odpověděl Jack. „Někteří pavouci si svoje oběti odvlečou do pavučin a utkají kolem nich zámotek. Tak si těla uchovávají na později, nebo do nich nakladou vejce. Když se pak larva vylíhne, prokouše si cestu ven masem oběti."
„Musíme se vrátit a zkusit nějakou jinou cestu," prohlásil Wilde.
„To nemůžeme," řekl Kladivo. „Jiná cesta ke sklepení nevede. Prostě se těmi pavučinami prosekáme. Rozsekáme je... nebo zapálíme."
Pokynul Wildovi a ten váhavě vykročil vpřed. Když se dotkl pochodní nejbližší pavučiny, vlákna zčernala a začalo se z nich kouřit, ale neshořela ani se nezkroutila. Wilde se skoro vyzývavě ohlédl na Kladiva, který se zamračil nejprve na něj a pak na pavučinu.
„No dobře, tak to uděláme tím těžším způsobem. Wilde, ty to vezmi zleva a já půjdu zprava. Jacku, drž lucernu a hlídej pavouky."
Jack si od něho vzal lucernu a Kladivo přistoupil k pavučině a sekl do ní mečem. Vlákna se neochotně rozdělila a přilepila se na ostří. Kladivo musel použít obou rukou, aby meč z pavučiny vytrhl. Wilde se zlomyslně usmál a zastrčil pochodeň do kruhu na stěně. Kladivo pozvedl meč, aby sekl znovu, ale pak se zarazil: přeťaté konce pavučiny se přímo před jeho očima znovu spojily. Wilde ucouvl. Jack se nejistě kousl do spodního rtu. Ta pavučina se mu ani trochu nelíbila.
Hluboko ve spleti vláken se něco pohnulo. Uprostřed mléčné mlhy se objevil temný stín. Byl vysoký jako člověk a tři psanci nervózně pozorovali, jak se pomalu blíží k nim, kráčí pavučinou, jako by to byl oblak dýmu. Jack s Wildem o krok ustoupili, ale Kladivo zůstal stát na místě, meč připravený. Stín se blížil k hranici pavučiny a čím dál víc vypadal jako lidská postava - až na to, že byl hubenější, než by mohl být jakýkoliv člověk. Pak natáhl ruku po Kladivovi a pavučina se vzdula a protrhla. Ze spleti mléčně bílých vláken se vynořila kostnatá ruka. Její prsty byly jen zažloutlé kosti pokryté starou vysušenou kůží a hnijícími cáry masa. Pavučina se opět vyboulila a stvůra se v jakési obscénní

parodii porodu prodrala ven. Mlčky zůstala stát před třemi psanci, na tváři rozšklebený úsměv smrti.
Byl to skoro kostlivec, vysušená mrtvola muže, jenž zahynul před mnoha lety. Na jeho kostech potřísněných dávno zaschlou krví tu a tam ulpívaly kusy masa, ale pohromadě ji držely pavučiny. Tam, kde dříve bývaly svaly a šlachy, se nyní k mrtvým kostem upínaly šedobílé cáry spletených vláken připomínající snové hady. Stvůra se beze spěchu dívala z jednoho psance na druhého. V jejích prázdných očních důlcích se nic nehýbalo, ale přesto bylo zřejmé, že je vidí, a škleb ani na chvíli neopustil její příšernou tvář.
„Je to živé, nebo mrtvé?" zeptal se Jack.
„Mrtvé," odpověděl Kladivo. „Ať tak či tak."
Vykročil vpřed a ťal stvůře do krku - rychlým profesionálním výpadem, který by měl kostlivci oddělit hlavu od těla. Ten ale místo toho bleskově zvedl ruku a ránu bez potíží vykryl. Ostří narazilo na pevnou kost a odskočilo. Kladivo se rychle vzpamatoval a sekl znovu, tentokrát po cáru pavučiny, který držel ruku stvůry pohromadě. Jeho meč jej snadno přeťal, ale konce vláken se hned zase spojily. Kladivo překvapeně strnul a stvůra na něj zaútočila svou kostnatou pěstí. Kladivo se na poslední chvíli vrhl stranou a pěst narazila do kamenné stěny takovou silou, že by si měla rozdrtit vlastní kosti. S kostlivcem to však nijak neotřáslo; bleskově se otočil a zašklebil se na psance. Žádnou bolest zjevně necítil. Už dávno byl mrtvý a povznesený nad takové lidské slabosti, jako je utrpení, milosrdenství nebo soucit.
„Co to, k čertu, je?" zvolal Kladivo. „Nějaká zombie? Viděl jsi někdy něco takového, Jacku?"
„Ne," odpověděl Strašák Jack. „Nic takového v lese nikdy nebylo. Tohle nepatří mezi živé."
„A to se zase pleteš, chlapče," ozval se Wilde. „Já jsem to už v lese viděl. Přesněji řečeno v Neprostupném lese, na hranici Temného lesa. Ta pavučina je živá, je to tvor, který svou kořist požírá tak, že ji obalí. A když jí obere maso z kostí, znovu je spojí a pošle do světa, aby mu našly novou kořist. Na pavučinu je pěkně mazaný. A těžko se zabíjí."
Kladivo krátce pohlédl na Wilda. „Co jsi dělal v tak nebezpečných končinách, jako byl Neprostupný les?"
Wilde zaslechl v Kladivově hlase opovržení a na okamžik ztuhl. „Býval jsem hrdina," řekl pak prostě. „To jsi nevěděl?"
„To už je ale hodně dávno," opáčil Kladivo.
Kostlivec náhle vyrazil vpřed a psanci uskočili. Wilde vytáhl z toulce šíp a nasadil ho do luku. Stvůra se otočila k němu a Wilde se zlomyslně ušklíbl. Jediným plynulým pohybem luk natáhl, zamířil a vystřelil. Šíp zasáhl stvůru do lebky s takovou silou, až pozpátku zavrávorala. Mimovolně se zády dotkla dubových dveří za sebou a Wilde vystřelil v rychlém sledu po sobě další tři šípy. Ty jí prorazily lebku a přibily ji ke dveřím. Stvůra sebou začala zmítat ve snaze se osvobodit, ale šípy držely pevně. Wilde povýšeně pohlédl na Kladiva.
„Jsem stále stejně dobrý jako dřív, Kladivo - tak na to nezapomínej."
Náhle kostlivec přibitý ke dveřím sklesl a znehybněl. Jediné, co ho teď drželo na nohou, byly šípy v jeho lebce. Pak se cáry pavučin, které ho držely pohromadě, začaly odvíjet a s tichým pleskáním padat na zem, odkud bleskurychle mizely v hlavní mase pavučiny. Zkrvavené kosti se nakonec sesypaly na hromadu a na dveřích zůstala jen lebka. Poslední, co odpadlo, byla spodní čelist a s ní zmizel i smrtelný škleb.
Jack chtěl něco říct, ale pak se zarazil a pohlédl na pavučinu. V jejím mléčném nitru se zase něco dělo; cítil to. Wilde a Kladivo sledovali směr Jackova pohledu a mlčky se dívali, jak se šedobílá masa pomalu vlní a vzdouvá.
Wilde vytáhl další šíp a střelil ho do pavučiny. Šíp zmizel beze stopy. Pak se jeden dlouhý cár pavučiny zvedl jako chapadlo a Jack stěží stačil uskočit. Kladivo se rozmáchl mečem a ťal po chapadle. Oddělený kus dopadl na podlahu, zatímco zbytek se začal protahovat, až byl stejně dlouhý jako předtím. Mezitím se z pavučiny vynořila další chapadla a svíjela se ve vzduchu jako dychtivé prsty. Jack rychle ucouvl.
„Musíme se vrátit, Kladivo. S něčím takovým se nedá bojovat!"
„Má pravdu," řekl Wilde tiše. „Tohle se nedá zabít. Musíme se vrátit."
„Ne," prohlásil Kladivo. „Cesta vede tudy."
Zastrčil meč zpátky do pochvy u boku a pak sáhl po svém druhém meči, který nesl na zádech. Dlouhý, kůží omotaný jílec skoro jako by mu sám skočil do ruky a čepel hladce vyklouzla z pochvy. Meč byl skoro sedm stop dlouhý a u zábrany šest palců široký. Musel být nesmírně těžký, přesto jej Kladivo držel v jedné ruce a zacházel s ním, jako by nevážil vůbec nic. Třpytivá ocel měla nezdravě nažloutlý lesk, který dráždil oči. Jack při pohledu na něj zamrkal. I s ochromenými smysly cítil, jak z něj vyzařuje moc. V jeho dlouhé čepeli plála prastará magie, a i když ji Jack neznal, věděl, že je zlá.
Také měl neodbytný pocit, že je meč živý a inteligentní.
Kladivo vykročil vpřed a zasekl meč do středu pavučiny. Mléčně bílá chapadla se křečovitě zazmítala, jak se pavučina pokusila před jeho lesklým břitem stáhnout. Dlouhá čepel se zaťala do samotného srdce pavučinového tvora a tam, kde se ho dotkla, se jeho vlákna kroutila a rozpadala se. Celá pavučina začala vřít a zmítat se, panicky kolem sebe mrskala chapadly a cáry, jako by chtěla utéct před tím, co ji zabíjelo.
Kladivo pomalu postupoval vpřed, obličej zkřivený odporem nad zápachem, který se šířil z práchnivějící pavučiny, a jeho meč se do ní zakusoval stále hlouběji. Po každém úderu z ní odpadávaly další mrtvé kusy. V mlžném těle pavučiny se pohnula temná stvoření - příšery vytvořené z kostí a hrůzy, obscénní neživé loutky manipulované pavučinou. Začaly se vrhat na Kladiva, kostnaté prsty napřažené jako dravčí spáry - ale sotva se jich dotklo ostří jeho dlouhého meče, padaly bez života na podlahu, odťaté od mateřské pavučiny.
Chodba byla devět stop vysoká a osm široká a pavučina ji zaplňovala do hloubky patnácti stop. Když se Kladivo konečně zastavil a ohlédl se, zbývalo z ní jen několik zčernalých cárů visících bez života ze stropu a stěn a hromádky holých kostí na kamenné podlaze, které konečně nalezly klid. Kladivo se podíval na svůj meč. Jeho dlouhé ostří nažloutle plálo jako mrtvoly na pohřební hranici.
„Ty zatracený blázne," vydechl Wilde. „Vždyť to je Vlkomor!"
„Ano," řekl Kladivo. „Je." Zasunul meč zpět do pochvy. Vklouzl tam hladce, ale jakoby neochotně.

Jack zkontroloval svíčku v lucerně. Aniž si to uvědomoval, držel ji v ruce po celé tohle dobrodružství a kupodivu ještě hořela. Wilde vytáhl z kruhu na zdi pochodeň a pak zamyšleně pohlédl na Kladiva.
„Myslel jsem, že se ten pekelný meč ztratil ve válce s démony," řekl přidušeným hlasem.
„Ztratil. Já jsem ho našel."
„V tom případě se ode mne drž co nejdále, Kladivo. Vůbec se s ním ke mně nepřibližuj."
„Copak, Wilde? Máš strach?"
„Z té věci? Ano. A ty bys ho měl taky, kdyby tě ten meč už neovládl."
Jack nevěděl, o čem ti dva mluví, a pro tu chvíli se o to ani nestaral. Pavučina byla mrtvá stejně jako stvůry, které se v ní ukrývaly, ale v pevnosti číhala další nebezpečí. Jakkoliv ho Kladivův meč znervózňoval, mnohem víc ho teď zajímalo, aby našli zlato a vypadli odsud dřív, než je přistihnou Hraničáři. Řekl to nahlas a Kladivo přikývl.
„Máš pravdu. Jelikož jsi byl tak pitomý a ukázal ses jim, Hraničáři tě teď nejspíš hledají a my si nemůžeme dovolit nechat se najít. Jestli jsou někde nablízku, možná nás už slyšeli. Raději bychom si měli najít nějaké bezpečné místo a na hodinku nebo dvě se tam uklidit, počkat, až se to tady zase uklidní."
„Zbláznil ses? Na tomhle prokletém místě nezůstanu ani o minutu déle, než je nutné." Wilde se vztekle podíval na Kladiva a ruka na luku se mu sevřela v pěst. „Viděl jsi tu pavučinu - ty bestie měly vyhynout, když byl Neprostupný les zničen ve válce s démony. Jestli je tahle pevnost plná podobných stvůr, které by vůbec neměly existovat, pak jsem pro, abychom odsud vypadli okamžitě, než zkřížíme cestu něčemu skutečně zlému."
„Zklamal jsi mě, Edmonde," řekl Kladivo. „Opravdu jsi mne zklamal. Jen se na sebe podívej. Zabil jsi odpadlého břitmistra, sira Guillama, a v posledním velkém boji války s démony jsi stál po boku krále. A teď tady vyvádíš jako stará bába a divže nevyskočíš z kůže, kdykoliv zahlédneš, jak se něco hýbe ve stínu."
„Také se na ty časy pamatuji," odpověděl Wilde klidně. „Byl jsem tehdy mladší a věřil jsem všem lžím, které mi vyprávěli o cti a povinnosti. Dnes už jsem chytřejší. Nemíním nastavovat krk pro nikoho jiného než pro sebe."
„Uděláš, co ti řeknu, abys udělal," opáčil Kladivo tiše. „Nebo snad ne, Edmonde?"
Jejich pohledy se na dlouhý okamžik střetly. Wilde sklopil oči jako první.
„V pořádku, na hodinu se někam uklidíme. Ale nelíbí se mi to."
„To ani není třeba," odpověděl Kladivo. Otočil se k Wildovi zády a vyrazil chodbou. Lučištník se za ním díval a v obličeji měl mrazivý výraz, potom se vydal za ním. Jack se k nim připojil a zamyšleně přitom Wilda pozoroval. Netušil, že má tak hrdinskou minulost. Z více než pěti tisíc lidí, kteří bojovali v poslední velké bitvě války s démony před Lesním hradem, přežily pouhé dvě stovky, ti nejodvážnější z odvážných. To se Edmondu Wildovi, jak ho Jack znal, příliš nepodobalo. Lučištník byl psanec a vrah, který většinu svých obětí zastřelil zezadu. Kradl a loupil, bojoval za každého, kdo mu zaplatil, a na krku měl nejméně tři obvinění ze znásilnění. Jack zavrtěl hlavou. Koneckonců, on se v lidech nikdy nevyznal.
Kladivo spěchal chodbou a cestou zkoušel každé dveře, kolem kterých procházel. Za prvními dvěma se ukrývala jen skladiště, ale třetí vedly do malého přístěnku. Kladivo se v něm krátce rozhlédl a pak spokojeně přikývl. „To bude stačit. Nejsou tu žádná okna a jen jedny dveře. Dá se snadno bránit a je dost malý, aby jej přehlédli. Odpočiňte si, oba dva. Zůstaneme tu hodinu a pak uvidíme, co se dá dělat."
Pokynul oběma psancům, aby vešli dovnitř, zavřel dveře a zapřel kliku opěradlem židle. Pak, zatímco se Jack a Wilde stále ještě rozhlíželi, zabavil jedinou zbylou židli, se spokojeným vzdychnutím se na ni posadil a natáhl si nohy. Wilde po něm šlehl pohledem, pak zbytečně prudce vrazil pochodeň do kruhu na stěně. Posadil se na zem v koutě, odkud měl výhled na dveře, zády se opřel o zeď a luk si položil do klína. Jack se posadil do protějšího rohu; když ho chladný kámen zastudil přes promočené šaty, jen zamrkal. Lucernu si postavil vedle sebe, nepříliš nadšeně se rozhlédl po přístěnku a povzdechl si. Místnost byla temná, přeplněná a na jeho vkus příliš malá. Navíc cítil, že se o něj pokouší rýma. Některé dny už jsou takové. Neklidně se zavrtěl v marné snaze najít pohodlnější polohu. Připadalo mu, že od chvíle, kdy ležel na mechu na břehu řeky a hřálo ho letní slunce, už uplynuly celé věky. Rezignovaně si odfrkl a usadil se, jak nejlépe se dalo. Byl unavený a krátký odpočinek mu jen prospěje. Kratičký odpočinek.
Kladivo na židli proti dveřím už spal, hlavu spadlou na prsa. Dlouhý meč mu visel v pochvě na zádech, čekal a pozoroval.

Duncan MacNeil systematicky a odhodlaně prohledával jednu chodbu za druhou. Jessica s Tanečníkem spěchali za ním a Constance průvod uzavírala. MacNeil se vztekle ohlédl do šera. Byl si jist, že zaslechl zvuky boje, které se ozývaly odněkud nedaleko, ale zatím nenašel nic, co by nasvědčovalo tomu, že je v pevnosti ještě někdo jiný než Hraničáři.
Venku stále zuřila bouře. Déšť, který se změnil v průtrž mračen, byl skoro stejně hlasitý jako burácení hromu a občasné zablesknutí ve štěrbinových oknech Hraničáře oslňovalo. Ve zbytku pevnosti vládla černočerná tma. MacNeil před sebou držel lucernu a snažil se znovu neklopýtnout. A pak zahnul za roh a strnul, když před sebou uviděl zbytky obří pavučiny. Ostatní ho dohnali. Ze stěn a stropu stále visely rozpadající se cáry a ve vzduchu se vznášel ostrý pach rozkladu. Na kamenné dlažbě se povalovaly zažloutlé kosti potřísněné zaschlou krví a MacNeil je ani nemusel zkoumat, aby věděl, že jsou lidské.
„Co se tady, k čertu, stalo?" zeptala se Jessica tiše. Nikdo jí neodpověděl.
MacNeil poklekl a začal si prohlížet podlahu zblízka. Bylo na ní několik nezřetelných stop, ale na to, aby se dalo zjistit, kam směřují, jich nebylo dost. Kostí ani toho, co zbylo z pavučiny, se nedotýkal. Po chvíli vstal a nešťastně se rozhlédl po ostatních. Nic z toho, co tu viděl, nedávalo smysl. Touhle chodbou už šli, před necelými třemi hodinami, a tehdy tu nic z toho nebylo. MacNeil zavrtěl hlavou a suše se usmál. Už by si měl začít zvykat, že tady nic nedává smysl.
Otočil se ke Constance. „Nemohla bys svým vnitřním zrakem zjistit, co se tu stalo?"

Constance se zamračila a zavřela oči. „Byli tady tři muži. Psanci. Jeden z nich je Strašák Jack. Druhý je jeden z vojáků, kteří sem transportovali zlato. S něčím bojovali, ale s čím, to nevidím."
„Patrně s tím, co utkalo tuhle pavučinu," řekl MacNeil. „Co ještě vidíš?"
Constance se od soustředění objevily vrásky na čele. „Bylo tady ještě něco jiného," řekla pomalu. „Něco kromě psanců a pavučiny... Duncane, oni do pevnosti přinesli něco zlého. Něco starého a mocného." Náhle se zachvěla a otevřela oči. „Nic víc už nevidím. Tři psanci odešli. Mohla bych je zkusit vystopovat pomocí zaklínadla, ale to by mě na několik hodin úplně vyčerpalo."
„Za to to nestojí," odpověděl MacNeil. „Tři psanci pro nás nepředstavují žádnou hrozbu, ať už s sebou mají cokoliv, a já tvoje schopnosti ještě budu potřebovat. Ne, najdeme je tím těžším způsobem. Prohledáme každičkou místnost a nakonec na ně musíme narazit. Bude to sice chvíli trvat, ale vzhledem k okolnostem stejně pochybuju, že bychom se dnes v noci ještě vyspali."
Constance na něj pohlédla, ale neřekla nic. Psanci přinesli do pevnosti něco strašlivého, něco, co je ohrožovalo všechny, ale její vnitřní zrak nedokázal odhalit, co přesně to bylo. A dokud si nebude jista, nemělo nejspíš smysl, aby MacNeilovi něco říkala. Stejně by jí nevěřil.
I když Salamandrovi by uvěřil...
„Zvláštní náhoda," prohodila náhle Jessica.
„Copak?" zeptal se MacNeil.
„Dole ve sklepení jsme zápasili s obludami a teď to vypadá, že se psanci bili s něčím ošklivým tady v chodbě. A všem se nám zdálo o příšerách. Možná to spolu nějak souvisí."
„Jak?"
Pazourek pokrčila rameny. „Co já vím?"
Hraničáři tam stáli mlčky a přemítali o novém vývoji situace a pak se MacNeil náhle zamračil. „Nevím, jak vy ostatní," řekl, „ale já mám pocit, že jestli ti psanci mířili na nějaké konkrétní místo, tak to skoro určitě byl sklep. Koneckonců, tam přece mělo být zlato uloženo."
Odmlčel se a ostatní na něho tázavě hleděli.
„No a?" řekla konečně Constance.
„No a já myslím, že bychom tam na ně měli počkat."
Tanečník a Pazourek se na sebe podívali. Constance hleděla na podlahu. MacNeil se náhle zasmál. „Je to lepší, než prohledávat jednu místnost za druhou, ne?"
„To je pravda," odpověděl Tanečník.
Na chvíli zavládlo ticho a pak se Jessica podívala přímo na MacNeila. „Proč nám tohle všechno říkáš? Ty nám velíš, na tobě je, abys rozhodoval, co máme dělat. Tak to přece bylo vždycky."
„Tady je to něco jiného," odpověděl MacNeil klidně. „Tohle není obvyklý případ pro Hraničáře. Podle všeho tady na nás číhají nebezpečí, s jakými se obvykle nesetkáváme. Nemyslím, že mám právo přikazovat vám, abyste těm nebezpečím čelili se mnou. Proto vám dávám příležitost odmítnout."
Pazourek pomalu zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že přes smrt Salamandra ses už přenesl. Nebyla to tvoje chyba, nemohl jsi vědět o pasti, kterou na nás připravili. Jistě, Salamandr viděla nebezpečí číhající v městečku svým vnitřním zrakem, ale nedokázala o něm říct nic konkrétního. Zemřela, protože udělala chybu, když se spolehla spíš na svůj meč než magii. Giles a já tvému úsudku věříme. Vždycky jsme mu věřili. Chceš, abychom se vrátili dolů do sklepení?"
„Ano," řekl MacNeil. „Ano, chci."
„Tanečník a já půjdeme s tebou. Jsme s tebou v partě už osm let a nemáme v úmyslu to měnit. Kamkoliv půjdeš ty, půjdeme i my. Mám pravdu, Gilesi?"
„Jistě," přikývl Tanečník.
MacNeil se podíval na Constance a ta se na něj usmála. „Se mnou je to stejné," řekla klidně. „Koneckonců, co byste si počali, kdybych na vás nedávala pozor? Já teď taky patřím k partě, ne?"
„Tak jdeme," řekl MacNeil. „Nechceme, aby se tam psanci dostali první."
Otočil se a rychle odcházel chodbou, takže nemohli vidět, jak ho jejich oddanost dojala. Pazourek a Tanečník se na sebe zašklebili a vydali se za ním. Constance šla jako vždy vzadu a něco si tiše pobrukovala.
„Myslíš, že potkáme ještě nějaké obludy?" zeptala se Jessica Tanečníka.
„Nejspíš ano."
„Výborně," řekla Pazourek. „Potřebuješ cvičit. V poslední době mi připadáš nějak pomalý a líný."
„Máš pravdu," přikývl Tanečník. „Začínám si zakládat na sádlo."
Oba dva se tiše rozesmáli. Constance, která všechno vyslechla, se také usmívala, ale v očích při tom měla nepřítomný výraz. Stále cítila přítomnost něčeho, co s nimi bylo v pevnosti, a ve sklepeních to bylo silnější. A teď se tam vraceli. Čarodějnice se ušklíbla. Zatím neměla příležitost čelit skutečné hrozbě. Však na ni ještě bude MacNeil hrdý!

5 NEBEZPEČÍ ZJEVNÁ I NEVIDĚNÁ

Kladivo a Wilde už tvrdě spali. Burácení bouře tady nebylo skoro vůbec slyšet a v malém přístěnku bylo teplo, sucho a útulno. Jack se opřel zády o drsnou kamennou zeď a násilím potlačil zívnutí. Věděl, že jestli usnou všichni tři, koledují si o malér, ale měl za sebou dlouhý a těžký den a oči se mu proti jeho vůli klížily. Spánek jej pomalu zahalil jako stará teplá přikrývka. V držáku na stěně tiše praskala pochodeň a její jantarově žluté světlo vzbuzovalo příjemný dojem útulnosti. Jack se pomalu protáhl, aby si uvolnil ztuhlé svaly. Poprvé od chvíle, kdy se vloupali do pevnůstky, se cítil pohodlně a v bezpečí. Kdyby nebyl tak ospalý, zneklidnilo by ho to, ale takto mu to proletělo hlavou, aniž na tom

shledal něco divného. Kladivo něco zamumlal a zavrtěl se na židli, ale neprobudil se. Wilde hlasitě chrápal. Jackovi spadla víčka a hlava mu klesla na prsa. Všichni tři psanci spali.
A snili.

Jonathon Kladivo běžel Lesem, v ruce meč. Hnal se stále dál, přestože se mu plíce svíraly nedostatkem dechu a svaly na nohou ho bolely; jeho boty hlasitě dupaly po udusané cestě. Netušil, jak dlouho už vlastně běží, ale věděl, že o mnoho déle to nevydrží. Krátce se ohlédl a zuřivě zamrkal, aby dostal z očí pot, který mu stékal po čele. Vysoké stromy byly všude kolem něj a splývaly mu v beztvarou masu stínů, zeleně a skvrn slunečního světla. Pak se zastavil, opřel se o kmen stromu a hlasitě lapal po dechu. To, že jej pronásledovalo půl tuctu vojáků bylo samo o sobě dost zlé, ale muset před nimi prchat v plné kroužkové zbroji, to už hraničilo s mučením.
Opět bojoval s pokušením se jí zbavit, ale nakonec se rozhodl, že na to není čas. Vojáci nemohli být více než několik minut běhu za ním, kéž by jejich duše shnily v očistci! Dával si pozor, aby se držel úzkých, málo používaných lesních cestiček, takže ho nemohli pronásledovat na koních, ale ani tak je nedokázal setřást. Určitě mezi nimi byl někdo, kdo tuhle část Lesa znal stejně dobře jako on.
Kladivo znechuceně potřásl hlavou a čekal, až se jeho dech trochu uklidní. Rukávem si utřel pot z tváře a protáhl si bolavé svaly. Nemohl si dovolit ztuhnout; křeč nebo píchání v boku v nepravou chvíli by mohly znamenat jeho smrt. Na okamžik zadržel dech a zaposlouchal se. Byl tak zadýchaný, že to nemohl vydržet dlouho, ale pokud mohl říct, byl prozatím v bezpečí. Slyšel jen normální zvuky lesa - šumění větru, zpěv ptáků a bzučení hmyzu. Kladivo se rozhlédl a začal uvažovat co dál.
Zpočátku se to všechno zdálo být docela jednoduché. Velitelé hlídali všechny z pohraniční stráže jako ostříži, ale když měli po službě, trochu se uvolnili a pak přišla ta správná chvíle zorganizovat malou partičku pokeru. Všechno šlo jako na drátkách, dokud jej ten tlustý hlupák Norris neobvinil z podvádění. Než si Kladivo uvědomil, co dělá, tasil meč a sťal ho. Od té doby prchal a proklínal se za svou horkokrevnou povahu. Měl počkat, až bude mít s Norrisem společně hlídku, a pak toho parchanta probodnout zezadu. Teď aby si zase změnil jméno. Naštěstí si Kladivo říkal, jen když se nechal najímat jako žoldnéř.
Kladivo vždycky věděl, že ho čeká něco úžasného. Také mu bylo jasné, že není jako ostatní lidé. Svého času vyzkoušel ve snaze nalézt své pravé poslání, které by mu zaručilo velikost a slávu, to i ono, ale brzy zjistil, že doopravdy dobře mu jde jen vojančení. Sloužil už jako žoldnéř, jako zbrojnoš a nakonec jako voják hraniční stráže. Nikdy ho nezajímalo za koho a proti komu bojuje, pokud byl žold dobrý. Svoje bojové umění zdokonaloval praxí a v bitvách a čekal na svou příležitost, na svou velkou příležitost stát se tím, co mu bylo osudem souzeno: vládcem mužů. Měl k tomu talent. Cítil to. A až bude mít příležitost, dokáže to všem.
Samozřejmě za předpokladu, že se toho dožije. Pořád nevěděl, co se pokazilo, ale vojáci mu byli od úsvitu v patách. Možná dost dobře nezamaskoval svoje stopy. Pronásledovatelé se k němu už několikrát dostali tak blízko, že ho mohli zahlédnout, a jednou jim unikl jen s pomocí veškeré své chytrosti a znalosti lesa. Šest vojáků ze stráže, ozbrojených meči a sekerami. A to ještě mohl být rád, že s nimi nejsou lučištníci.
Náhle z dálky uslyšel zvuk kroků a strnul. Tiše zaklel a nejistě potěžkal meč. Vojáci byli blíž, než si myslel. Odtrhl se od stromu a klopýtavě se rozběhl po vyšlapané stezce. Když se ale pokusil vyvinout nějakou rychlost, zjistil, že to nejde. Jeho nohy byly příliš unavené a nedostávalo se mu dechu. Jako všichni profesionální válečníci, Kladivo věděl, kde jsou jeho meze, a nyní se k nim nebezpečně přiblížil. Rychle se ohlédl a pak seběhl ze stezky do stínu stromů. Opustit vyšlapanou cestičku bylo nebezpečné, ale nic jiného mu už nezbývalo. Když se teď prodíral hustým porostem, jeho útěk se ještě zpomalil, ale kroužková zbroj ho alespoň chránila před trny. Koruny stromů nad jeho hlavou zhoustly a kolem nastalo šero. Kladivo se po chvíli zastavil a naslouchal, ale slyšel jen vlastní sípavý dech a bušení srdce. Nasucho polkl a setřel si pot, který ho štípal v očích. Musí jít dál, co nejvíce se vzdálit od svých pronásledovatelů.
Kladivo se prodral dalším hlohovým houštím a náhle se mu půda pod nohama zvedla a zase klesla. Zavrávoral, zoufale zamával rukama, aby získal zpět ztracenou rovnováhu, ale pak se pod ním země propadla úplně a on se s křikem zřítil do temnoty.
V příštím okamžiku dopadl na tvrdou, nerovnou zem a začal se kutálet po hrbolatém svahu. Bolestivě narážel do vyčnívajících kamenů a otloukal se o ně, ale jeho ruce ve tmě nenašly nic, za co by se zachytily. Po chvíli, která mu připadala jako věčnost, se svah změnil v plochou zem jeskyně a Kladivo se konečně přestal kutálet. Nějaký čas zůstal ležet bez hnutí a zápasil s dechem, pak si zkontroloval, jestli nemá nějakou zlomenou kost, a ulehčeně si oddechl. Zdálo se, že štěstí je zase jednou na jeho straně. Zbroj jej zachránila před nejhorším, takže se mu kromě nějaké té modřiny nic nestalo. Pomalu se posadil, zamrkal a rozhlédl se kolem sebe.
Nacházel se v jeskyni o průměru nějakých sto yardů, která byla před mnoha staletími vytesána v kameni lidskýma nebo snad nelidskýma rukama. Stěny jeskyně byly poseté myriádami malých třpytivých krystalků. Záře, která z nich vycházela, zalévala celou jeskyni jako podivně rozptýlené měsíční světlo. Ze země tu vyrůstaly obrovské pokroucené stalagmity snažící se spojit se stalaktity visícími ze stropu nad nimi. Jeskyní protékal podzemní potůček a jeho vody byly ve tmě černé a zlověstné. Kladivo vstal a ke svému překvapení i uspokojení zjistil, že v ruce pořád ještě svírá meč. Když nic jiného, dokazovalo to, že jsou jeho instinkty stále ještě dobré. Doklopýtal k potoku a namáhavě poklekl vedle něj. Teď, když šok trochu pominul, se dostavila bolest. Namočil si ruku do studené vody a pokropil si jí obličej. Bylo to osvěžující a pomáhalo mu to vyčistit si hlavu a uklidnit nervy. Několikrát to opakoval, pak prudce potřásl hlavou a postavil se. Rozhlédl se po nějakém východu a srdce se mu sevřelo.
Na první pohled bylo jasné, že po svahu, po kterém se sem skutálel, se nahoru nedostane - na to byl příliš strmý a příliš zvětralý. Potok se nejspíš nějak dostával do jeskyně a někde vytékal, ale ať ta místa byla kdekoliv, byla zatopená.
Kladivo se zakabonil do tmy, a když jeho oči trochu přivykly bledému, rozptýlenému světlu, uviděl v jedné ze stěn

úzkou trhlinu asi deset stop vysokou a yard širokou. Zamířil k ní a vzápětí zase znehybněl, jak jej do očí udeřila pronikavá záře. Zamyšleně potěžkal svůj meč a vykročil znovu, pomaleji. Tuhle jeskyni kdysi dávno kdosi vytesal - to bylo zřejmé ze stop nástrojů na stěnách - a jeho potomci se tu stále ještě mohli zdržovat, možná ozbrojení...
Jak se Kladivo přiblížil k trhlině, začal v oslnivé záři rozeznávat tvar stříbrné pochvy, která ležela na zemi vedle ní. Kladivo se opatrně rozhlédl, uši nastražené, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by byl majitel zbraně někde nablízku. Kladivo poklekl na jedno koleno a zadíval se na meč v pochvě, aniž se ho pokusil dotknout. Byl dobrých sedm stop dlouhý a podle šířky pochvy musel mít skutečně impozantní čepel. Sama pochva byla ze solidního stříbra a byla pokrytá prastarými runami, vyleptanými hluboko do kovu. Kladivo žádnou z nich nepoznával, ale vypadaly velice staře... a zlověstně. Když se nedíval přímo na ně, zdálo se, jako by se kroutily a svíjely... Kladivo nasucho polkl a na okamžik se odvrátil. Teprve nyní si uvědomil, na co narazil.
Dávno, velice dávno - dávno před tím, kdy se historie mění v pověsti - bylo ukuto šest mečů moci přezdívaných Pekelné nástroje. Nikdo si nepamatoval, kdo je vyrobil nebo z jakého důvodu, zato všichni věděli, že jsou zlé a jejich použití skoro zničilo svět a všechno živé. Tři z mečů zmizely. Tři zůstaly: Horolam, Ohnivák a Vlkomor. Lesní králové je uzamkli do hradní zbrojírny a přísahali, že už je nikdy nepoužijí. Tam prokleté meče zůstaly stovky let, dokud je v nejhlubším zoufalství války s démony král Jan naposledy nepovolal. Jeden z mečů, Horolam, byl zničen. Druhé dva se ztratily v boji, zmizely ve velké trhlině v zemi.
A nyní Jonathon Kladivo jeden z Pekelných nástrojů našel.
Začal si prohlížet dlouhý meč v pochvě. Prastaré znaky vyryté hluboko do zábrany meče vytvářely jediné slovo: Vlkomor. Tady ležela moc, doslova čekala, až ji zvedne a přivlastní si ji. Byla to nebezpečná moc; všeobecně se věřilo, že Pekelné nástroje jsou živé a dokážou se zmocnit mysli a duše toho, kdo je používá. Ale Kladivo podobným povídačkám nepřikládal váhu. Natáhl ruku a dotkl se dlouhého jílce ovinutého kůží. A tak se setkal se svým osudem, s tou skvělou budoucností, po které toužil celý život. K tomuhle vždycky směřoval a věděl, že teď, když má Pekelný nástroj, mu to už nikdo nevezme. Konečně se stane tím, čím vždycky toužil být: vládcem mužů. Kladivo levou rukou zvedl pochvu. Navzdory tomu, jak byla dlouhá, skoro nic nevážila. Kladivo si ji pověsil na rameno a zapnul si přezku. Meč ho nikde netlačil ani netížil; skoro mu připadalo, jako by tam vždycky patřil.
Pak se ozvalo rachocení padajícího kamení, jak šest vojáků sbíhalo po svahu dolů do jeskyně. Kladivo se prudce otočil a ruka mu automaticky vyletěla k jílci meče u pasu. Na okamžik nedokázal myslet na nic jiného, než oni mě našli, ale pak se jeho mysl uklidnila a nechal meč, který mu visel u boku, v pochvě. Už ho nepotřeboval. Měl něco lepšího.
Šestice vojáků se zastavila u paty srázu; rychle se rozhlédli a pak se zadívali na Kladiva. Mrazivě se na něho zašklebili a vytvořili kolem něj volný půlkruh. Bledé světlo ze stěn jeskyně se temně lesklo na ostří jejich mečů. Vojáci nemarnili čas povídáním; Kladivo jim beztak neměl co říct. Nebylo co. Zavraždil kolegu. Sám se postavil mimo zákon a každý jej mohl zabít bez výčitek. Proto ho vojáci pronásledovali tak odhodlaně; nesli na sobě něco z jeho hanby. Když něco takového udělal jeden z nich, poskvrnilo to čest jich všech. Samozřejmě, pokud by zemřel dřív, než se to stačí rozšířit...
Kladivo se pomalu usmál. Vojáci si nedopřejí odpočinku, dokud nebude mrtvý - to věděl, ale teď už se jejich hněvu nebál. Teď už ho nic nemohlo ohrozit. Vojáci pomalu vykročili vpřed a Kladivo, který se stále usmíval, jim šel vstříc. Počkal až do posledního okamžiku, pak zvedl pravici a vytáhl Vlkomor z pochvy.
Meč z ní vyklouzl s tichým zasvištěním a jeho dlouhá čepel žlutě zazářila v přítmí. Vojáci se zastavili a viditelně znervózněli. Přestože neměli ani tušení, co je to za meč, cítili přítomnost něčeho zlého, co tam dříve nebylo. Probudilo se něco, co mělo spát navždy, a mělo to hlad. Kladivo se tiše zachechtal a ten hlad se ozýval v jeho smíchu. Vykročil vpřed, meč připravený, a vojáci mechanicky zaujali bojový postoj. Bylo jich šest na jednoho, šest plně ozbrojených vojáků proti usvědčenému zrádci a zbabělci. Pozvedli meče a jatka začala.
Kladivo rozpáral prvnímu z vojáků břicho jediným úderem meče a stejným pohybem sťal druhého dřív, než první mrtvola dopadla na zem. Bezhlavé tělo udělalo ještě několik kroků, než si uvědomilo, že je mrtvé a skácelo se vedle ní. Po zemi se rozlila krev. Další dva vojáci zaútočili na Kladiva současně a pokusili se ho zasáhnout do srdce. Vlkomor se v jeho rukou sám otočil a vykryl oba jejich údery s lehkostí skoro výsměšnou. Pak se meč mihl vzduchem znovu, tak rychle, že lidské oko ten pohyb skoro nedokázalo postřehnout. Nejbližší voják pozvedl zbraň, aby se kryl, ale Vlkomor čistě přeťal její čepel a rozpoltil lebku vojáka od temene až po dolní čelist. Kladivo mečem trhl, aby ho uvolnil, a rychle se otočil ke zbývajícím vojákům. Ti na chvíli zůstali stát bez hnutí, ohromeni náhlou smrtí svých tří druhů, a pak se všichni současně vrhli na Kladiva. Odporné nažloutlé světlo prokletého meče zaplálo jasněji, jak sekal maso, kosti i ocel, a o několik okamžiků později leželi i poslední tři vojáci mrtví v kaluži krve.
Kladivo stál nad jejich mrtvými těly a díval se, jak mu přímo před očima práchnivějí a rozpadají se v prach. Za několik vteřin z nich nezbylo nic než pár kusů rezivějící zbroje a slábnoucí pach rozkladu. Kladivo se pokusil polknout, ale hrdlo měl úplně suché. Vlkomor. Mor, který způsobuje rozklad a zkázu. Přesně tak si na to vzpomínal z války s démony, když si Vlkomor prosekával cestu smrti hordami útočících bestií a zanechával za sebou jen trouchnivějící kosti. Kladivo se podíval na dlouhý meč, který stále držel v rukou. Jeho jílec byl nepříjemně teplý a na nažloutlé záři, která pulzovala jeho čepelí, bylo něco zlověstného. Bylo to jako dívat se na zdroj veškeré smrti a zkázy světa a vědět, že žije a je hladový. Pak se Kladivo podíval na ruku, v níž meč držel, a ústa se mu otevřela bezhlesým křikem.
Maso na ruce měl malomocné a rozežrané rozkladem. Kůže mu černala a praskala a pod ní se objevovaly syrově červené mokvající svaly. V odhaleném mase se hemžili tlustí bílí červi a prožírali se mu ke kostem. Kladivo nevěřícně potřásl hlavou a zděšeně sledoval zkázu, která se po jeho ruce šířila stále výš.
Ne! Tak se to nestalo!
Kladivo se pokusil Pekelný nástroj odhodit a zjistil, že nemůže. Práchnivějící ruka, kterou svíral jeho jílec, ho už neposlouchala. Zoufale se dopotácel k potoku hnán představou, že z něj voda smyje rozklad. Na břehu se zastavil a podíval se na svůj odraz na hladině. Viděl hnijící mrtvolu, jež stála nad vodou a v ruce svírala meč, zářící jako slunce.

Zombie už neměla žádný obličej a cenila zažloutlé zuby v škodolibém úsměšku. Pak jí kostnatá čelist klesla na prsa, jak se Kladivo naposledy rozkřičel...

Pořád se na mě dívají. V očích mají vzrušení a přitom se za ně stydí, jako někdo, koho přistihnou, jak civí na zrůdu v cirkusu. Vlastně na tom není nic překvapujícího. Přesně to pro ně jsem. Pravý hrdina, výstavní exponát. Jen se na něj podívejte, jak chodí a mluví, skoro jako obyčejná lidská bytost. Koukněte se, jak dělá ty zábavné kousky s lukem a šípy. Dívejte se, jak znovu a znovu zasahuje střed terče, a myslete si, že v jeho očích vidíte vzrušení, a ne nudu. Pojďte a prohlédněte si hrdinu, ale nechoďte moc blízko. Koneckonců, není to obyčejný člověk. Jen další zrůda z obludária.
Edmond Wilde si dolil korbel ze džbánu a napil se hustého, cukernatého vína. Na jeho vkus bylo příliš sladké, ale bylo silné, a to bylo hlavní. Rozhlédl se kolem sebe, usmál se na lidi, kteří se raději rychle odvrátili, než by se mu podívali do očí. Vesničani. Tupí burani v ošuntělých hadrech přišli z těch svých smrdutých vesniček a osad na výroční trh, na jedinou světlou událost v jejich šedivých, bezvýznamných životech. Ve stejných životech, jaký vedl i on, než se dal k vojsku...
Výroční trh byl pokaždé stejný. Hrstka starých stanů, pár druhořadých kejklířů, žonglérů a akrobatů, zvířata zkrocená do netečnosti a kostkového hazardu, kolik kdo ráčí. A samozřejmě obludárium, ukryté někde vzadu, aby neznepokojovalo ty s citlivější povahou. Špatně osvětlený stan, kde jste si mohli zaplatit za pohled na dvouhlavé tele, okřídleného ještěra nebo divého muže, který v kleci zuřivě trhá živá kuřata. Samozřejmě se ukazovala i holá kůže - půl tuctu postarších tanečnic s vějíři, oslnivými úsměvy a odbarvenými vlasy, které působily dojmem, že by tančily lépe, kdyby se jim dobře zaplatilo.
Prosté atrakce výročního trhu.
A potom závody lukostřelců. Kvůli nim sem samozřejmě přijel. Edmond Wilde, mistr lukostřelec. Pojďte a podívejte se na muže, který stál ve velké bitvě války s démony po boku samotného krále. Pohleďte na muže, který se stal hrdinou tak, že přežil, když mnozí lepší než on zahynuli. Vyzkoušejte svoje umění proti mistru lukostřelci a vyhrajte měšec s padesáti zlatými dukáty, pokud se vám ho podaří porazit! Wilde se hořce usmál. Nikdo jej neporazil a nikdo ho ani neporazí. Byl nejlepší. Znovu se napil vína a utřel si ústa rukávem. Byl tady nejlepší lukostřelec a vydělával si na živobytí oslňováním vesnických buranů na výročních trzích. Být hrdinou je krásná a vznešená věc, ale zlatem vám to měšec nenaplní. Když válka s démony skončila, byl pořád pouhý voják, žil ve vojenských kasárnách a pobíral mizerný žold. Chtěl víc. Po všem, čím prošel, si víc zasloužil. Proto odešel z armády a udělal se pro sebe, ale stejně si tím příliš nepomohl. Uměl jen střílet z luku a zacházet s mečem. Neměl talent pro obchod a úspory mu dlouho nevydržely. Na své cestě nevynechal jedinou hospodu a postupně v nich zanechal všechno, co měl.
Pak se setkal s potulným cirkusem a zjistil, že potřebují novou atrakci stejně jako on práci. Wilde byl lepší než nic, ale jen tak tak. Vesnice a městečka se střídaly jedno za druhým, až ztratil představu o tom, kolik jich vlastně bylo, týdny a měsíce plynuly, jeden jako druhý. Používal svůj luk, když musel, radoval se, když byl součástí systému luk, šíp, terč, kde do sebe všechno dokonale zapadalo, a přitom věděl, že marní svoje nadání, ale nic lepšího vymyslet nedokázal. Pil, kdykoliv měl co, a nikdy si nestěžoval na chuť nebo kvalitu vína. Kamkoliv se dostal, všude byly ženy obdivně vzdychající nad jeho uměním a příliš hloupé, než aby si všimly opovržení v jeho úsměvu. Sám sebe si nevážil a nesnášel ty, kdo k němu vzhlíželi. Tak plynuly jeho dny, týdny, měsíce a roky. Wilde věděl, že mu život proklouzává mezi prsty, ale netušil, co by proti tomu měl dělat - a už mu na tom ani nezáleželo. Vždycky bude nějaké další město, další láhev a další žena.
Wilde dopil, a když si chtěl dolít, zjistil, že džbán už je také prázdný. Závody lukostřelců měly začít za více než hodinu a on se nudil. To věčné očumování už mu také lezlo krkem. Třískl prázdným korbelem o stůl, pověsil si luk na rameno a vyšel ven, na tržiště. Slunce jasně svítilo a všude kolem se rozléhal křik stánkařů a pouličních prodavačů vychvalujících svoje zboží, stejně jako brebentění davu. Ženy vzrušeně vykřikovaly při pohledu na barevné šaty a vlnu a vzájemně se trumfovaly novými vzory, recepty a kořením. Děti pobíhaly mezi stánky, divoké vzrušením, a s očima navrch hlavy si prohlížely laciné tretky, které většinou vysoce převyšovaly finanční možnosti jejich rodičů. Nálevny pod širým nebem dělaly dobré obchody a brusiči nožů a dráteníci měli plné ruce práce. A všude, kam Wilde zamířil, se před ním dav uctivě rozestupoval, dílem z úcty, ale dílem i proto, že lidé cítili hněv, který v něm vřel tak blízko pod povrchem.
Procházel mezi lidmi, aniž věděl, kam jde nebo co hledá, a vlastně se o to ani doopravdy nestaral. Cítil se prostě lépe, když byl v pohybu. Měl tak alespoň iluzi, že něco dělá. Nohy ho nakonec donesly až za stánky, mimo tržiště. Tady se k sobě mačkalo několik malých stanů, kam se odkládaly karnevalové kostýmy, které právě nikdo nepotřeboval. U jednoho z nich stála dívka. Na sobě měla černočervené šaty s hlubokým výstřihem, které hezky zdůrazňovaly její pěknou postavu. Vlasy měla černé jako noc a oči modré jako letní nebe. Nemohlo jí být víc než patnáct, ale už se nesla jako žena. Vesničanky dospívaly brzy. Musely, jinak by se jim mohlo stát, že se dospělosti vůbec nedožijí. Dívky jejího věku už byly obvykle vdané a měly vlastní rodinu.
Když se na ni Wilde podíval, odvrátila se, ale jemu neuniklo, jak se jí v očích vesele zablesklo. Ten výraz už viděl mnohokrát. Beze spěchu zamířil k ní. Snubní prsten neměla, ale to mezi chudými vesničany nic neznamenalo a poslední, o co teď stál, byly potíže se žárlivým manželem. Jenomže se nudil, vztekal se na sebe i na celý svět a do závodů zbývala ještě hodina. Jenom doufal, že nemá blechy. Chvíli tam jen tak stáli, usmívali se na sebe a říkali si příjemné nesmysly, které ani jeden z nich nemyslel vážně, a pak šli spolu do stanu. Uvnitř byl chládek a příjemné šero. Dívka ho políbila na rty a pak se otočila a začala si rozepínat šaty. Wilde si odložil luk, toulec a opasek s mečem, pak si svlékl košili a odhodil ji na zem. Dívka počkala, až bude mít kalhoty spuštěné ke kotníkům, pak se rychle otočila a prudce do něho strčila. Wilde, napůl omámený vínem, pozpátku zavrávoral. Zaleskla se ocel, jak dívka odkudsi vytáhla dýku, uřízla mu měšec a pak se rozběhla k východu ze stanu.

Wilde zařval vzteky a skočil po ní. Jednou rukou ji chytil za kotník a dívka se zapotácela. Otočila se a prskla na něho, obličej zkřivený k nepoznání, pak mu volnou nohou vší silou dupla na ruku, kterou ji držel. Wilde nepustil. Prsty ho bolely, jako kdyby je měl rozdrcené, ale byl příliš vzteklý a opilý, než aby mu na tom záleželo. Popadl dívku za nohu oběma rukama a přitáhl si ji k sobě. Když po něm sekla dýkou, popadl ji za zápěstí a stiskl jí ho tak silně, že ji pustila. Paže měla velice tenké. Mlčky s ním zápasila, obličej zkřivený bolestí a zlostí, ale brzy ji přitiskl k zemi, poklekl nad ní a zlověstně se zašklebil. Nikdo neokrade Edmonda Wilda, aniž za to tak či onak nezaplatí. Dívka klela a prskala a on jí vlepil políček, aby ji naučil způsobům. Tehdy začala hlasitě ječet. Když jí Wilde přitiskl dlaň na ústa, kousla ho. Ucukl a ona se znovu rozkřičela.
Náhle do stanu vtrhl muž s mečem v ruce. Wilde zaklel, odskočil od ležící dívky a popadl svůj opasek s mečem. Ten parchant byl nejspíš její ochránce... takové vždycky měly nějakého ochránce... Wilde tasil meč a vstal, zatímco se oči druhého muže stále ještě přizpůsobovaly šeru. Než stačil něco udělat, Wildův meč mu projel mezi žebry a zasáhl srdce. Muž krátce zasténal a svalil se na zem. Dívka znovu vyrazila k východu a Wilde po ní bezmyšlenkovitě ťal mečem. Když se podíval na dvě mrtvá těla ležící v krvi na podlaze stanu, všechna opilost ho rázem opustila. Sehnul se, aby si vzal svůj měšec, a přitom zoufale uvažoval, co má dělat. Dívka a její patron byli patrně místní a jejich sousedé ho nejspíš pověsí, aniž se vůbec budou obtěžovat vyslechnout si jeho verzi příběhu. Byl komediant, cizák... Venku už se ozýval dusot nohou lidí, kteří zaslechli dívčin křik. Rychle si natáhl kalhoty a popadl luk a šíp. Mrtvou dívku odkopl stranou. Čubko. Všechno je to tvoje vina. Odhrnul chlopeň stanu a vyhlédl ven. Polovina tržiště se hnala sem. Rychle schoval hlavu, přiskočil k zadní stěně stanu a mečem ji rozřízl odshora až k zemi.
Okraj Lesa nebyl daleko. Když si pospíší, ztratí se jim mezi stromy a nikdy jej nenajdou. Za zády uslyšel křik mnoha hlasů a rozběhl se k lesu. Brzy však pochopil, že to nedokáže. Nebyl v kondici a vesničané se nemínili vzdát. Vrávoravě se zastavil a ohlédl se po svých pronásledovatelích. V příštím okamžiku už měl v ruce luk a vkládal šíp do tětivy. V čele vesničanů běžel muž v uniformě hlídky. Wilde zaváhal. Přece nezastřelíš kolegu vojáka. To nejde... Tiše zaklel. Nemohl dopustit, aby ho chytil. Střelil vojáka do hrdla a síla nárazu jej odhodila zpátky. Ostatní pronásledovatelé se váhavě zastavili. Wilde pro jistotu zastřelil ještě další dva a pak se otočil a znovu se rozběhl mezi stromy. Byl už skoro tam, když šlápl do nějaké díry a upadl. Ozvalo se ošklivé křupnutí, jak kost v jeho noze praskla.
Pokusil se postavit, ale nešlo to. Měl co dělat, aby se vůbec nadechl. Rozhlédl se po svém luku, ale ten zapadl někde mimo jeho dosah. A pak se na něho vrhli vesničané. První z nich kopl Wilda do žeber a lučištník padl pozpátku na zem, příliš zadýchaný, než aby vykřikl. Vesničané ho obklopili, ječeli něco o znásilnění a vraždě, až se jednotlivá slova slila v krvelačný řev. Kopali Wilda a tloukli ho holemi, dokud je to neunavilo a on se nezmohl na nic víc než na tiché sténání. A pak někdo přinesl provaz.
Ne...
Odvlekli Wilda k nejbližšímu stromu a přitom se mu posmívali a bili ho. Nic tak neoživí výroční trh jako pěkná poprava. Někdo přehodil provaz přes větev a o chvíli později se Wildovi houpala před obličejem katovská smyčka. Rval se, snažil se jim vytrhnout, ale bylo jich hodně a bez větších problémů ho znehybnili s rukama za zády. Někdo mu nasadil smyčku na krk a utáhl ji. Hrubý provaz se mu zařízl do kůže.
Ne... Tak se to nestalo. Utekl jsem jim. Utekl jsem do lesa a stal jsem se psancem... mne a mého luku se všichni bojí.
Tucet mužů se chopilo provazu a pomalu táhlo Wilda nahoru, až mu nohy visely yard nad zemí. Wilde věděl, že umírá, a náhle si uvědomil, že mu na tom vůbec nezáleží. Kdysi byl hrdina a od té doby se z ničeho nedokázal radovat. Dokonce i smrt byla lepší než život plný nudy a prázdnoty, založený na několika prchavých okamžicích slávy. Navíc pošpinil vlastní legendu a zasloužil si umřít. Provaz se mu pevně stáhl kolem hrdla tak, že už nemohl ani chrčet, a pak se propadl do temnoty.

Strašák Jack ležel na zádech v mechu na břehu potoka na okraji lesní mýtiny. Slunce pronikalo korunami stromů v zlatavých paprscích, ve kterých líně poletovala zrnka prachu. Vzduch byl provoněný zemí, trávou, listím a květinami. Jack líně pozoroval motýla, který před ním poletoval jako ztělesněný vrtoch. Všude kolem zpívali ptáci, od jednoduchého čiřikání až po dlouhé a komplikované písně. Jack se rozkošnicky protáhl. Tráva a mech byly suché a pozdně letní den příjemně teplý.
Strašák Jack se ospale usmál a nic mu nechybělo. Byl doma.
Pak ptáci utichli. Jack se zvedl na jednom lokti a ostře se kolem sebe rozhlédl. Náhlé ticho obvykle znamenalo vetřelce, cizince v Lese. Ale přestože ticho pokračovalo, Jack neslyšel žádný zvuk kroků, a pokud se jeho smysly nemýlily, v nejbližším okolí kromě něj nikdo nebyl. Jack se zamračil. Les byl až příliš tichý. Ptáci nezpívali a ani hmyz nebzučel v trávě; dokonce i ten motýl už zmizel. Pomalu se zvedl a najednou byl velice znepokojený. Něco se dělo. Něco velice špatného.
Temný mrak zakryl slunce a zlaté paprsky světla zmizely. Jack se mimovolně otřásl - všechno teplo dne bylo rázem pryč. Ve vzduchu bylo cítit blížící se bouři. Jack se rozhlédl: na mýtině ani mezi stromy se nic nehýbalo, ale okolní stíny byly náhle velice temné. Jack se pokusil propojit svou mysl s Lesem, ale ten zlověstně mlčel. Něco vstoupilo mezi něj a stromy. Bylo to někde tam a pozorovalo ho to. Cítil to. Něco pomalého a odhodlaného se pohnulo v temnotě, sbíralo to sílu. Dívalo se to na něj očima dravce a získávalo to čas. Jack vytáhl z boty dýku. A pak se podíval nahoru.
Jasnou modř letního nebe nahradilo šero večera. Slunce zrudlo a vybledlo. Nastala noc. Jack tiše zakňoural. Den se tak rychle nemohl změnit v noc, to bylo nemožné, nepřirozené... Pak na les padlo nové světlo, těžké a nečisté, jak se na nebi bez jediné hvězdy objevil Modrý měsíc. Jack otupěle potřásl hlavou ve snaze popřít to, co mu ukazovaly jeho oči, ale zároveň cítil, jak ve vzduchu pulzuje divoká magie jako nekončící dunění hromu, volná, příšerná a znovu mocná. Jack se schoulil sám do sebe. Les, jak ho znal, byl náhle pryč, znetvořený v Temný les. Život, který tak miloval, zmizel navždy a nezbylo nic než muž jménem Jack - uprchlík a psanec. Nasucho polkl a snažil se potlačit paniku, která ho

zachvátila. Pevně sevřel jílec své dýky a z její uklidňující váhy načerpal jistotu. Les byl možná mrtvý, ale pořád ho ještě mohl pomstít. Byl Strašák Jack a nikdo a nic mu nemohlo vzít jeho domov.
Pohlédl na Modrý měsíc. Otevřená mýtina náhle vypadala ponuře a zlověstně. Byla příliš odkrytá, příliš vhodná pro nenadálý útok. Nebylo se tam kde schovat... kdyby to bylo třeba. Rozběhl se do šera stromů, ale vzápětí zjistil, že nemůže. Pohlédl dolů a zjistil, že mu tráva mezitím vyrostla až po kotníky a ovinula ho dlouhými, houževnatými úponky, které ho úplně znehybnily. Jack vší silou trhl jednou nohou, ale tráva držela pevně. Sehnul se, aby úponky přeťal dýkou, a pod jejím ostrým břitem neochotně povolily. Znovu se ho začala zmocňovat panika a tentokrát nebylo tak snadné ji zapudit. Konečně si uvolnil nohy a rozběhl se k lesu. Tráva všude kolem mu rostla před očima, jako by se natahovala k nočnímu nebi. Neustále se vlnila, přestože vítr nevál, a její úponky se ho snažily v běhu chytat za nohy. Stromy byly stále ještě daleko před ním a Jack cítil, jak se mu svírá srdce. Když doběhne až k nim, bude v bezpečí. Mezi stromy byl vždycky v bezpečí.
Mimo hranice mýtiny byla tma. Na otevřeném prostranství se vzduch chvěl a tetelil v nečistém světle Modrého měsíce, ale v Temném lese byla jen strašidelná záře světélkujících lišejníků na kmenech stromů. Jack se zastavil a začal svým vnitřním smyslem pátrat po zdroji magie, ale les byl tichý. Opřel se o nejbližší kmen a kůra pod jeho váhou povolila, jako by to byla houba. Rychle uskočil, a když se pak na strom podíval zblízka, zjistil, že už je mrtvý, práchnivý, vyžraný zevnitř hnilobou. Ve vzduchu se vznášel všudypřítomný pach rozkladu, těžký a dusivý. Pokroucené, holé větve stromů se náhle začaly kroutit jako nestvůrné prsty a natahovat se po něm. Ucouvl a strom za ním jej sevřel větvemi ve smrtícím objetí. Jack sebou začal zuřivě zmítat, ale stisk větví stále sílil, drtil mu žebra a vymačkával vzduch z plic. Pokusil se přeřezat větve dýkou, ale svaly na rukou měl tak stažené, že se stěží dostal přes kůru. Pak jej větve vyzvedly do výše a jeho nohy bezmocně kopaly do vzduchu...
Ne. To není správně.
Jack se přestal zmítat a soustředil se na svou mysl. Temný les byl zničen, Modrý měsíc byl dávno pryč. To věděl. Vzpomínal si, jak zmizely. Bylo nemožné, aby se zase vrátily, takže se to nestalo. Jack s vypětím všech sil vypudil z mysli všechno kromě této prosté myšlenky a sevření větví začalo slábnout. Vzápětí Jack dopadl na zem a zasunul si dýku do rukávu. Nepotřeboval ji. Zamířil zpátky k mýtině a kolem něj se vytvořil ostrůvek světla zahánějícího tmu. Vysoko na obloze, v temnotě nekonečné noci, něco zařvalo vztekem. Jack se neohlédl, aby zjistil, co to bylo. Nezáleželo na tom. Byl Strašák Jack a síla stromů byla s ním. Byl součástí lesa, jeho vyslanec a ochránce, a nedovolí, aby tahle zkáza pokračovala.
Mrtvé a prohnilé stromy se nejistě chvěly, když beze spěchu kráčel mezi nimi, ale jejich pokroucené větve se do ostrůvku světla, který měl kolem sebe, neodvažovaly. Jack došel na mýtinu a tam se zastavil. Modrý měsíc na něj shlížel dolů, ale jeho světlo se ho nemohlo dotknout. Divoká magie bezmocně zuřila kolem. Jack upřel oči k nočnímu nebi. Měly by tam být hvězdy. Hvězdy se jedna po druhé začaly objevovat, zpočátku maličké a bledé, zastíněné světlem Modrého měsíce, ale postupně nabývaly na jasu a brzy pokryly celou noční oblohu. Náhle uslyšel zašelestění křídel a ze tmy se na mýtinu snesla sova, hrozivé drápy napřažené před sebe. Jack se ani nepohnul a sova v poslední chvíli uhnula a vlétla do ostrůvku světla. Šelestění křídel zaniklo v řevu tisíců ptáků všech druhů, kteří vyletěli ze tmy a začali kolem něj divoce kroužit. Všechna zvířata, malá i velká, každý živý tvor, který kdy kráčel lesem, vyšel ven z temnoty, vrčel a hrozil mu drápy. Jack stál klidně a bez hnutí a nikdo mu nemohl ublížit. Pak Strašák Jack ucítil, jak se mu do žil znovu vlévá moc stromů. Ptáci a zvířata zmizeli. Světlo Modrého měsíce pobledlo a ztratilo se úplně, noc pominula a rozednilo se. Jack stál sám na lesní mýtině a byl krásný letní den. Beze spěchu se kolem sebe rozhlédl. Všechno bylo jako dřív. Spokojeně přikývl a znovu ulehl do mechu.
Byl to jen sen. Teď se probudím.
Zavřel oči a uvolnil se.

Kladivo se s trhnutím probudil a divoce kolem sebe zašermoval rukama, pak zjistil, kde je, a postupně se uvolnil. Byl v bezpečí v pohraniční pevnůstce a všechno ostatní byl sen. Pouhý sen. Roztřeseně si oddechl a narovnal se na židli; bušení jeho srdce se zvolna uklidňovalo. Vjel si prsty do vlasů a rukávem si setřel pot z čela. Pak se podíval na své ruce, obracel si je před očima a pátral po známkách rozkladu, ale žádné nenašel. Byl v pořádku. Všechno to byl jen sen, vzpomínky na minulost, které se mu ve spánku popletly.
Rozhlédl se po ostatních. Jack spal klidně, ale Wilde ze sna sténal a házel sebou. Náhle začal chrčet a prskat, jako kdyby zápasil s dechem. Jack se probudil a rychle se kolem sebe rozhlédl. Kladivo přistoupil k Wildovi, vzal ho za obě ramena, zatřásl jim a hlasitě zavolal jeho jméno. Wilde prudce otevřel oči a vytřeštil je na Kladiva. Pak se uvolnil, zhluboka si oddechl a jeho dech se zklidnil. Třesoucí se rukou si sáhl na hrdlo a nasucho polkl. Kladivo se narovnal a o krok ustoupil.
„Zdál se ti zlý sen?" zeptal se Jack. Wilde roztřeseně přikývl. Jack se zamračil. „Mně taky. Co ty, Kladivo?"
„Měl jsem noční můru," odpověděl Kladivo a ze všech sil se snažil, aby to znělo klidně a nevzrušeně jako vždycky. „No a co? Možná nás pronásleduje špatné svědomí."
„Myslím, že v tom bude něco víc," řekl Jack. „Tohle místo je nočních můr plné."
Kladivo na něj ostře pohlédl. „Jak to myslíš?"
„Když jsem tu byl poprvé," odpověděl Jack, „pozoroval jsem nějaký čas Hraničáře. Všichni spali, i ten, který měl hlídat. Něco se jim zdálo a nevypadalo to, že to byly příjemné sny. O čem se zdálo tobě, Kladivo?"
Kladivo na něj chvíli podezíravě hleděl a pak pokrčil rameny. „O jedné nepříjemnosti z mé minulosti. A tobě?"
„Mně se zdálo, že se Les zase změnil v Temný les. Wilde?"
„Moje hříchy mě konečně dohonily," řekl lučištník klidně. „Pojďme odsud, Kladivo. Nelíbí se mi tady. Je to zlé místo."
„Místa nejsou zlá," odpověděl Kladivo nevrle. „Zlí mohou být jen lidé."

„To není vždycky pravda," opáčil Jack. „V lese jsou místa, kterým je lépe se vyhnout. Temná místa. Byly tam před příchodem dlouhé noci a jsou tam i teď, když už pominula. Cítíte tam zlo vsáklé do stromů, země a kamene jako temná skvrna, která se nedá vyčistit. Tahle pevnost je na jednom z takových míst. Cítím to. Není to náhoda, že se tu všem zdají zlé sny."
„Zlo," řekl Wilde zarputile. „Celé tohle místo páchne krví a smrtí. Vypadněme odsud, Kladivo."
„Když už jsme tak blízko?" zeptal se Kladivo. „Přišel jsi o rozum?"
„Přijdu o něj, když odsud rychle nezmizím. A ty taky. Tahle pevnost je zabiják. Vypadá jako obyčejná pevnost, ale je živá a chce nás vidět mrtvé. Všechno je tady šílené. Zlé sny, stvůry, které už neexistují, krvavé skvrny a oprátky, zdejší posádka záhadně zmizela -"
Wildův hlas začal hystericky stoupat a Kladivo ho opovržlivě uhodil do tváře. Wilde okamžitě zmlkl a ruka mu sjela k jílci meče. Kladivo stál bez hnutí a upřeně na něj hleděl. Pak lučištníkova tvář znovu ožila, strach z ní zmizel jako zlá vzpomínka. Ústa se mu stáhla do úzké linky a oči měl najednou velice temné.
„No?" zeptal se Kladivo tiše. „Co uděláš, Edmonde? Udeříš mě? Zabiješ mě? Udělej ze sebe hlupáka. Kdysi jsi možná byl hrdina, ale to už je hodně dávno. Pozvedni proti mně ruku a useknu ti ji v zápěstí."
„S lukem jsem stejně dobrý jako dřív," odpověděl Wilde. Jeho hlas zněl suše a vyrovnaně. „A s mečem to pořád umím docela slušně."
„Ano," přisvědčil Kladivo. „Umíš. Ale já mám Vlkomor."
Stáli tam bez hnutí a dívali se na sebe. Jack těkal pohledem z jednoho muže na druhého. Tohle byl nový Wilde, takový, jakého ho dosud neznal. V jeho obličeji se zračila síla a zlost a také něco, co mohla být důstojnost.
„Teď poslouchášmne, Edmonde," řekl Kladivo konečně, „protože beze mne nejsi nic. Jsem jediná příležitost, kterou ti ještě někdo dá, a ty to dobře víš."
Wilde se zhluboka nadechl a pomalu vypustil vzduch ven. Pak pustil jílec meče. „Ano," řekl hořce. „Teď poslouchám tebe."
Kladivo se usmál a pomalu přikývl. „Dobře. Jsem rád, že jsme se dohodli. Někde v této pevnosti je ukryté zlato za statisíce dukátů, jen po něm sáhnout, a bylo by třeba víc než špatné sny, abych odsud utekl. Já tady zůstávám a ty taky. Je to jasné, Edmonde?"
„Ano."
„Neslyšel jsem tě, Edmonde. Je ti to jasné?"
„Ano! Je mi to jasné!" Wilde se otočil ke Kladivovi zády a rychle přešel ke dveřím. Obličej měl stále ještě brunátný vztekem, ale síla a důstojnost se mu z něj už vytrácely.
„To je lepší," řekl Kladivo. Otočil se a podíval se na Jacka, který pokrčil rameny.
„Já taky udělám, co mi řekneš, Kladivo. Prozatím."
„Budeš dělat, co ti řeknu, dokud tě nepropustím." Kladivo zívl a pomalu se protáhl. „Hraničáři už měli dost času se uklidnit. Myslím, že půjdeme dolů a koukneme se na ten sklep, abychom zjistili, jestli je tam něco k vidění."
Zamířil ke dveřím a Wilde mu otevřel. Opatrně vyhlédli na chodbu, ale kam až v šeru viděli, byla prázdná. Všude bylo ticho a klid. Kladivo se ohlédl do přístěnku a kývl na Jacka, aby vzal pochodeň a lucernu. Jack obojí donesl ke dveřím; tam si od něho Kladivo lucernu vzal a vyšel na chodbu. Kolem nového světla zavířily stíny, ale chodba zůstávala prázdná. Kladivo zamířil ke sklepení a ostatní ho následovali.

MacNeil vedl svou skupinu úzkou chodbou k sklepům. Jessica a Tanečník, kteří se drželi těsně za ním, šli tak tiše, že jejich kroky stěží vyvolávaly ozvěnu. Constance kráčela vzadu a neustále si něco mumlala. MacNeil předpokládal, že si zkouší zaklínadla. Buďto to, nebo se stále ještě zlobila, že nevěřil jejímu vnitřnímu zraku. Usoudil, že bude lépe se jí na to neptat. Nemyslel, že to doopravdy chce vědět.
Když dorazili ke schodišti vedoucímu dolů do sklepa, MacNeil se roztřásl chladem. Jeho dech už se zase srážel v obláčky páry a stěny kolem byly pokryté jinovatkou. Zamračil se. Ty náhlé změny teploty mu dělaly starosti. Byly čím dál častější a objevovaly se i na místech, kde předtím nebyly. Ohlédl se po ostatních a zjistil, že si toho všimli také. Nepřikládali tomu takový význam, aby to nějak okomentovali, a tak MacNeil jen zvedl lucernu výš, aby dávala více světla, a začal po schodech sestupovat do sklepa.
Dveře pod schodištěm byly stále zavřené. MacNeil si je pozorně prohlédl. Od jejich poslední návštěvy se na pohled nijak nezměnily, a přesto měl pocit, že s nimi něco není v pořádku. Natáhl volnou ruku, aby se jich dotkl, ale na poslední chvíli ucukl. Dřevo bylo mrazivě studené - dost na to, aby mu spálilo kůži na prstech, kdyby je tam nechal o chvilku déle. Vytáhl z kapsy hadr, obalil si jím ruku a pak stiskl kliku dveří co nejrychleji. Dveře se na několik palců pootevřely a pak se zasekly. Jessica přistoupila k MacNeilovi a oba se do dveří opřeli ramenem. Tentokrát je společnými silami otevřeli asi do poloviny, než uvízly nadobro. Čtyři Hraničáři se jimi protáhli do sklepa, kde zůstali stát a mlčky se kolem sebe rozhlíželi.
Podlaha a všechny čtyři stěny byly tlustě pokryté ledem, narůžovělým krvavými skvrnami pod ním, a ze stropu visely dlouhé rampouchy. Hromady haraburdí zmizely pod vrstvou ledu a sudy, kterými předtím zatížili padací dveře, se změnily v malou ledovou horu. Vzduch byl tak studený, že měli potíže se nadechnout a do obličeje a rukou je štípal mráz.
„Odkud se vzala taková zima?" zeptala se Jessica klidně. „Venku je přece léto."
„Ten mráz přichází zezdola," odpověděla Constance. „Něco tam dole v chodbách nesnáší teplo letních dnů."
MacNeil na ni ostře pohlédl. „Chceš říct, že se to probudilo?"
„Spíš ne. Sní to. Zdá se tomu o světě, jaký byl, když to po něm naposled kráčelo."
MacNeil pomalu došel k zamrzlým sudům. Ostatní Hraničáři se opatrně rozptýlili po místnosti. Zledovatělá podlaha pod

jejich nohama byla zrádná. MacNeil odložil lucernu, tasil meč, otočil ho a udeřil jím do ledu. Kousky ledu se pod nárazem ocelového jílce rozlétly na všechny strany, ale celá vrstva byla několik palců tlustá. MacNeil se zamračil a podíval se na čarodějnici.
„Použij magii, Constance. Co je tam dole teď?"
Čarodějnice zavřela oči a soustředila se na svůj vnitřní zrak.
Padací dveře byly zavřené a zajištěné závorami. Byly vyrobeny z dubového dřeva pocházejícího z lesa, a to si stále ještě vzpomínalo na listy, mízu a strom. Závory byly ocelové, z chladného železa, které bylo pro její mysl neprostupné. Pode dveřmi byla temnota. Bylo tam velice hluboko a velice chladno a něco se tam pohnulo ve spánku. Nyní to snilo nepřetržitě, a jak to postupně nabývalo na moci, jeho sny stále víc a víc pronikaly do bdělého světa. I ve spánku Bestie věděla, že je pozorována, a Constance se polekaně stáhla, když se její jediné velké oko začalo pomalu otevírat. Rychle utlumila svůj vnitřní zrak a otevřela oči. Zalapala po dechu. Na kratičký okamžik zahlédla něco z mysli Bestie a z jejích záměrů a vůbec nepochybovala, že pohlédnout do jejího otevřeného oka by znamenalo smrt nebo ještě něco horšího.
„No?" zeptal se MacNeil. „Co jsi viděla?"
Constance slabě potřásla hlavou. „Chodby jsou prázdné. Ať je tam dole cokoliv, je to hlouběji v zemi."
„Zlato jsi neviděla?"
„Nic takového. Ale myslím, že teď už vím, co se stalo tady v pevnosti." V ústech měla tak sucho, že se musela odmlčet a několikrát polknout. Cítila, jak se jí obrací žaludek. Dokonce i letmý kontakt s Bestií způsobil, že se cítila špinavá a poskvrněná. Pazourek a Tanečník se na sebe podívali. MacNeil trpělivě čekal. Constance se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. Tím se trochu uklidnila, a když zase promluvila, její hlas zněl klidně a věcně; jen v očích se jí zračilo něco z hrůzy, kterou v ní vyvolalo to, co odhalila.
„Nejprve jsem si myslela, že to byl démon, ale tohle je mnohem starší. Spí to tu, hluboko v zemi, nesčetná staletí. Dokonce i příchod Temného lesa pro to znamenal jen drobnou epizodu, která to sotva vyrušila ze spánku. Ale pak nad tím lidé začali stavět pevnost a hluk jejich myslí byl příliš hlasitý, než aby jej mohlo ignorovat. Stvůra se ve spánku zavrtěla a její sny pronikly ven, do myslí smrtelníků. Ti z toho propadli šílenství a pozabíjeli se navzájem. Jejich umírání posílilo moc stvůry, která pak vstřebala jejich těla. Proč, to nevím. Možná jí mají posloužit za potravu, až se probudí. Nebo jako návnada... nevím. Už mnoho nechybí, aby se to probudilo úplně. Sny, které se tomu zdají, dostávají tvar ve skutečném světě. A až se stvůra probudí... svět, jak ho známe, skončí."
Odmlčela se a podívala se na MacNeila. „Musíš to zabít, Duncane. Hned, než se to probudí a stane se to příliš mocným. Jdi dolů do tmy a zabij Bestii. Jestli to dokážeš."
MacNeil na ni zamyšleně hleděl a oba mlčeli. Nechtěl jí věřit, ale nic jiného mu nezbývalo. V jejích očích a tváři bylo něco, něco vědoucího, co neponechávalo prostor pochybám.
„Jestli je to tak staré a mocné," řekl konečně „jak to mám, k čertu, zabít? Na to bych potřeboval nějakou skutečně silnou zbraň, jako byly Pekelné nástroje, a ty prokleté meče jsou dávno ztracené."
„Ne," odpověděla Constance klidně. „Jeden ještě zůstal. Je tady v pevnosti; má ho muž, který se jmenuje Jonathon Kladivo."
„Kladivo?" zopakovala Jessica. „On je tady?"
MacNeil se na ni podíval. „Ty toho chlapa znáš?"
„Náhodou ano," odpověděla Pazourek. „Je to žoldák a je na to hrdý. Prodává svůj meč tomu, kdo dá nejvíc, a nikdy se na nic neptá. Zabil by vlastní matku, kdyby za to dostal dost zaplaceno."
„Myslí si o sobě, že to s mečem umí," dodal Tanečník.
„A umí?" zeptal se MacNeil.
Tanečník pokrčil rameny. „Je dobrý. Ale já jsem lepší."
MacNeil se podíval na Constance. „Jak člověk jako on přišel k Pekelnému nástroji?"
„To nevím," řekla čarodějnice. „Moc toho meče ho chrání před mým vnitřním zrakem. Ale je někde tady v pevnosti a nakonec přijde sem. Potom musíte ty a on sestoupit do tmy a zabít Bestii. Jinak všichni zahyneme strašlivou smrtí."
Otočila se a zadívala se na těžké sudy, které stály na padacích dveřích, stále obalené ledovou slupkou. V očích měla výraz takřka euforický. MacNeil se na ni podíval, pak poodstoupil a kývl na Jessiku a Tanečníka. Tři Hraničáři se postavili ke zdi na druhé straně místnosti.
„Nakolik se můžeme spolehnout na její vnitřní zrak?" zeptala se Jessica tiše.
„Těžko říct," povzdechl si MacNeil. „Salamandrovu zkušenost nemá, ale magii ovládá. Když říká, že pod zemí spí nějaká bestie, jsem pro to jí věřit."
„Ale co všechny ty nesmysly o snech, které se staly skutečností?" namítl Tanečník. „Tomu taky věříš?"
„Vysvětlilo by to mnohé z toho, co se tady přihodilo," pokrčil MacNeil rameny.
„Já jí nevěřím," prohlásila Jessica. „Za války s démony jsem viděla vylézat ze země všelijaké hrůzy. Byla jsem při tom, když princ Harald a princezna Julie zaútočili na jednu z těch oblud hned dvěma Pekelnými nástroji najednou a málem to nestačilo."
„Je tu ještě jedna věc," dodal MacNeil zamračeně. „Nemůžu uvěřit tomu, že by ten Kladivo skutečně měl Pekelný nástroj. Ohnivák a Vlkomor se přece ztratily ve válce s démony, ne?"
„Přesně tak," řekla Pazourek. „Viděla jsem, jak se to stalo. Spadly do obrovské trhliny v zemi a ztratily se navždy."
„A Horolam zničil Temný kníže," dodal Tanečník.
„Pekelných nástrojů bylo původně šest," řekl MacNeil. „Alespoň legendy to tvrdí. Možná se našel jeden z těch prvních tří."
„Pokud ano, Kladivo by ho docela dobře mít mohl," řekla Jessica. „Podle toho, co jsem o něm slyšela, měl vždycky víc štěstí, než na kolik má jeden člověk právo. Ale jestli je pravda jen polovina toho, co jsem slyšela o Pekelných

nástrojích, vůbec mu nezávidím. Ty meče byly skrz na skrz zlé a zkažené."
„Jo," přisvědčil Tanečník. „Přesně jako Kladivo."
„Ale co, k čertu," řekl MacNeil. „S ním si budeme dělat starosti, až sem přijde. Pokud vůbec přijde. Do té doby - zlato jsme pořád ještě nenašli. Jestli je někde tam dole v chodbách -"
„Jestli," zdůraznila Pazourek. „Čarodějnice přece neříkala, že ho viděla. Navíc je možné, že ho ta stvůra používá jako návnadu."
„To mi připadá trochu přitažené za vlasy," řekl Tanečník. „Nezapomínej, že podle ní ta stvůra pořád ještě spí."
„Věř mi, že na to nezapomínám," opáčil MacNeil suše. Pohlédl na masu ledu nad padacími dveřmi, ve které se nejasně rýsovaly obrysy sudů, a nešťastně se zamračil. „Jestli je Kladivo opravdu na cestě sem, měli bychom ty padací dveře otevřít dřív, než se sem dostane. Chci být po celou dobu o krok před ním. Pokud má skutečně Pekelný nástroj, budeme potřebovat všechny trumfy, které můžeme mít."
„Odsekat všechen ten led by trvalo hodiny," poznamenala Jessica. „A nikde není řečeno, že se omezuje jen na tuhle místnost. Podle toho, co víme, mohou být chodby plné ledu."
„Ne," řekl MacNeil. „To by Constance řekla." Najednou ho něco napadlo a podíval se na čarodějnici. „Constance, nemohla bys ten led odstranit svou magií?"
„Ano," odpověděla Constance klidně. „Mohla. Ale tak mocné kouzlo by mne stálo všechnu mou moc. Každá magie má svoje meze a já se už teď pohybuji velice blízko těm svým. Pak bych už nejspíš nemohla použít ani svůj vnitřní zrak."
„Udělej to," řekl MacNeil.
Constance přikývla, zavřela oči a soustředila se celou svou myslí na mocné kouzlo. Magie začala proudit jejím tělem, pak se vzedmula a nabyla tvar a formu. Constance vyslovila jediné slovo moci a hromada ledu nad padacími dveřmi explodovala. Úlomky ledu svištěly vzduchem jako šrapnely, ale ke čtyřem Hraničářům se žádný z nich nepřiblížil. Několik střepin bylo vymrštěno až ke stropu a jiné se rozprskly o zdi. V ledové vrstvě na podlaze se objevily praskliny. Hraničáři pomalu spustili ruce, kterými si chránili obličej, a pohlédli k padacím dveřím. Ze čtyř těžkých sudů zůstala jen hromada třísek a přístupu k dřevěnému poklopu už nic nebránilo.
MacNeil pochvalně přikývl. „Velice efektní," řekl Constance.
„To bych prosila. Nebylo to zadarmo."
„Kolik magie ti zbylo?"
„Něco málo. Zbytek se časem obnoví."
„Jak brzy?"
Čarodějnice pokrčila rameny. „Za několik hodin, možná dní. To záleží na tom, pod jakým jsem tlakem."
„Dobře," přikývl MacNeil. „Tak si chvíli odpočiň a nech to na nás."
„To se tak někdo má," zamumlala Jessica. „Nevzpomínám si, že by tohle někdy řekl mně."
MacNeil dělal, že ji neslyšel, a přistoupil k padacím dveřím. Podřepí a prstem opatrně přejel po jedné ze závor. Byly nepříjemně studené, ale ne mrazivé. MacNeil se ohlédl po Jessice a Tanečníkovi a lehce se usmál, když zjistil, že stojí o kus dál s meči v rukou. Constance stála za nimi. Tvářila se klidně, ale v očích jí bylo vidět, že si dělá starosti. MacNeil znovu pohlédl na dveře. Vzpomněl si na obry plazící se temnou podzemní chodbou a mimoděk se zachvěl. Pak se zhluboka nadechl a chopil se první závory. Povolila bez jediného zaskřípání. Druhá závora šla odsunout stejně hladce. MacNeil našpulil rty. Možná je uvolnila Constancina magie. A možná to, co čekalo dole, chtělo, aby padací dveře otevřel... MacNeil zjistil, že má navzdory chladu dlaně mokré potem a utřel si je do kalhot. Pak se oběma rukama chopil železného kruhu na dveřích. Napjal svaly a dveře s tichým zaskřípáním povolily. Když je otevřel, viděl jen tmu.
MacNeil se podíval na spodní stranu dveří a ústa se mu zkřivila odporem. Otlučené a odřené dřevo bylo nasáklé čerstvou krví. Červi se v něm svíjeli a hemžili po stovkách. Zespod zavanul pach hnijícího masa. Jessica sprostě zaklela a Tanečník několikrát švihl mečem do vzduchu. Constance to vše pozorovala mlčky a nehybná jako socha. MacNeil se nahnul nad otvorem a zahleděl se do temnoty. Neviděl vůbec nic. Věděl, že tam musí být dřevěné schody, ale tma dole byla neproniknutelná. Bylo to jako dívat se na zataženou noční oblohu. MacNeilovi se zatočila hlava, jako by hleděl do nekonečné hlubiny, a rychle odtrhl zrak od otvoru. Náhle se zdola ozvalo zařičení, jako kdyby zaržál nějaký nestvůrný kůň. Zvuk stoupal a stoupal, až se MacNeilovi zdálo, že mu zní přímo v kostech, a pak náhle ustal. To ticho bylo velice hlasité. MacNeil dveře přibouchl, zastrčil obě závory a pomalu ucouvl.
„Co to, k čertu, bylo?" zeptal se Tanečník tiše.
„Bestie," odpověděla Constance. „Už spí jen velmi lehce."
„Opravdu chceš tam dolů jít, Duncane?" řekla Jessica a skepticky se zadívala na zavřené padací dveře.
„Ne, nechci," opáčil MacNeil. „Ale je to jediný způsob jak zjistit, co se stalo se zlatem a všemi těmi mrtvolami."
„Mě osobně víc zajímá to zlato," řekl Kladivo.
Hraničáři se prudce otočili a uviděli Kladiva, Wilda a Strašáka Jacka, jak stojí ve dveřích sklepa. Wilde měl šíp v tětivě a mířil někam mezi ně.
Constance se lehce usmála. „Pojďte dál," řekla nevzrušeně. „Už na vás čekáme."
Kladivo si teprve nyní všiml krve na šatech Hraničářů a pozvedl obočí. Pak se podíval na MacNeila. „Odhoďte zbraně. Tady Wilde je mistr lukostřelec. Je velice rychlý a nikdy nemine cíl."
Tanečník se tiše zachechtal. „Já jsem břitmistr. Řekni mu, ať si ten svůj luk schová, nebo mu ho nacpu do chřtánu."
Wilde si ho chladně změřil pohledem. „Svého času jsem už jednoho břitmistra zabil. Umřel stejně snadno jako kdokoliv jiný."
Tanečníkovy oči se zúžily. „Takže to jsi byl ty. Podle toho, co jsem slyšel, to tenkrát byla úplně jiná situace. No ale člověk nikdy neví. Tak do toho, Wilde. Zkus to. Kdo ví, možná budeš mít štěstí."
Wilde se ušklíbl a v očích se mu objevil velice chladný výraz.

„Nedělej to, Edmonde," řekla Pazourek rychle. Vystoupila do popředí, aby si ji Wilde mohl dobře prohlédnout. Ten na ni dlouze pohlédl a pak sklonil luk.
„Ahoj, Jessiko. Dlouho jsme se neviděli."
„Devět, možná deset let."
„Ano. Tak nějak to bude. Vypadáš dobře, Jess."
„Tak moment." Tanečník se podíval na svou parťačku, pak na Wilda a zase na Jessiku. „Vy dva se znáte?"
„Ale ano, a velice dobře," zasmál se Wilde. „Nemám pravdu, Jess?"
„Už je to hodně dávno," řekla Pazourek. „Od té doby se změnila spousta věcí. Ty ses změnil hodně, Edmonde. Co tě to, k čertu, napadlo, spřáhnout se s parchantem, jako je Kladivo."
Wilde pokrčil rameny. „Dělám pro něj. Na čas."
„Býval jsi hrdina," řekla Pazourek. „Co se to s tebou stalo?"
„Svět se změnil," odpověděl Wilde. „Pro hrdiny v něm není místo."
„Nerad ruším tak dojemné setkání," řekl Kladivo. „Ale máme tady nějakou práci."
„Pořád si myslíš, že je to dobrý nápad?" zeptal se ho Jack klidně. „Čtyři Hraničáři a jeden z nich je břitmistr? To nevypadá na vyrovnané síly. Pokud jde o mne, jsem pro rychlý ústup."
„Sklapni," okřikl ho Kladivo. „Seržante MacNeile, možná bychom si my dva měli promluvit mezi čtyřma očima."
„Ano," přikývl MacNeil. „Myslím, že to je dobrý nápad. Můžeme si promluvit tady, u padacích dveří, kde nás nebudou rušit ani tvoji, ani moji lidé."
Kladivo přikývl. „Takže příměří. Prozatím."
„Souhlasím," řekl MacNeil. Pak zastrčil meč do pochvy a Kladivo udělal po krátkém zaváhání totéž. Stopu dlouhý jílec dlouhého meče, který měl na zádech, jako by se na MacNeila posměšně šklebil. Kladivo dal lucernu Jackovi a vykročil k padacím dveřím. Pazourek MacNeila lehce poklepala po ruce a on se naklonil, aby mu mohla nenápadně zašeptat do ucha.
„Nevěř mu, Duncane. Říká se, že je oddaný jenom sám sobě. Jeho slovo nemá žádnou cenu, ani když ho podpoří zárukami."
„Díky," odpověděl MacNeil tiše. „Naneštěstí potřebujeme všechnu pomoc, kterou můžeme dostat, abychom se vypořádali s tím, co je pod zemí. A Jessiko, až spolu budeme hovořit... zaměstnej Wilda, ano?"
„Spolehni se," usmála se Pazourek. „Postarám se o něho."
MacNeil se vydal za Kladivem k padacím dveřím. Chvíli stáli mlčky a vzájemně se měřili pohledem. Oba byli statní muži, velcí a svalnatí, a každý z nich poznal, že síla toho druhého pramení z neustálého vzdorování nepřízni osudu.
Na Kladiva silně zapůsobil sebevědomý klid seržanta Hraničářů, ale nepochyboval, že by dokázal MacNeila podřídit své vůli. Každý se před ním časem sklonil. Do té doby bude nejlépe hrát gentlemana a uchlácholit Hraničáře sladkými řečičkami. Vzájemně se potřebovali. Prozatím.
MacNeil si nebyl jist, co si má o Kladivovi myslet, zato ohledně dlouhého meče na jeho zádech neměl nejmenších pochyb. Nepotřeboval ani Constance, aby poznal, že je to jeden z Pekelných nástrojů. Z této blízkosti mu meč cuchal nervy jako pronikavý jekot v tichu temné noci. MacNeila napadlo, jestli si Kladivo skutečně uvědomuje, co nosí na zádech.
„Ty chceš zlato," prohlásil MacNeil. „Mě spíš zajímá stvůra, která je tam dole s ním."
„Stvůra?" zeptal se Kladivo. „Jaká stvůra?"
MacNeil kývl hlavou směrem ke Constance. „Naše čarodějnice má vnitřní zrak. Říká, že něco zlého a velice starého spí hluboko pod zemí přímo pod námi. Probouzí se to. Říká tomu Bestie. Prý může za všechno, k čemu tady došlo."
„Soudím, že ses s tou Bestií už setkal," řekl Kladivo a ukázal na MacNeilovy zkrvavené šaty.
„Když jsme otevřeli padací dveře, vytryskl z nich proud krve. Byly jí celé galony. Chodby pod sklepením jsou krví prosáklé."
Kladivo se zamračil. „Odkud se vzala?"
„To Bestie," odpověděl MacNeil. „Ona ví, co nás děsí."
Kladivo pomalu přikývl. „Takže tobě jde o spojenectví mezi tvými a mými lidmi za účelem zabití Bestie. Mám pravdu?"
„Ano."
„Aha. A co přesně z toho budu mít já?"
„Když přispěješ k nalezení ztraceného zlata, budeš mít nárok na odměnu," odpověděl MacNeil.
Kladivo se pousmál. „Proč bych se měl spokojit s troškou zlata, když ho můžu mít všechno?"
„Protože bys pro ně musel bojovat s námi i s Bestií a tvoje šance nejsou tak skvělé, jak si možná myslíš. Wilde je dobrý s lukem, ale my máme Tanečníka. A i když tvůj meč vypadá impozantně, nemáš ani potuchy, co na tebe čeká v chodbách pod sklepením."
Kladivovy oči se zúžily. „Co víš o mém meči?"
„Je to Pekelný nástroj."
Kladivo pomalu přikývl. „Ano. Vlkomor."
„Myslel jsem, že se ztratil za války s démony."
„Ztratil se. Já jsem ho našel. Nebo si on našel mě." Náhle se zachvěl a v očích se mu na okamžik objevil zoufalý, vystrašený výraz, který však zmizel skoro dřív, než si ho MacNeil všiml. „Tak dobře, MacNeile. Spojenectví. Zdá se, že toho víš o Bestii nejvíc. Čím začneme?"
„Začneme tím, že ty a já spolu sestoupíme do jejího doupěte," odpověděl MacNeil.
Kladivo na něho ostře pohlédl. „Jen my dva!"
MacNeil se usmál. „Kam se poděl tvůj smysl pro dobrodružství, Kladivo? Naše čarodějnice tvrdí, že Bestie spí. Když

budeme mít štěstí, připlížíme se k ní, aniž si nás všimne. Kromě toho... téhle pevnosti nevěřím. Staly se tu divné věci. Vždycky je tady možnost, že Bestie použila zlato jako návnadu, na kterou nás chce přilákat k sobě. Pokud je to tak, nemá smysl, abychom padli do pasti všichni. Podzemní chodby jsou až příliš příhodné místo na přepadení. Budu se cítit lépe, když budu vědět, že je někdo nahoře a kryje nám záda."
„V pořádku," přikývl Kladivo. „Tak jdeme."
MacNeil se podíval na Jessiku, Tanečníka a Wilda, kteří spolu o něčem rozmlouvali. Zdálo se, že si docela rozumí. Přinejmenším se Wilde a Tanečník nesnažili navzájem zabít.
Když MacNeil poodešel stranou, aby se domluvil s Kladivem, Pazourek zjistila, že vůbec netuší, o čem by se s Wildem měla bavit. Zaměstnej ho, požádal ji MacNeil. Ale co mu, k čertu, měla říct? Nebyl to ten Wilde, kterého si pamatovala z poslední velké bitvy války s démony. Tamten byl hrubý a vulgární, příležitostně i surový, ale zároveň statečný a až úzkostlivě čestný v jednání s ostatními. Oproti tomu tento nový Wilde měl v obličeji neklamné známky únavy a otupělosti a v očích a křivce úst se mu jasně zračila tupá brutalita.
„Vypadáš vážně dobře, Jess," řekl Wilde. „Kdy ses dala k Hraničářům?"
„Před osmi lety. Možná o něco dřív. Kdy se z tebe stal psanec?"
Wilde pokrčil rameny. „Už jsem zapomněl. Roky už mi nějakou dobu připadají jeden jako druhý."
„Nikdy ses mi nesvěřila, že znáš Edmonda Wilda," poznamenal Tanečník.
Wilde se zašklebil. „Časy se mění, co, Jess? Vzpomínám si na doby, kdy se lidé chlubili, že mě znají, i když to třeba nebyla pravda. Teď se za mě stydí i moji staří přátelé. Takový je svět."
Pazourek se mu zahleděla do očí. „Ty nejsi ten muž, kterého jsem znala. Edmond Wilde, kterého si pamatuju, nebyl násilník a vrah."
„Jenže ty jsi mě nikdy moc dobře neznala," povzdechl si Wilde.
„To se mi ulevilo," řekl Tanečník. „Dost by mě mrzelo, kdybych si musel myslet, že se zaplétala s darebáky."
„Co na tom záleží, Tanečníku?" zeptal se Wilde. „Bojíš se, že je to nakažlivé?"
„Nepokoušej osud," odpověděl Tanečník velice tiše. „A od Jessiky se drž dál."
Wilde se zasmál. „Jestli ji budu chtít, vezmu si ji. A na světě není nikdo a nic, co by mi v tom mohlo zabránit. S lukem jsem lepší, než ty kdy budeš s mečem. Jsem nejlepší."
Tanečník sáhl po meči a Pazourek mu položila ruku na rameno. „Ne, Gilesi! Potřebujeme ho!"
Tanečník se na ni podíval a jeho obličej byl bledý a mrazivý. „Tak dobře, Jessiko. Neublížím mu. Prozatím."
Úmyslně se k Wildovi otočil zády a poodešel stranou. Wilde se za ním díval s úšklebkem.
„Jsi hlupák, že ho takhle dráždíš," řekla Jessica prostě.
„Dokážu si s ním poradit."
„Ne, to nedokážeš," odpověděla Jessica. „Zabil by tě."
„A tobě by to vadilo?" zeptal se Wilde pomalu. „Už je to dávno, co někomu naposledy záleželo na mém životě."
„Přátelé jsou v tomhle světě vzácní. Nechci přijít o žádného z nich."
„I když je to psanec jako já?"
„I tak, Edmonde. Pořád si ještě pamatuju, jak jsi bojoval před hradbami, jak jsi stál vedle mě proti démonům dlouhé noci. Napsali o tobě píseň."
„Vsadím se, že teď už ji nikdo nezpívá." Wilde se lehce pousmál a něco z hrubých rysů v jeho obličeji zmizelo.
„Kdysi jsem tě miloval, Jess. A ty jsi také říkala, že mě máš ráda."
„To už je hodně dávno," řekla Pazourek. „Tehdy jsme oba byli jiní lidé."
„Opravdu?" opáčil Wilde, ale Jessica už zamířila k Tanečníkovi.
Strašák Jack a čarodějnice jménem Constance si zatím příjemně povídali. Ona mu pomohla najít bezpečné místo pro pochodeň a lucernu, kterou mu dal Kladivo, a on jí ostýchavě poděkoval. Constance ho seznámila s tím, co prozatím objevila o Bestii, a on mohl některé z jejích předpokladů díky své lesní magii potvrdit. Constance jeho magii shledala naprosto fascinující, i když poněkud znepokojivou. Jackovo spojení s lesem si nezadalo s vysokou magií, jejímuž studiu zasvětila celý život; jeho moc pramenila z divoké magie, staré, nezkrocené síly, která poutala člověka s realitou. Rovněž ji zneklidnilo, že se Jack bojí Bestie stejně jako ona. Když už ani legendární Strašák Jack nevěděl, co si počít, jakou naději měli ostatní? Constance se přinutila odsunout podobné myšlenky stranou. S Bestií si bude dělat starosti, až se s ní setká. A tak ti dva nakonec klábosili o všem možném, zatímco jejich pohledy tu a tam zalétly k padacím dveřím.
MacNeil odsunul obě závory a nadzvedl poklop. Zkažený, smrdutý vzduch z temnoty dole opět zaplnil sklep. MacNeil dveře pustil a o krok ustoupil. Jack se začal ovívat rukou; ze všeho nejraději by utekl ven na čerstvý vzduch. Kladivo se podezíravě podíval do otvoru, ruku na jílci meče, který měl u pasu.
„Smrdí to tam, jako by tam někdo chcípl," poznamenal.
„To by mě vůbec nepřekvapilo," odpověděl MacNeil. Přinesl lucernu, poklekl vedle otvoru na jedno koleno a opatrněji spustil do tmy. V jejím bledém světle se objevilo několik prvních schodů dřevěného schodiště, všechny potřísněné zaschlou krví. MacNeil lucernou zakroužil a ukázal Kladivovi další krvavé skvrny na zdech. Kladivo se podíval na MacNeila.
„To je tu schválně," řekl prostě. „Ať už je tam dole cokoliv, ví to, že přicházíme. Čeká to na nás."
„Vypadá to tak," přikývl MacNeil. „Ale já tam jdu stejně. Pokud nemáš lepší nápad."
Kladivo chtěl něco říct, ale rozmyslel si to a místo toho se dlouze zahleděl do temného otvoru dole. MacNeil pomalu vstal.
„Já jdu s vámi," řekl Jack náhle.
MacNeil a Kladivo se prudce otočili a zjistili, že Jack stojí těsně za nimi. Překvapeně si vyměnili pohledy; oba si

uvědomili, že ho vůbec neslyšeli přicházet. Jack nic víc neřekl. Jen tam stál, usmíval se a čekal, až se rozhodnou.
MacNeil na něho zamyšleně pohlédl. Tak tohle byl ten legendární Strašák Jack, divoký, nezkrotný duch lesa. Vůbec nevypadal tak impozantně, jak si MacNeil představoval. Jeho šaty byly sotva víc než hadry a přestože nedávno promokl na kůži, zdálo se, že se od křtu nekoupal. A přitom na něm bylo něco... něco v jeho klidné tváři a pevném pohledu, kvůli čemu mu MacNeil chtěl věřit. Přestože přišel s Kladivem. MacNeil v duchu pokrčil rameny. Jestli je Strašák Jack jen zpoloviny tak schopný, jak o něm tvrdí legendy, bude v chodbách pod pevností užitečným spojencem. V tuto chvíli se jim hodil každý, kdo byl ochoten přiložit pomocnou ruku.
„Hodně jsem toho o tobě slyšel, Jacku," řekl nakonec. „Nepřipadá mi, že by tohle byl tvůj boj."
„Tohle je boj všech," odpověděl Jack prostě. „Jestli se Bestie probudí, zničí les a všechno, co v něm žije. Tam dole mě budete potřebovat, seržante. Cítím to."
„Má pravdu," řekla Constance. „Já s vámi jít nemůžu. Moje magie mě před Bestií činí zvlášť zranitelnou. Mohla by mne dokonce použít proti vám. Zato Jack je součástí divoké magie; může být vaším ochráncem a strážcem i tam, kde já nemohu."
MacNeil se podíval na Kladiva a ten lhostejně pokrčil rameny. „Tak dobře," řekl MacNeil. „Ale Jacku, jestli budeme muset použít meče, musíš se nám co nejrychleji uklidit z cesty a nepřekážet."
„Jistě," přikývl Jack. Pak nevzrušeně pohlédl do temného otvoru. „Kdo půjde první?"
„Já," řekl MacNeil. „Je to moje práce." Zkontroloval svíci v lucerně, naposledy potěžkal svůj meč a pak opatrně sestoupil na první z krví potřísněných schodů. Dřevo pod jeho nohou zavrzalo a prohnulo se. MacNeil vyzkoušel, jestli ho schod unese, a pak začal pomalu scházet dolů. Světlo lucerny přitom odkrývalo další schody vedoucí do tmy.
Kladivo tasil meč, který měl v pochvě u pasu, a následoval MacNeila. Jack vzal z kruhu na zdi pochodeň a sestoupil za ostatními. V polovině schodiště se MacNeil ohlédl na Kladiva.
„Být tebou, vytáhl bych raději ten druhý meč, Kladivo. Budeš ho potřebovat."
„Ne. Ještě ne."
„Viděl jsem, co v těch chodbách žije. Setkali jsme se tu s obry, kteří se plazili -"
„Řekl jsem, že ještě ne! Pekelný nástroj tasím, až to bude třeba, ale ani o minutu dřív. Bestie není jediný, kdo spí lehce."
MacNeil si připomněl některé historky, které se za války s démony o Pekelných nástrojích vyprávěly, a otřásl se. Našli se i takoví, kteří tvrdili, že prokleté meče jsou horší hrozba než démoni. MacNeil se nahrbil a pokračoval v sestupu. Brzy se všichni tři ponořili do tmy, kterou prosvětlovaly jen jejich lucerna a pochodeň.
Pazourek a Tanečník za nimi zavřeli padací dveře - jejich váha je překvapila. Zamyšleně pohlédli na závory, pak se podívali jeden na druhého a poodstoupili.
„Zastrčte je," řekl Wilde. „Pro jistotu."
Tanečník zavrtěl hlavou. „Jestli budou muset ustupovat ve spěchu, bude se jim hodit každá vteřina."
„A co když s nimi přijde něco nebezpečného?"
Tanečník se usmál. „Kvůli tomu tu jsme, ne?"
Wilde na něj chladně pohlédl. „Jsi sebevědomý, co, hošánku? Až bude po všem, s radostí rozsekám tvou reputaci na kusy, břitmistře."
„Jen sni dál," odpověděl Tanečník. „Klidně sni dál." Zamyšleně se podíval na zavřené dveře. „Dáme jim hodinu a pak půjdeme za nimi."
„Dobře," řekla Jessica.
„Rozumnější by bylo vypadnout odsud a varovat vaše posily," namítl Wilde.
„To klidně můžeš, jestli chceš," odpověděl Tanečník. „My ostatní jsme Hraničáři. My neutíkáme a nenecháváme po sobě nedodělanou práci. Víme, co je naše povinnost."
„Kromě toho," dodala Pazourek, „Duncan je náš přítel. Nemůžeme ho opustit. A jestli ho něco zabije, pomstíme ho."
„Když to dokážeme," řekla Constance.

6 BESTIE

Zdálo se, že schodiště nikdy neskončí. MacNeil, Kladivo a Strašák Jack pomalu sestupovali do nitra země a temnota se svírala kolem jejich malého ostrůvku světla čím dál tísnivěji. Přestože MacNeil držel lucernu vysoko nad hlavou, její světlo daleko neproniklo. Jackova pochodeň sotva prozářila tmu, ale praskání ohně je uklidňovalo. MacNeil šel pomalu a uvážlivě, odmítal se nechat popohánět Kladivovou přítomností za svými zády. Krev, kterou byly schody potřísněné, zmrzla v růžový led, který jim zrádně klouzal pod nohama.
Jak šli, MacNeil v duchu počítal schody. Byl by raději, kdyby je už měli za sebou a dorazili do relativního bezpečí podzemní chodby. Třináct schodů. Nešťastné číslo. Ale když šlápl na třináctý schod, zjistil, že pod ním je další. MacNeilův tep se zrychlil a přinutil se několikrát se zhluboka nadechnout a vydechnout. Není proč si dělat starosti, prostě se prve přepočítal. Třináct nebo čtrnáct, co na tom záleželo? Jenže pod čtrnáctým schodem byl další a za ním ještě další. MacNeil jich napočítal dvacet a pak se zastavil. Naklonil se a vystrčil lucernu před sebe. Schody pokračovaly dál a mizely v temnotě; po podzemní chodbě nikde nebylo ani stopy.
„Co se děje?" zeptal se Kladivo klidně. „Proč ses zastavil?"
„Ty schody jsou... jiné," odpověděl MacNeil. „Jejich příliš mnoho. Bestie už zase sní."
„A co budeme dělat?" zeptal se Jack. „Půjdeme prostě dál a budeme doufat, že se nakonec někam dostaneme?"
„Nic jiného nám nezbývá," odpověděl MacNeil. „Dolů jiná cesta nevede. Pojďme. Je tady zima."
„Zima jako v hrobě," řekl Jack.
MacNeil předstíral, že to přeslechl, a znovu začal sestupovat. Po chvíli přestal počítat: stále se zvětšující číslo na něho

působilo zneklidňujícím dojmem. Už teď byli příliš hluboko pod sklepem a schody stále vedly hlouběji do temnoty. Teplota dál klesala. MacNeilův dech se okamžitě měnil v páru, která mu namrzala ve vlasech a na šatech. Obličej a ruce už měl tak zkřehlé chladem, že se bál, aby mu z nich nevypadla lucerna nebo meč. Všudypřítomný pach rozkladu se mírně změnil. Odporný nasládlý zápach byl stále stejně silný, ale čím dál víc v něm bylo cítit něco neznámého, co MacNeila silně znepokojovalo. Nepodobalo se to ničemu, co kdy cítil, a pevně doufal, že to už nikdy neucítí. Dráždilo mu to nervy jako svědění, které si nemůže poškrábat, a musel se přemáhat, aby nezačal vztekle sekat mečem do vzduchu.
Spí to tu hluboko v zemi nesčetná staletí...
MacNeil sevřel jílec svého meče tak silně, že ho rozbolely prsty. Zápach, tma a neustálý nepříjemný pocit v něm vyvolávaly vzpomínky na Temný les a na okamžik se ho zmocnil jeho starý strach. Rychle ho zaplašil a pokračoval v sestupu. Vtom narazil na nerovnou zem a ve světle jeho lucerny se objevilo ústí podzemní chodby. Opatrně vstoupil dovnitř a počkal, až ho ostatní dojdou. Chodba měla dobrých sedm stop v průměru. Její nerovná podlaha byla popraskaná a drolící se stěny vypadaly, jako by se měly každou chvíli sesypat.
„Moc místa k boji tady není," poznamenal náhle Kladivo a MacNeil sebou polekaně trhl. Kladivo se na Hraničáře zašklebil a podíval se mu do očí. „Nejsi trochu nervózní?"
„Mám k tomu dobrý důvod," zavrčel MacNeil. „Když jsem tady byl minule, čekalo tu na mě velice nepříjemné překvapení." Zamračeně se rozhlédl. „Ale to byla jiná chodba. Byla menší a její stěny byly prosáklé krví... Možná se nám tentokrát podaří najít nějaké stopy po ztracených mrtvolách."
„Nebo zlatu," dodal Kladivo. „Nezapomínej na zlato." Natáhl ruku a ohmatal jednu ze stěn. Kameny se mu drolily pod prsty. „Mizerná práce. Alespoň tu mohli udělat výdřevu."
MacNeil na něho pohlédl. „Tuhle chodbu nepostavili lidé, Kladivo, stejně jako není jejich dílem to schodiště. Bestie se ve spánku převaluje a my jsme v jednom z jejích snů."
Kladivo si odfrkl a silně dupl na podlahu chodby. „Opravdu živý sen."
„Ano," řekl Jack klidně. „Musíme doufat, že Bestii nepronásledují noční můry."
Tři muži se po sobě nejistě podívali. Kladivova ruka se bezděčně zvedla k jílci meče, který měl na zádech, ale pak zase klesla. MacNeil suše polkl a pak si odkašlal. Nechtěl, aby si ostatní mysleli, že jeho hlas zní přidušeně kvůli strachu.
„Pojďme dál. Není jisté, kdy se Bestie probudí, a ještě jsme nenašli ani zlato, ani mrtvá těla."
„Zrovna mne napadla taková zneklidňující myšlenka," řekl Jack. „Jestliže teď jsme uvnitř snu Bestie, co se stane s touhle chodbou, až se probudí?"
MacNeil se na něho zamračil. „Až tě příště napadne něco zneklidňujícího, buď tak hodný a nech si to pro sebe. Jak mám, k čertu, vědět, co se stane? Pro nás je důležité, že je chodba skutečná teď. Tak pojďme. Jenom tady marníme čas."
Vešel do chodby a ostatní spěchali za ním. MacNeil pozvedl lucernu a uviděl, že se před ním chodba mírně svažuje a mizí v temnotě.
MacNeil vždycky považoval strach jiných za slabost a svůj vlastní skrýval jako něco, za co se musí stydět. Strach pro něj byl něco, co sice existuje, ale proto ještě není nutné tomu podléhat. Pokud se vyskytl nějaký problém, postavili jste se mu a odstranili jste jej třeba silou, když to jinak nešlo. Když jste to nedokázali porazit, stáhli jste se a později jste to zkusili znovu. Zkoušeli jste to tak dlouho, dokud jste nad tím nezvítězili. Ale skutečný strach, čirá, nezvladatelná hrůza, která vás dokázala zcela ochromit... tu MacNeil nikdy necítil a pro ty, kdo jí podléhali, měl jenom opovržení. Hluboko ve svém nitru však věděl, že to není pravda. Jednou takový strach cítil, před mnoha lety, za dlouhé noci, když se na něho ze tmy valili démoni a znovu a znovu se vrhali proti jeho meči. Tehdy toužil uprchnout. A možná by to i udělal, kdyby ho nezachránil úsvit. Modrý měsíc zmizel, vyšlo slunce a démoni se rozprchli. Ale chtěl utéct...
Nyní byl zase ve tmě, obklopený pachem smrti a rozkladu, a šel zabít stvůru, která byla starší a mocnější než kterýkoliv z démonů. Tentokrát byl ale v podzemí, takže ho žádné svítání zachránit nemohlo.
Strach v něm narůstal a svíjel se, uzlil mu střeva a navzdory okolní zimě mu pokrýval čelo a dlaně horkým potem. Cítil, jak se mu třesou ruce, a dýchal přerývaně. Bál se a ani všechna jeho zkušenost a pýcha mu nepomohly ten strach přemoci. Nejraději by se otočil a dal se na útěk, prchal by chodbou, pak nahoru po schodech a ven, až by měl tu prokletou pevnost daleko za sebou. Ale nemohl. Nemohl. Nikdo by mu nejspíš neměl za zlé, kdyby jen podal hlášení o situaci v pevnosti svému nadřízenému důstojníkovi a nechal ho, ať si s tím poradí. Někteří by dokonce řekli, že je to jediné rozumné řešení. Jenomže on k nim nepatřil. Uvažoval jinak. Constance řekla, že Bestii je nutné zabít dřív, než se probudí, protože pak už by mohlo být příliš pozdě. A MacNeil jí věřil. Nemohl utéct. Měl svoje povinnosti a měl svou čest, a dokud v ruce udrží meč, bude dělat, co považuje za správné. Bez ohledu na to, jak moc se bojí.
Klesání chodby bylo čím dál znatelnější. MacNeil se snažil nepředstavovat si, jak hluboko už asi jsou. Pomyšlení na všechnu tu váhu, kterou měl nad hlavou, bylo příliš znepokojující.
„Jak hluboko to vede?" zamumlal Kladivo. „Jdeme tou chodbou už celé věky."
MacNeil se náhle zastavil a ostatní ho napodobili. Něco ho napadlo a zamyšleně pohlédl na Strašáka Jacka.
„Constance říkala, že máš... schopnosti, které by nám mohly pomoct. Jakou magií vlastně vládneš, Jacku? Máš vnitřní zrak?"
Jack pokrčil rameny. „Nemyslím. Jen v sobě cítím věci - les a co v něm žije. A někdy mi stromy půjčí něco ze své síly. Ale to jenom někdy."
MacNeil se mu zahleděl do očí. „Máš nějaký pocit ohledně tohoto místa? Cítíš Bestii?"
„Před námi něco je... blízko," odpověděl Jack jakoby nepřítomně. „Spí to, ale uvědomuje si to, že přicházíme. Je to velice studené. A velice hladové..."
Jako v odpověď na jeho slova se z hlubin země ozval ječivý křik, ohlušující, monstrózní zaržání šíleného koně. Křik byl surově hlasitý a všichni tři muži si rychle zakryli uši dlaněmi. Trval dlouho, příliš dlouho na plíce obyčejného tvora, a

pak náhle ustal. Jeho ozvěna se ještě nějaký čas odrážela od stěn chodby, ale nakonec utichla i ta. Muži si opatrně odkryli uši. MacNeil se otočil ke Kladivoví.
„Je čas tasit meč. Nástroj."
„Ne," namítl Kladivo. „Ještě ne."
„Potřebujeme ho!"
„Ty to nechápeš," řekl Kladivo unaveně. „Ty vůbec nic nechápeš."

Ve sklepení seděl Wilde na hromadě harampádí a nervózně si protahoval nohy. Nenáviděl čekání. Dokud měl co dělat, cokoliv, bylo všechno v pořádku, ale při čekání se vždycky začaly ozývat nervy. Už posté si prohlédl luk a zkontroloval tětivu, jestli je správně napnutá, prsty sevřel jílec meče.
Jeho pohled zalétl k Jessice a Tanečníkovi, kteří se usadili poblíž padacích dveří. Zdálo se, že jim čekání nijak nevadí. Tiše si povídali a vypadali klidně a uvolněně. Wilde se lehce usmál. Jessica, kterou znal, nikdy nebyla na plané řeči. Vzpomínal si, jak stála sama v rohu nádvoří a čekala, až se otevře brána a vypukne poslední velká bitva války s démony. V lesklé kroužkové zbroji byla vysoká a půvabná, vlasy černé jako noc měla vzadu svázané do složitého uzlu. Pomalu a metodicky si brousila meč a i tehdy přitom měla ve tváři klidný výraz. On přecházel sem a tam, koupal se ve vlastním potu a strach mu svíral útroby, ale když ji uviděl, zastyděl se a rychle se vzpamatoval. Její sebevědomí mu tenkrát pomohlo najít svoje vlastní. Nikdy na to nezapomněl.
Nyní byli zase pohromadě a připravovali se k jinému boji. Situace se příliš nezměnila, ale lidé ano. On ze všech nejvíce. Tiše si povzdechl a zaplašil vzpomínky. Co je pryč, je pryč, a je lépe na to zapomenout. Podíval se na Tanečníka. Vždycky si myslel, že je... větší. Koneckonců, byl to břitmistr, jeden z legendárních dokonalých zabijáků. Nikdo přesně nevěděl, kolik lidí Tanečník zabil, ale bylo jich mnoho - a přesto takhle zblízka nevypadal nijak impozantně. Hoď klacek do putyky a trefíš tucet podobných. Wilde se pomalu usmál. Ani sir Guillam nevypadal kdovíjak impozantně, ale když se rozzuřil, ani králova osobní stráž ho nedokázala zastavit. Musel to udělat Wilde. Pak mu ale úsměv z tváře zase zmizel. Před deseti lety by seděl na Tanečníkově místě, smál by se a tlachal s Jessikou. Před deseti lety měl všechno. Byl hrdina a Jess byla pyšná, že je její přítel. Nyní pro ni byl jen obyčejný zločinec a na jeho místě po jejím boku teď byl Tanečník.
Wilde zamyšleně drnkl o tětivu a nechal si ji vibrovat mezi prsty. V tom byla moc, moc zabíjet a měnit svět, aby byl takový, jaký by měl být. Co nevidět zřejmě dojde k boji a kdo by mohl Wildovi vyčítat, kdyby při všem tom vzrušení vypustil šíp trochu stranou a trefil břitmistra do zad? Bez Tanečníka by pak bylo docela snadné zmocnit se zlata i proti vůli ostatních Hraničářů. Wilde se šťastně zašklebil. Večer už by zase měl všechno co dřív: bohatství ve zlatě, volnost od Kladiva a Jess znovu po svém boku. K tomu by ji už přemluvil: vždycky ji dokázal přemluvit k čemukoliv.
Constance se zády opírala o chladnou kamennou zeď a nenápadně pozorovala Wilda. Ze tří psanců jí dělal největší starosti. Kladivo byl nebezpečný, ale ona chápala jeho motivaci, i když on sám možná ne. Strašák Jack tu byl zjevně jen proto, že ho měl Kladivo pod palcem. Ale Wilde... na tom tichém, zamračeném lučištníkovi bylo něco znepokojivého. Když poprvé hovořil s Pazourkem, bylo v tom něco skoro smutného a tragického, ale teď Constance viděla v jeho obličeji surovou, nemilosrdnou brutalitu a skoro zatoužila po meči, aby se mohla bránit. Ne že by se ho bála, to ne. Pokud byl tak hloupý, aby si na ni něco zkusil, brzy by zjistil, že jí zůstalo více než dost magie, aby se o sebe dokázala postarat. A přesto bylo na Wildovi něco, co ji přitahovalo a odpuzovalo zároveň, jako by viděla tragédii jeho osudu i surovce, kterým se stal.
Čarodějnice nejistě potřásla hlavou a obrátila svou pozornost k zavřeným padacím dveřím uprostřed sklepem. Hrozně ráda by šla s Duncanem, ale věděla, že na to je příliš citlivá. Byla před Bestií zranitelná, dokonce i když spala. Její přítomnost by Duncana jen ohrozila a i bez toho na něho tam dole číhalo dost nebezpečí. Část si jich nesl v sobě. Duncan nepatřil k lidem, kteří se ohýbají ve větru, a nikdy si nedovolil žádnou slabost, ale i ta nejpevnější ocel se nakonec zlomí, když ji vystavíte dostatečnému tlaku.
Hlídej si záda, Duncane. A vrať se mi.
Pazourek a Tanečník seděli bok po boku a stejně jako mnohokrát předtím trpělivě čekali, až dojde k nějaké akci. Jessica si kusem hadru leštila meč. Nepotřeboval to, ale prosté opakující se pohyby ji uklidňovaly. Tanečník jen seděl, klidný a uvolněný, meč položený na kolenou. Nebyla na něm vidět sebemenší známka nervozity nebo vzrušení, ale to na něm nebylo vidět nikdy. Oči měl upřené do dálky a Jessica by ráda věděla, na co myslí. Byli parťáci a milenci už skoro osm let, ale stále měla jen mlhavou představu o tom, co se mu honí v hlavě, když se takto zamyslel.
Tanečník nebyl jako jiní lidé. Polovinu času trávil ve svém vlastním světě. Pazourek nepochybovala o tom, že ji miluje, ale nedával to najevo příliš často. Mnoho toho nenamluvil a už dávno se spokojil s tím, že Jessica mluví za ně za oba. Ne že by byl těžkopádný nebo ostýchavý: prostě jen necítil potřebu mluvit. Když se potřeboval vyjádřit, obvykle k tomu použil meč.
„Tanečníku..."
„Ano?"
„Opravdu si myslíš, že tu Bestii dokážou zabít?"
Tanečník pokrčil rameny. „Možná. Kladivo má Pekelný nástroj. Ty meče jsou vážně mocné."
„Ale... co když není dost mocný, jaké jsou pak naše šance, že Bestii zabijeme?"
„Dost malé, řekl bych. Ale zkusit to musíme. Závisejí na tom životy příliš mnoha lidí."
„Jako obvykle. Ale tentokrát bychom při tom mohli lehce přijít o vlastní život."
„To už patří k našemu povolání."
„Bojíš se, Gilesi?"
„Ne. Strach všechno jenom komplikuje. Ty si děláš starosti?"

„Ano."
„Tak si je nedělej. Jsem s tebou. Nedovolím, aby se ti něco stalo, Jessiko."
Pevně sevřela jeho ruku. Mlčky se na sebe dívali, když tu se zpod padacích dveří ozval táhlý, ječivý křik. Led na stěnách a podlaze popraskal a začal se odlupovat, ze stropu opadaly krápníky. Pazourek a Tanečník vyskočili, meče připravené. Constance a Wilde se polekaně rozhlédli, jako by hledali nepřítele, kterému by se měli postavit. Křik pokračoval dál, ohlušující a nervy drásající - a pak skončil stejně náhle, jako se ozval.
„Našli Bestii," řekl Wilde.
„Nebo ona našla je," odpověděla Constance. Zvedla hlavu a bez hnutí naslouchala; cítila, jak se nedaleko něco pohybuje. „Slyšíte to?" vydechla.
Všichni okamžitě znehybněli, všechny smysly napjaté. Odněkud z velké dálky, z pevnosti nad jejich hlavami, se ozývala série tichých, nepravidelných zvuků. Pazourek a Tanečník se na sebe podívali a sevřeli meče pevněji. Wilde vstal a připravil si šíp na tětivu. Jessica se na něho podívala a zavrtěla hlavou.
„Ne, Edmonde. Ty a čarodějnice zůstaňte tady a hlídejte padací dveře a já s Gilesem se půjdeme podívat, co se děje nahoře."
Na okamžik to vypadalo, že se Wilde bude přít, ale potom jen pokrčil rameny a znovu se posadil. Jessica zaváhala; chtěla mu vysvětlit, že to není proto, že by mu nevěřili, ale nakonec to nechala být. Stejně by ji neposlouchal. Došla ke dveřím ze sklepa a prudce je otevřela. Zvuky okamžitě ustaly. Tanečník přistoupil k ní a podal jí jednu z pochodní, které sundal ze zdi. Jessica si ji vzala a začala stoupat po schodech vedoucích do přízemí pevnosti. Tanečník se držel těsně za ní, meč v pohotovosti. Constance za nimi zavřela dveře.
Pazourek a Tanečník vyšli nahoru, pak prošli úzkou chodbou, rozhlédli se a pozorně naslouchali. Světlo pochodní teď pronikalo o něco dál než dole ve sklepě a odhalilo jim pouze prázdnou chodbu. Jessica se nešťastně zamračila. Zvuky teď byly hlasitější a přicházely z větší blízkosti, ale stále nedokázali určit, odkud se ozývají. Povětšinou to bylo tiché šramocení a zdálo se, že přichází odnikud a odevšad zároveň. To jediné, čím si byla Pazourek jistá, bylo, že to nejsou přirozené zvuky.
„Mohly by to být krysy," poznamenal Tanečník tiše. „Krysy ve zdech."
„Krysy jsem už slyšela mockrát," opáčila Jessica. „Tohle zní jinak. Dokážeš určit, odkud ten zvuk přichází?"
„Ne." Tanečník potěžkal svůj meč. „Ale ať to přichází odkudkoliv, blíží se to k nám."
Pazourek se zamračila a pomalu vykročila chodbou. Ve tmě, těsně za hranicí světla její pochodně, se zlověstně převalovaly stíny. Zpočátku se zdálo, že na chodbě není tak chladno jako ve sklepě, ale brzy se to začalo měnit. Teplota prudce klesala. Na stěnách se objevila vrstva jinovatky a chodbu naplnila mléčně bílá mlha. Pazourek znehybněla a Tanečník se zastavil vedle ní. Tázavě na ni pohlédl, ale byla příliš zaneprázdněná uvažováním, než aby si ho všimla. Mlha? Uvnitř pevnosti? To přece nebylo možné. To bylo šílené. Ne tak daleko od venkovního vzduchu... Bestie sní... sní o světě, jaký byl, když po něm naposledy kráčela.
Pazourek si vzpomněla na slova čarodějnice a mimovolně se zachvěla. Jak dlouho už Bestie spí, když je v jejích vzpomínkách jen na mlha, led a mráz? Stiskla jílec svého meče a odhodlaně potřásla hlavou. S takovými věcmi si bude dělat starosti později, až na to bude čas. Teď musí především zjistit, co vydává ty zatracené zvuky a jestli je to nebezpečné. Naznačila Tanečníkovi, aby zůstal na místě, a pak se pomalu vydala chodbou. Pozorně přitom naslouchala mezi kroky. Zvuky se teď ozývaly hlasitěji a zřetelněji, jako kdyby se přibližovaly odněkud z nepředstavitelné dálky. Některé připomínaly vrčení, syčení nebo bručení. Ozývaly se jakoby všude kolem ní, z podlahy, stropu i obou stěn. Chodbou se teď převalovaly velké bílé chuchvalce mlhy a také mlha ve vzduchu zhoustla v mléčně bílý závoj. Pak si Pazourek uvědomila, že se příliš vzdálila od Tanečníka, a zastavila se. Ohlédla se a zjistila, že za ní je mlha ještě hustší a neprůhlednější. Z Tanečníka teď byl jen tmavší stín a dveře do sklepa neviděla vůbec. Rychle se vrátila ke svému parťákovi a pak, aniž cokoliv řekli, zůstali stát zády k sobě, meče připravené.
„Ty zvuky stále sílí," poznamenal Tanečník po chvíli.
„Ano," přikývla Pazourek. „Nelíbí se mi to, Gilesi. Všechno to příliš... zapadá do sebe."
„Tak co navrhuješ? Obezřetný ústup zpátky do sklepa?"
„Jo. Tady jsme odříznutí od ostatních. A ti dole jsou odříznutí od nás. Jdeme."
Opatrně začali couvat ke dveřím do sklepa a přitom pátrali očima v mlze kolem sebe, odkud přijde útok. Zvuky teď byly mnohem hlasitější a otevřeně zlověstné, jako by ten, kdo je vydával, už nepotřeboval skrývat jejich pravou povahu. Jessica měla dojem, že v mlze něco zahlédla. Tanečník se stále držel těsně vedle ní. Ať už s nimi bylo v chodbě cokoliv, ani jeden z nich se k tomu nechtěl otočit zády. Pazourek byla ráda, že je tu Tanečník s ní. Jeho mlčenlivá přítomnost jí dodávala pocit jistoty. Mlha náhle zhoustla, takže se stala skoro neproniknutelnou; mléčně bílá masa, která jako by vyzařovala svoje vlastní tajemné světlo. Uvnitř mlhy se pohybovaly stíny, vysoké, tenké a jen vzdáleně lidské. Jak Pazourek s Tanečníkem ustupovali, stíny mizely a zase se objevovaly, takže se ani nedalo spočítat, kolik jich je. Jessica se podívala na svého parťáka, aby se ujistila, že je vidí také, a jeho ponurý úsměv a připravený meč ji povzbudily. Stíny se neustále přibližovaly, ale Jessica se neodvažovala přidat do kroku. Mohli by si myslet, že před nimi prchají. Pak se jeden ze stínů vynořil z mlhy a Jessica překvapeně vytřeštila oči. Netvor byl skoro osm stop vysoký, takže se v chodbě musel hrbit. Měl mléčně bílou barvu a byl tak hubený, že vypadal spíš jako kostra než jako člověk, ale na rukou a na nohou měl provazce svalů, které se mu pod kůží vlnily jako neklidní červi. Samotné ruce měl skoro čtyři stopy dlouhé, takže se mu houpaly až pod koleny a tenké prsty měl zakončené zakřivenými drápy. Jeho protažená hlava končila divoce rozšklebenými ústy s tucty dlouhých ostrých zubů. Místo očí měl šarlatové štěrbiny, bez zornice nebo duhovky. Jeho kostnaté nohy hlasitě klapaly na kamenné podlaze. Pohlédl na oba Hraničáře, jeho příšerný úsměv se rozšířil a netvor hladově zafuněl.
„Co to, k čertu, je?" zašeptal Tanečník. „Nějaký démon?"

„Nemyslím," odpověděla Pazourek, která si zachovala klid jen s vypětím všech sil. „Řekla bych, že je to něco, co žilo ve stejné době jako Bestie. Viděla jsem obrázek něčeho podobného v knize, která pocházela ze Severních ledových plání. Říkali tomu trol. V té knize se psalo, že vyhynuli."
„Tak co tady dělá?"
„Ta Bestie si je... pamatuje."
„Na můj vkus má až příliš dobrou paměť. Co budeme dělat, Jessiko?"
„Připrav se. Až napočítám do tří, otočím se a poběžím ke dveřím. Ty je zadrž, dokud neotevřu, a pak poběž za mnou. Souhlasíš?"
„Jistě."
„Dávej na sebe pozor, Gilesi."
„Bez obav."
Jessica se na něj zašklebila, tiše napočítala do tří a pak se otočila a rozběhla se chodbou. Trol vyrazil za ní, ale Tanečník mu pohotově zastoupil cestu. Netvor zvedl pařát, aby na něho zaútočil svými strašnými drápy, a Tanečníkův meč zasvištěl vzduchem. Trol se pokusil uskočit, ale nebyl dost rychlý. Meč ho zasáhl do hrudi a proťal mu hrudní kost, až vystříkla krev. Netvor zařval, obě ruce si přitiskl na ránu a klesl na kolena. Krev mu prýštila mezi prsty v nepřetržitém proudu a vytvářela na studené kamenné podlaze velkou louži. Pak se z mlhy vynořili další troli a s vražedným výrazem v rudých očích se hnali na Tanečníka. V mlze za nimi se převalovaly stíny, které čekaly, až budou zrozeny do světa lidí. Tanečník se zasmál a několikrát sekl mečem do vzduchu před sebou.
Pazourek mezitím běžela ke dveřím na konci chodby. Za jejími zády se ozývaly zvuky boje: řev a ječeni trolů i zlověstné mlaskání Tanečníkova meče sekajícího do masa. Náhle se před ní z mlhy vynořily dveře a jen tak tak stačila zastavit, aby do nich nevrazila. Rychle zasunula meč zpátky do pochvy a začala zápasit mrazem zkřehlými prsty s klikou. Neměla v nich vůbec žádný cit. Zoufale zaklela a pokusila si je nahřát plamenem pochodně. Po chvíli jí krev v prstech zase začala proudit a ona přivřela oči nad palčivou bolestí. Znovu zalomcovala klikou a tentokrát se jí dveře podařilo otevřít. Křikla na Tanečníka a zvuky boje vystřídal dupot utíkajících nohou a zuřivé vytí trolů. Vzápětí se Tanečník vynořil z mlhy se svými pronásledovateli v patách. Bylo jich příliš mnoho, než aby je stačila spočítat, a jejich vztek otřásal zdmi úzké chodby. Pak břitmistr proběhl otevřenými dveřmi a ona proklouzla za ním. Otočila se, zabouchla dveře těsně před rozšklebenými obličeji trolů a rozhlédla se po závoře. Dveře měly jen jednu a Jessica ji rychle zastrčila. Z druhé strany něco narazilo do dveří tak silně, až se zachvěly i se zárubní. Oba Hraničáři chvíli stáli opření o studenou zeď a lapali po dechu, zatímco troli zuřivě vyli a bušili pěstmi do dubových dveří.
„Ta závora je dlouho neudrží," poznamenala Pazourek. „Raději bychom se měli stáhnout do sklepa. Zabarikádujeme se tam."
„Dobře," řekl Tanečník.
„Kolik tam těch parchantů vlastně je?"
„Příliš mnoho."
Jessica se rozhodla, že se po přesnějším určení nebude pídit, a rychle se rozběhla po schodech dolů do relativního bezpečí sklepa. Tanečník se naposledy podíval na chvějící se dveře a spěchal za ní. Štěrbinou pode dveřmi se dovnitř už začaly prodírat cáry mlhy. Jessica otevřela dveře dole, vklouzla dovnitř a počkala, až ji Tanečník dožene. Sotva k ní doběhl, vrazila mu do ruky svou pochodeň, přibouchla dveře, otočila klíčem v zámku a zasunula obě závory. Pak se o dveře opřela zády a zhluboka si oddechla. Tanečník zavěsil pochodeň do nejbližšího oka. Constance a Wilde na ně tázavě pohlédli.
„Co se, k čertu, děje?" zeptal se lučištník. „Co jste tam nahoře našli?"
„Obludy, které měly vyhynout před stovkami let," odpověděl Tanečník. „Vysoké kostnaté parchanty s dlouhými zuby a drápy. Troly."
„Troli?" podivila se Constance. „To jsou přece jen pověsti..."
„Nechte toho žvanění a pomozte mi zatarasit dveře!" zaječela Pazourek. „Shora se na nás žene nejmíň tucet těch pověstí a tyhle dveře je na dlouho nezadrží."
Společně natahali ke dveřím několik těžkých kusů harampádí a důkladně je zabarikádovali. Led na podlaze jim přitom hodně pomohl. Zrovna po něm tlačili poslední sud, když se z druhé strany dveří ozval zvuk kroků. Hraničáři i psanec ucouvli a připravili se na obranu. Něco narazilo plnou silou do dveří a pak ještě jednou. Údery se ozývaly znova a znova a v uzavřeném prostoru to znělo jako dunění hromu. Neviditelné drápy trhaly dřevo, zarývaly se do něj a drtily ho, a závory rachotily v okách. Pazourek se podívala na Constance.
„Nemůžeš je nějak zadržet svými kouzly?" zeptala se.
Čarodějnice nešťastně pokrčila rameny. „Mnoho magie mi nezůstalo, ale zkusím to." Pozvedla levou ruku a mezi prsty se jí rozzářilo prskající bílé světlo. Něco tiše zamumlala a z ruky jí vyšlehl oslnivý plamen, který projel dřevem dveří. Bušení a škrábání okamžitě přestalo a bylo vystřídáno bolestným ječením. Na malou chvíli pak zavládlo ticho. Constance otevřela oči a zamračila se - a bušení začalo nanovo. Čarodějnice potřásla hlavou.
„Jsou na mne příliš silní. Jsem čarodějnice, ne čarodějka. Během několika minut se dostanou dovnitř a magií, která mi zbývá, je nezastavím."
„Takže nemůžeš udělat vůbec nic?" zeptala se jí Pazourek.
„No, možná bych nám mohla trochu ulehčit život," odpověděla čarodějnice. Pohlédla na vrstvu ledu na podlaze a ta okamžitě začala praskat a rozpadat se na malé kousky. Constance se lehce usmála. „Alespoň vám nebudou klouzat nohy, až se s nimi budete bít," řekla.
„Proč myslíš, že se s nimi budeme muset bít?" zeptal se Wilde. „Dveře jsou ze solidního dubu a ta barikáda mi připadá docela fortelná."

„To je ani nezpomalí," odpověděla čarodějnice klidně. „Ti troli nejsou skuteční, takže mohou být tak silní, jak potřebují. Bestie se už probouzí a cítí, že ji ohrožujeme."
Bušení zesílilo a dveře se začaly otřásat. Barikáda se nejprve nachýlila a pak se sesypala, zatímco dveře se odshora dolů rozlomily. Čtyři obránci rychle ucouvli. Prasklina ve dveřích se začala zvětšovat a pak obě poloviny odletěly stranou a do otvoru po nich se nahrnul houf šklebících se trolů, kteří syčeli a nedočkavě cenili zuby. Kostnatýma rukama divoce šermovali před sebou a drápy se jim matně leskly ve světle lucerny.
Pazourek a Tanečník se postavili mezi troly a čarodějnici. Wilde pozvedl luk. Vzápětí první trol vtrhl do sklepa. Wildova tětiva zadrnčela a trol se skácel k zemi se šípem v oku. Takto zabil ještě dva další, pak ale musel se střílením přestat, protože troli mezitím dorazili k Tanečníkovi a Jessice. Hraničáři je přivítali bok po boku a jejich meče se začaly míhat vzduchem rychlostí blesku. Do dorážejících trolů se zatínaly se zrádnou snadností, jako by kostnaté obludy nebyly o nic hmotnější než mlha, ze které vzešli. Trolí krev stříkala vzduchem jako přišerný rudý déšť a prskala a kouřilo se s ní, když dopadla do ledové tříště na podlaze.
Tanečník tiše zaklel, když mu pár kapek dopadlo na nechráněnou kůži zápěstí a popálilo mu ji, ale nijak se tím nenechal rozptýlit. Otvor po vyražených dveřích nebyl dost velký, aby se trolové mohli dovnitř hrnout více než po jednom, a jakkoliv byl jejich útok zuřivý, Tanečník zatím nemusel ustoupit ani o krok. Byl břitmistr a nyní měl možnost předvést, co to znamená. Jeho meč se míhal vzduchem a zanechával za sebou krvavou stopu. Útočil, stahoval se a zase vyrážel, to vše v jediném plynulém pohybu, a svou zbraní kosil vyjící troly jako zralé obilí. Jejich dlouhé paráty se po něm natahovaly a zubaté čelisti mu zlověstně cvakaly kousek od nechráněného obličeje, ale stále byl několik palců mimo jejich dosah a mrtvoly útočníků se před ním vršily v kalužích krve na podlaze.
Pazourek bojovala po jeho boku; zuřivě se šklebila a sekala kolem sebe svým zkrvaveným mečem. Mrtví a umírající trolové se váleli napravo i nalevo, ale ze dveří se stále hrnuli další. Nebyla sice tak rychlá a obratná jako Tanečník, ale většinu svého života strávila v armádě a o zacházení s mečem věděla víc než většina mužů. V poslední velké bitvě války s démony bojovala ve zbroji, která jí neseděla, a s vypůjčeným mečem, a teď už ji těžko mohlo něco zaskočit. Sekala a bodala do rozšklebených obličejů před sebou a tvrdohlavě ignorovala bolest v rukou a svalech. Na únavu teď nebyl čas. Byla Hraničářka a bude bojovat, dokud nepadne.
Wilde střílel jeden šíp za druhým a zabíjel troly, kteří se pokusili Pazourka a Tanečníka obejít. Už dávno ztratil přehled o tom, kolik těch netvorů skolil. Brzy mu ale došly šípy. Wilde pečlivě odložil luk a prázdný toulec stranou a tasil meč. Zkusmo ho potěžkal a pak se podíval na dva Hraničáře zápasící s nekonečným přílivem nelidských stvůr.
Jako za starých časů, co, Jess?
Rychle se kolem sebe rozhlédl, jen pro případ, že by našel nějaký únikový východ, kterého si předtím nevšiml, ale uviděl jen padací dveře a Wilde už se rozhodl, že tam dolů ho nedostanou ani párem koní. Ne, jakkoliv se mu to nelíbilo, jeho jedinou nadějí teď byli Hraničáři. Pokrčil rameny, vybral si vhodný okamžik a proklouzl vedle Jessiky, aby s ní bojoval bok po boku. Troli se na něho okamžitě s řevem vrhli a jejich smrtelné chroptění, které křik vzápětí vystřídalo, mu trochu zvedlo náladu. Už to bylo dávno, co naposledy bojoval v situaci, kdy všechny výhody neměl jednoznačně na své straně, a potřeboval jen několik vteřin, aby si uvědomil proč. Člověk takhle mohl snadno přijít o kejhák... Ale přesto bojoval dál, protože jinou možnost neměl. Po chvíli si začal vybavovat některé ze svých starých triků a jeho meč se míhal vzduchem v lesklých, smrtících oblucích. Kdyby si Pazourek našla čas a podívala se na něj, možná by v jeho obličeji uviděla něco z Edmonda Wilda, jak ho před mnoha lety znala.
Čarodějnice Constance pozvedla ruce a zkoncentrovala poslední zbytky magie, které jí ještě zůstaly. Byla strašně vyčerpaná, ale všechno, co jí zůstalo, vložila do tohoto posledního pokusu. Zamumlala slovo moci a kolem prstů jí zaplálo oslnivě bílé světlo. Nejbližší trolové zaječeli a svalili se na zem; kosti v těle jim samy od sebe popraskaly a roztříštily se na kusy. Constance ucítila pulzující bolest v hlavě a z nosu se jí spustil pramínek krve. Nevšímala si toho. Buďto její tělo vydrží napětí potřebné k čarování, nebo nevydrží. Žádnou jinou možnost už stejně neměla.
Čtyři obránci bojovali dál, chránili vstup do sklepení vlastními těly, svým uměním a odvahou. Troli se na ně vrhali a umírali, ale na jejich místo postupovali další. Pořád byli nějací další.

* * *

Hluboko v útrobách země pod pevností přestala najednou chodba klesat. MacNeil se zastavil a Kladivo s Jackem ho dohnali. Všichni tři mlčky hleděli na černý otvor na konci chodby. MacNeil se zamračil. Viděl, že přímo před ním se chodba rozšiřuje, ale to bylo asi tak všechno. Možná tam ústí do nějaké jeskyně... Opatrně postupoval kupředu, až se dostal na konec chodby, a pak pozvedl lucernu. Její nazlátlé světlo se odrazilo od tisíce drobných krystalků na stěnách jeskyně. Zářily do tmy jako hvězdy na bezmračném nebi a osvětlovaly podzemní prostoru tak obrovskou, že se MacNeilovi zatajil dech. Musela mít alespoň půl míle na šířku a na výšku nejspíš ještě víc; na to, aby dohlédl na její konec, tam nebylo dost světla. Chodba, kterou přišli, ústila vysoko v jedné její stěně a dno měli několik set yardů pod sebou. Po stěně se táhla úzká skalní římsa ke vchodu do jiné chodby, asi padesát stop vpravo a o deset stop níže. Pohled na římsu MacNeila vůbec nepotěšil. Byla stěží dvě stopy široká a její povrch byl rozpraskaný a nerovný, jako by ji někdo do černé skály vytesal pouze velmi nahrubo. MacNeil pohlédl dolů do temnoty a na okamžik se ho zmocnila závrať. Rychle se odvrátil a začal zhluboka dýchat, dokud se zase neuklidnil.
Jack s Kladivem mu stáli po boku a prohlíželi si jeskyni. Zářící krystaly jim pohled oplácely jako nespočetné oči. Kladivo na chvíli zapomněl dýchat a teď se pokradmu rozhlížel kolem sebe, jestli si toho ostatní všimli. Ta jeskyně na něho působila tak, že si připadal malý a bezvýznamný, a to se mu vůbec nelíbilo. Jack si prohlédl úzkou skalní římsu a zamyšleně si skousl ret. Už to bylo dávno, kdy po ní někdo naposledy šel.
„Jak myslíte, že je to hluboko?" zeptal se nakonec.

„Já nevím," odpověděl MacNeil. „Ale určitě zatraceně hodně."
„Myslíš, že Bestie je tam dole?"
„Měla by být," řekl Kladivo. „Ale je tam dole i zlato, nebo je v některé jiné chodbě?"
MacNeil se zamračil. Na té úzké římse nebudou nijak chránění proti náhlému útoku. Budou muset jít po jednom a oběma rukama se držet skalní stěny... Na druhé straně, ignorovat ji také nemohl. Kladivo měl pravdu: byly tu jen dvě možnosti, kam mohli jít zlato hledat, a cesta po kamenné římse byla z nich ta jednodušší. Znovu se podíval dolů a vzápětí si přál, aby to neudělal. Výšky mu za normálních okolností starosti nedělaly, ale tohle bylo něco jiného. Zatraceně jiného.
Odhodlaně se podíval na druhý otvor ve skalní stěně, jen o deset stop níž. Z ústí chodby se to nezdálo tak daleko, ale po římse to bude po čertech dlouhá cesta. Přitiskl se ke skále a vykročil. Dotek pevného chladného kamene byl skoro uklidňující. Jakmile Kladivo uviděl, že je římsa bezpečná, vydal se za ním a Jack je po chvíli následoval. Ze všech tří byl jediný, kterému hloubka dole nedělala žádné starosti. V lese šplhal i na ty nejvyšší stromy jen tak pro legraci. Na druhé straně neměl rád uzavřené prostory, takže se na římse cítil lépe než v chodbě. Kráčel za Kladivem naprosto bezstarostně, v jedné ruce držel pochodeň a zvědavě se kolem sebe rozhlížel.
Temný otvor ve skále se ukázal být ústím další chodby. MacNeil si před ním na římse podřepí a začal si ho bedlivě prohlížet ve světle své lucerny. Byl zhruba kruhovitý, asi sedm stop široký a zdálo se, že je do skály vyvrtaný. Jeho stěny byly nepřirozeně hladké. MacNeil si v duchu vybavil obraz nějakého obludného červa, který se slepě prožírá pevnou skálou, a zamračil se. Nakolik mohl ve světle lucerny vidět, byl tunel prázdný. A když zůstane dřepět na skalní římse, mnoho toho asi neobjeví. Lítostivě si povzdechl a vešel do chodby. Kladivo a Jack jej následovali.
Po nějakých dvaceti nebo třiceti krocích chodba ústila do jeskyně. A v ní, bez ladu a skladu naházená na jednu hromadu, ležela asi stovka kožených pytlů s královskou pečetí Lesní pokladnice. Kladivo se prodral kolem MacNeila a rozběhl se k nim. Popadl první, který mu padl pod ruku, a začal netrpělivě škubat za řemínek, kterým byl zavázaný. Když se mu ho konečně podařilo otevřít, hrábl dovnitř a vytáhl plnou hrst zlatých mincí. Dlouho na ně jen mlčky hleděl, pak roztáhl prsty a nechal zlato, aby se pomalu sypalo zpátky do pytle. Poslouchal, jak melodicky zvoní, a přitom se blaženě usmíval.
„Sto tisíc dukátů," řekl zasněně.
„Nedělej si iluze, Kladivo," upozornil ho MacNeil klidně. „To zlato patří králi a na tom se nic nezmění. Tobě náleží odměna a já se postarám, abys ji dostal, ale to je vše."
Kladivo se na něho usmál, pak řemínek zase zavázal a nechal pytel dopadnout k ostatním. Strašák Jack si znechuceně odfrkl a rozhlédl se. V lese mu zlato nebylo k ničemu. Náhle se zamračil a přiblížil svou pochodeň ke skalní stěně vpravo. Objevil se úzký otvor dole nad zemí, předtím ukrytý ve stínu pytlů se zlatem. Kývl na MacNeila a oba muži se jali zkoumat otvor zblízka. Měl v průměru sotva tři stopy a ústil do další chodby. I její stěny byly nepřirozeně hladké a rovné. Jack se podíval na MacNeila.
„Co myslíš? Podíváme se tam?"
MacNeil pokrčil rameny. „Když už jsme tady. Ale, Jacku... měj oči na stopkách. To zlato sem muselo být dopraveno z nějakého důvodu a já začínám mít pocit, že jsme někomu sedli na lep. Constance povídala, že Bestie mohla použít zlato jako návnadu, aby nás přilákala k sobě dolů."
Jack se na něj nejistě podíval. „K čemu by nás Bestie potřebovala?"
„To je dobrá otázka a já mám pocit, že až se dozvíme odpověď, nebude se nám ani trochu líbit. Kladivo!"
Kladivo ostře vzhlédl. „Co je?"
„Tady je další chodba. Jack a já ji jdeme prozkoumat; chceš se přidat?"
Kladivo se usmál a zavrtěl hlavou. „Někdo by měl zůstat tady a hlídat všechno to zlato."
„Nějak jsem věděl, že právě tohle řekneš," povzdechl si MacNeil. „No dobře, jak chceš. Jacku, nech mu tady svou pochodeň. Lucerna nám bude stačit."
Spustil se na všechny čtyři a vplazil se do tunelu. Jack podal pochodeň Kladivovi a následoval MacNeila. Kladivo se za nimi chvíli díval, pak se otočil zpátky k pytlům se zlatem a začal je tiše počítat.
Chodbička byla těsná a kluzká a MacNeil se jí snažil proplazit co nejrychleji. Lucernu přitom strkal před sebou a její kalné světlo se matně odráželo od hladkých stěn chodby. Zevnitř vypadala ještě stísněněji a MacNeil cítil, jak se o něj pomalu pokouší klaustrofobie. Tvrdohlavě se však plazil vpřed a napínal zrak do temnoty před sebou, za hranici světla vrhaného lucernou. Slyšel, jak se Jack posouvá za ním, a tiché šramocení, které při tom vydával, mu náhle připomnělo obry plazící se slepě v chodbách pod zemí. Rychle potřásl hlavou, aby se zbavil podobných myšlenek, a pak se místo hladké stěny rukou náhle dotkl drsné skály a uviděl, že se ocitl v další jeskyni. Vysoukal se z tunelu, narovnal se a zvedl lucernu nad hlavu. Jack vylezl za ním a nyní stál vedle něj. Oba dva se mlčky dívali na to, co našli.
Všichni muži, ženy a děti, kteří zahynuli v pohraniční pevnosti, tu leželi nakupeni na jedné velké hromadě uprostřed jeskyně. Vypadalo to, že je tu někdo jen tak pohodil a nechal hnít. Jeskyně měla zhruba kruhový půdorys o průměru dobrých sto stop a mrtvoly zabíraly víc než polovinu, přičemž jejich hromada dosahovala od jedné stěny k druhé, od země až ke stropu. Všechna těla vykazovala známky násilné smrti a mnohá byla potřísněná zaschlou krví. MacNeil se zachmuřeně díval na hromadu mrtvol a náhle se cítil úplně bezmocný. Všichni ti lidé byli mrtví a on už pro ně nemohl nic udělat. Nejhorší bylo, že mezi nimi bylo tolik dětí. Drobná tělíčka, roztrhaná, polámaná a mrtvá. Žádné dítě by nemělo zemřít takovýmhle způsobem. Ruka mu mimovolně sjela k jílci meče a v duchu se zapřísahal, že je pomstí, i kdyby za to měl zaplatit vlastním životem.
Jack přistoupil blíž k hromadě a začal si prohlížet jednotlivá těla; tam, kde to šlo, se snažil přesně určit příčinu smrti. Mrtvoly ho nezneklidňovaly tak jako MacNeila. Život v lese ho dávno přivykl na smrt ve všech jejích podobách a po emoční stránce mu už nemohla ublížit. Byla přirozenou součástí světa. Pak ho ale napadlo něco velice znepokojujícího a dřepl si, aby si důkladně prohlédl zem.

MacNeil odtrhl oči od hromady mrtvých a pokusil se začít uvažovat mozkem místo srdcem. Na tom zlatu a mrtvolách bylo něco, co ho znepokojovalo. Jak se sem dolů vůbec dostaly? Někdo je sem musel donést. Možná ti obři... MacNeil se zamračil a potřásl hlavou. Obři byli jen o málo víc než zvířata. Navíc byli příliš velcí, než aby dokázali projít po římse, natožpak se protáhnout poslední úzkou chodbou.
„Podej mi tu lucernu," řekl náhle Jack. „Našel jsem něco zajímavého."
MacNeil si dřepl vedle něho a podíval se na kamennou podlahu jeskyně, kterou Jack zblízka studoval. Byla pokrytá tenkou vrstvičkou prachu. Zahlédl nějaké šmouhy, které mohly být stopami, ale byly příliš nezřetelné na to, aby z nich MacNeil něco dokázal vyčíst.
„No?" zeptal se po chvíli. „Co jsi našel, Jacku?"
„Stopy," řekl psanec tiše. „Lidské stopy. Mužů, žen i dětí - jejich tolik, že se mnohonásobně překrývají. Jiné stopy tady nejsou. Ta těla sem nikdo nepřinesl, seržante. Přišla sem sama."
MacNeil se na něho překvapeně podíval a pak prudce vzhlédl, jak periferním viděním zachytil jakýsi pohyb. Jedna z mrtvol otevřela oči a pohlédla na něj. Jiná zkřivila své zčernalé rty do něčeho, co snad měl být úsměv. Jack i MacNeil vyskočili a oči mrtvých se obracely za nimi. Jedna po druhém otevíraly mrtvoly navršené na hromadě oči a otáčely obličeje, aby se podívaly na vetřelce, kteří rušili jejich posmrtný klid. MacNeil cítil, jak mu srdce sevřela ledová ruka, když si představil, co se tady muselo stát: nekonečný zástup oživlých mrtvých pochodoval temnými chodbami a po úzké římse, aby nakonec dorazili do této jeskyně, padli na zem a zůstali ležet. Pak přicházeli další a padali na ně, až vytvořili tuhle hromadu. Ti poslední museli lézt po svých mrtvých kolezích a příbuzných... MacNeil tiše zaklel a začal ustupovat. Jack ho následoval. Mrtvoly je stále provázely upřeným pohledem svých nehybných očí.
„Návnada," řekl MacNeil chraptivě. „Zlato a ztracené mrtvoly... byla to jen návnada, která nás sem měla přilákat a zlikvidovat."
„Ale proč tolik námahy?" zeptal se Jack. „Proč jsme tak důležití? Proč nás Bestie prostě nedohnala k šílenství jako ostatní?"
„To já nevím!" odpověděl MacNeil. „Nejspíš máme něco, co Bestie chce... možná něco, co by jí mohlo ublížit..." Náhle vytřeštil oči. „Samozřejmě! Pekelný nástroj! Nechce to nás dva, jen Kladiva a ten jeho prokletý meč!"
„Tak počkat," řekl Jack a nervózně se rozhlédl po přihlížejících mrtvolách. „To nemůže být dílo Bestie, ta přece pořád ještě spí."
„Ona není člověk," odpověděl MacNeil. „Její mysl nefunguje jako naše. Musela ucítit Vlkomor, když Kladivo přišel do pevnosti s transportem zlata. Bestie věděla, jak je ten meč mocný, a poznala v něm hrozbu. Proto seslala na posádku pevnosti šílenství a získala tak návnadu, na niž mohla Pekelný nástroj přilákat k sobě... a zničit ho.
Musíme se vrátit, Jacku. Sebereme Kladiva a zmizíme odsud. Jestliže je Pekelný nástroj to, oč tady jde, nemůžeme si dovolit o něj přijít. Honem, hni sebou! Já polezu s lucernou za tebou!"
Jack mlčky přikývl a skočil do tunelu. MacNeil napočítal do pěti a pak ho následoval; nasoukal se do úzké chodby a plazil se jí tak rychle, jak to jen šlo. Ale zatímco po čtyřech spěchal se svým malým ostrůvkem světla temnotou, hlavou se mu honil obraz toho, co uviděl, když lezl do ústí tunelu: obrovská hromada mrtvol se hemžila a svíjela jako červi v kusu shnilého masa. Mrtví se probouzeli. Jack s MacNeilem se horečně prodírali úzkou chodbou. Nyní jim připadala mnohem delší než při cestě sem, a dostali se sotva do poloviny, když za sebou uslyšeli zvuky svědčící o tom, že v ní nejsou sami. V tu chvíli se jim nějak podařilo chytit druhý dech a zrychlit a o několik okamžiků později už stáli v jeskyni se zlatem. Když je Kladivo uslyšel, prudce se otočil. Pak uviděl vyděšené výrazy v jejich obličejích a mechanicky sáhl po jílci meče, který měl u pasu.
„Co je? Co jste tam našli?"
„Oživlé mrtvoly," odpověděl Jack zadýchaně. „Musíme odsud rychle vypadnout!"
„A nechat tu všechno to zlato?"
„Zlato neuteče!" odsekl MacNeil. „Ty zombie chtějí tvůj meč, Kladivo! Pekelný nástroj! Bestie se ho nejspíš bojí. Proto sem dopravila to zlato; chtěla tě sem přilákat."
Náhle zmlkl a podíval se k ústí tunelu; v tom samém okamžiku se z něj vynořila mrtvolně bledá ruka. MacNeil postavil lucernu na podlahu a tasil meč. Z chodby se ozývaly tiché, šátravé zvuky. MacNeil se rozmáchl a uťal zombii ruku v zápěstí. Meč zazvonil o kamennou podlahu a useklá ruka odletěla na druhou stranu jeskyně. Několikrát se na zemi zazmítala a pak se rozběhla po prstech k MacNeilovi jako velký bledý pavouk. Jack přiskočil a odkopl ji. Z ústí chodby vylezla zombie a vrhla se na seržanta. Její sinalá kůže byla skvrnitá dávno zaschlou krví, ale z pahýlu ruky jí žádná krev netekla. Kladivo podal Jackovi svou pochodeň a vytáhl meč, který měl u pasu. MacNeil ťal po krku oživlé mrtvoly, ale ta jeho úder vykryla holou rukou. Ostří se zaseklo hluboko do kosti, avšak zombie se jen zašklebila. Když se začala sápat po jeho hrdle, MacNeil ucouvl. Z ústí tunelu se vynořila další mrtvola. MacNeil znovu zaútočil, ale zombie se tím nenechala odradit. Pak k ní přiskočil Kladivo a z boku jí podťal nohy. Konečně se skácela na zem, avšak na MacNeila už mezitím zaútočila jiná a další vylézaly z ústí tunelu.
Kladivo a MacNeil se snažili uhájit svoje pozice, ale pod náporem protivníků, které nebylo možné zabít, byli nuceni krok za krokem ustupovat. Jediný způsob, jak zombie zneškodnit, bylo useknout jim nohy nebo utnout hlavu, ale dokonce i zmrzačená těla ještě lezla po podlaze a pokoušela se strhnout na zem živé, kteří si dovolili je vyrušit. Většina zombií kdysi byli muži, avšak vyskytlo se mezi nimi i několik žen a dětí. MacNeil se dlouho bránil rozsekat na kusy první dítě, které na něho zaútočilo - alespoň dokud se mu nepodíval do očí a neuviděl v nich slepou, bezmeznou zlobu, na které už nebylo nic lidského. Pak je začal pobíjet stejně metodicky jako dospělé muže a s každou dětskou zombií, jíž se musel bránit, znovu sliboval strašnou pomstu Bestii, která je nutila tohle dělat. Naproti tomu Kladivoví bylo zjevně jedno, proti komu bojuje. Sekal mečem do zombií s chladným opovržením a jediná emoce, kterou přitom dával najevo, byla spokojenost z dobře vykonané práce.

Jack stál stranou s pochodní v ruce a čekal, až se zombie dostanou přes ostatní. Věděl, že jeho dýka mu v boji s mrtvými nebude moc platná, ale pochodeň slavila větší úspěch. Oživlé mrtvoly sice necítily bolest, ani když se jim škvařilo maso, ale jejich vlasy a šaty byly suché jako troud a stejně snadno se vzňaly. Jeskyně už byla osvětlena několika plápolajícími zombiemi, které se slabě zmítaly na zemi, zatímco je oheň postupně stravoval.
Z ústí chodby však do jeskyně pronikaly stále další a další a pomalu nutily tři obránce ustupovat. Zem už byla pokrytá zmrzačenými mrtvolami, které se stále odhodlaně plazily ke svým nepřátelům. MacNeil cítil, že se ho opět zmocňuje starý strach, který ho hrozí ovládnout - stejný strach, který cítil, když se na něho z věčné noci valili démoni a on přestal doufat, že ten příšerný útok někdy skončí. Strach a panika roztrhaly jeho odvahu na kusy a měl co dělat, aby nezačal na zombie ječet jako šílenec, ale nějak se ovládl a pokračoval v pomalém, obezřetném ústupu k chodbě za sebou. Kladivo ustupoval společně s ním a Jack jim kryl záda hořící pochodní.
Zombie dál lezly do jeskyně, bledé obličeje zkřivené temnými sny Bestie, která je ovládala.
„Už je dlouho neudržíme," řekl MacNeil. „Použij svůj druhý meč, Kladivo. Tas ten prokletý meč!"
„Ano," odpověděl Kladivo. „Zdá se, že už nemáme na vybranou, že?"
Zuřivě ťal po zombii, která po něm natahovala paťáty, a usekl jí hlavu. Kutálela se po zemi a přitom stále pohybovala čelistmi. Bezhlavé tělo se potácelo a šmátralo rukama kolem sebe, ale ostatní mrtvoly ho brzy odstrčily z cesty. Kladivo využil těch několika okamžiků k tomu, aby zastrčil meč do pochvy. Pak se zhluboka nadechl, zvedl pravici a sevřel jílec dlouhého meče, který mu trčel nad levým ramenem. Ústa se mu zkřivila, jako kdyby kousl do něčeho velice hořkého. Jílec meče mu sám skočil do ruky, jako by tam patřil odnepaměti. Kladivo vytáhl meč jediným plynulým pohybem z jeho stříbrné pochvy a napřáhl šest stop zářící oceli před sebe. Držel obrovský meč, jako by nic nevážil, a jeho čepel se leskla nečistou nažloutlou září.
„Vlkomor," řekl Kladivo tiše. „Vlkomor je znovu na světě."
Zombie se okamžitě zarazily. Jejich prázdné oči se v tiché fascinaci upřely na zářící meč, jako by si skrze jejich nevidoucí bulvy prohlížel Pekelný nástroj někdo jiný, kdo věděl, k čemu slouží. Pekelný meč byl přinesen do hlubin země a nyní bylo třeba jej pohřbít, aby se ho Bestie už nemusela obávat. Mrtvoly se všechny najednou vrhly vpřed, ruce hladově napřažené, a Kladivo se do nich pustil Vlkomorem. Zářící čepel začala kmitat nelidskou rychlostí a sekala zombie, jako by to byly jen cáry mlhy. Bezmocně padaly pod Kladivovým zuřivým útokem a bezhlesně přitom křičely, jak jim pekelný meč sekal maso i kosti. Sotva se jich Vlkomor dotkl, jejich mrtvé maso se rozkládalo a hnilo, takže byla zem brzy pokryta páchnoucí břečkou a úlomky vybělených kostí. Z ústí tunelu však vylézaly stále další a jejich počet rostl rychleji, než je Kladivo stačil ničit. Všichni tři muži dál ustupovali a zoufale přitom bojovali o každý krok, protože věděli, že když poleví jen na okamžik, oživlé mrtvoly je roztrhají na kusy. Kladivo se oháněl mečem jako posedlý a Vlkomor v jeho rukou zářil čím dál oslnivěji. Jack s MacNeilem se mu snažili krýt záda a boky.
Zombie se stále valily do jeskyně, hnané temnými sny Bestie. V pohraniční pevnosti zahynuly stovky mužů, žen a dětí, a Kladivo s MacNeilem a Jackem je nestačili likvidovat dost rychle. Krok za krokem byli postupně vytlačeni ven z jeskyně, do podzemní chodby a nakonec až na úzkou skalní římsu nad propastí. Jack po ní přešel první, s pochodní v ruce, za ním šel MacNeil s lucernou a nakonec Kladivo, který si držel Vlkomorem zombie od těla. Pekelný nástroj zářil v temnotě nečistým žlutým světlem, které se odráželo od tisíců krystalků ve stěnách jeskyně. Tři muži pomalu couvali po úzké římse a mrtví na ně nepřestávali dorážet.
Dole, hluboko pod zemí, se něco ve spánku zavrtělo.

Pazourek, Wilde a Tanečník dál bojovali o život, sekali a bodali svými meči i poté, co by se většina jiných zhroutila vyčerpáním. Meče jim připadaly s každým dalším úderem těžší a těžší, ale na odpočinek nebylo ani pomyšlení. Troli se hrnuli dovnitř v nekonečném proudu a jejich krvavě rudé oči zuřivě plály. Velké, kostnaté mrtvoly se válely všude kolem na krví potřísněné podlaze, ale žádnému z netvorů se ještě nepodařilo dostat přes obránce k padacím dveřím. Skrz úzké dveře se najednou prodralo vždy jen několik trolů a prozatím je Pazourek, Wilde a Tanečník stačili zabíjet stejně rychle, jak se hrnuli dovnitř. Všichni však věděli, že je jen otázka času, kdy některý z nich padne, a pak už troly zadržet nedokážou.
Tanečník si užíval jako nikdy v životě. Jeho meč jako by byl na všech místech současně; blýskal se ve světle pochodní a míhal se mezi troly jako čerstvě naklepaná kosa v lánu obilí. Na tváři měl široký úsměv a oči se mu leskly temným potěšením. Dělal to, co uměl nejlépe, pro co se narodil, a neskonale si to vychutnával. Obrovská přesila celou tu záležitost jen okořenila. Byl Tanečník a právě teď byl na vrcholu blaha.
Jessica bojovala po jeho boku a silou a tvrdohlavostí skoro vyrovnávala jeho rychlost a zručnost. I při boji si přebírala stávající situaci v hlavě stále dokola a hledala nějaké východisko, něco, co by jim pomohlo zvítězit nad troly, přestože dobře věděla, že nic takového není. Dělali, co bylo v jejich silách, a brzy se pravděpodobně ukáže, že to není dost. Smůla. Ale tak to občas chodilo, zvlášť když byl člověk Hraničářem. Pokračovala v boji ignorujíc bolest i krev, která jí crčela z tuctu drobných ranek. Tohle neskončí, dokud - a jestli vůbec - se MacNeilovi nepodaří zabít Bestii. Jo. Jestli vůbec.
Wilde bojoval vedle Jessiky a přál si, aby nevystřílel všechny šípy tak brzy. S mečem to docela uměl, ale s lukem byl mistr. Kromě toho střelba z luku byla zatraceně méně nebezpečná než boj tělo na tělo. Sekl po trolovi a rozťal mu lebku od čela k bradě. Netvor se s překvapeným výrazem v kostnatém obličeji skácel na zem a Wilde se zlověstně zašklebil. Blbé stvůry! On je naučí stavět se mezi něj a jeho podíl na zlatě. Dál sekal kolem sebe a přál si, aby si nechal alespoň jeden šíp pro Tanečníka. Ale zatím se mu jeho bojové umění hodilo. Možná později, až se vypořádají s troly... Jo, možná později. Rozmáchl se a vztekle ťal po dalším trolovi, který se ho pokoušel strhnout na zem. Košili už měl prosáklou krví a zdaleka ne všechna byla trolí.
Constance odříkávala jedno zaklínadlo za druhým a její hlas zněl chraptivě a unaveně. V krku měla sucho a hlava jí

třeštila bolestí, jak se snažila shromáždit poslední zbytky své magie a vytěžit z nich co nejvíce. Několik trolů, kteří se dostali přes obránce, shořelo jako můry v plameni svíčky, sotva se k čarodějnici přiblížili. Jeden z nich na ni zaútočil, přestože hořel jako fakule. Constance prudce zagestikulovala a trol vybuchl v dešti krve a vnitřností. Vzápětí čarodějnice zasténala palčivou bolestí, kterou ucítila těsně nad levým okem. Z nosu se jí spustila krev. Překročila meze svých magických schopností a teď za to platila daň. Jednou viděla čarodějnici, která přecenila svoje síly a zemřela na krvácení do mozku. Nebyl to hezký pohled.
Constance se zapotácela, jak se vší silou své vůle snažila udržet při vědomí; střídavě ji polévalo horko a třásla se chladem. Kdyby teď omdlela, troli by s ní udělali krátký proces. Kromě toho, ostatní ji potřebovali. Pak slabost trochu pominula a ona znovu začala sbírat magii. Troli nebyli jediné nebezpečí, které jim hrozilo. Ve sklepení se začaly zhmotňovat cáry mlhy. Troli mlhu používali jako bránu do světa reality a jestli mlha ještě zhoustne, budou se moci objevovat kdekoliv v místnosti. Obránci by pak padli během několika krátkých okamžiků. Constance soustředila svou moc a proměnila ji v kouzlo, které mělo zabránit mlze se zformovat. Troli si všimli její momentální zranitelnosti a útočili ještě divočeji než doposud. Jeden z netvorů prorazil skrz obránce a skočil po čarodějnici s čelistmi široce rozevřenými. Constance ho udeřila pěstí do krku. Její sbírka těžkých zlatých prstenů působila jako boxer a trol se s chroptěním svalil na zem. Constance mu rychle dupla na krk a zlomila mu vaz. Se spokojeným úsměvem se pak znovu soustředila na magii.
Obránci bojovali dál i za okolností, kdy by se většina jiných vzdala a byla pobita, ale trolů bylo příliš mnoho. Tanečník se ocitl mezi třemi, kteří na něho útočili společně a odmítali zemřít bez ohledu na to, jak do nich sekal. Ve chvíli, kdy byl takto zaměstnán, dva další napadli nechráněnou Jessiku. Ta jednoho okamžitě zabila, ale nedokázala reagovat dost rychle, aby odrazila i druhého. Netvor ji srazil k zemi a výhrůžně se nad ní vztyčil. Wilde zrovna sťal dalšího z dorážejících trolů, a když vzhlédl, viděl, že je Pazourek v nebezpečí. Dívka se pokoušela sevřít meč, ale po pádu byla ochromená a trol jí ho snadno vykopl z ruky. Když se po něm natáhla, sekl ji pařátem po tváři. Jessica sice instinktivně uhnula a zachránila si obličej, ale trolovy ostré drápy jí utrhly levé ucho. Vykřikla a znovu upadla; z rány jí crčela krev a ústa se jí zkřivila bolestí. Trol se zašklebil a popadl ji za krk. Pazourek se pokoušela z jeho sevření vyprostit, ale marně. Wilde vykřikl její jméno a skočil na trola. Jeho váha strhla netvora z Jessiky a oba se svalili na zem. Wilde přitom dopadl tak nešikovně, že narazil loktem o podlahu. Bolest mu úplně ochromila ruku a s hrůzou viděl, jak mu meč vyklouzává z necitlivých prstů. Trol zařval a vztyčil se a Wilde ho vší silou udeřil do břicha. Netvor se syčivě zasmál. Wilde sebou hodil stranou, ale trol byl rychlejší a uchopil ho za krk. Druhým pařátem s dlouhými drápy ho sekl přes břicho, pak znova a ještě jednou, až kolem stříkala krev a vnitřnosti. Wilde bolestí zařval a krev se mu vyvalila i z úst. Trol ho nechal svíjet se v křečích na zemi. Wilde se sbalil do klubíčka a obě ruce si přitiskl na břicho. Mezi prsty mu protékala krev a tvořila pod ním velkou louži.
Jessica mezitím popadla svůj meč a zezadu trola probodla. Zemřel, zatímco se snažil uchopit čepel, kterou z něho prudce vytrhla. Krátce pohlédla na umírajícího Wilda a pak se odvrátila, aby znovu zaujala místo po Tanečníkově boku. Už se zbavil všech tří trolů a teď měl co dělat, aby bez pomoci ostatních udržel dveře. Pazourek cítila, jak jí po krku teče krev, a při každém pohybu jí tváří projela palčivá bolest, ale na to teď nebyl čas. Tanečník potřeboval její pomoc. Sekla zuřivě po nejbližším trolovi a pochmurně se usmála, když padl na podlahu s proťatým hrdlem. Na jeho místo se okamžitě postavil další. Tanečník o krok ucouvl a Pazourek se skokem ocitla vedle něho.
Constance stála bez hnutí a posledními zbytky své magie bojovala proti houstnoucí mlze. Pazourek s Tanečníkem ustoupili o další krok. Do sklepa se hrnuli noví trolové. Hraničáři bojovali dál: věděli, že je to beznadějné, ale stejně bojovali, protože jim nic jiného nezbývalo.

Pod nimi, hluboko v zemi, se Bestie zavrtěla. Velká jeskyně nad ní se otřásla. Obrovské kamenné desky popraskaly a se sténáním se po sobě začaly sunout - poprvé po nespočetných staletích. Ve stěnách jeskyně se objevily klikaté trhliny a ze stropu pršela hlína a úlomky kamene. MacNeilovi se zachvěla skalní římsa pod nohama a jen tak tak se stačil zachytit výstupku. Pak se ve skále objevila široká trhlina a Strašák Jack zavrávoral. Ve snaze udržet rovnováhu pustil pochodeň a oběma rukama se chytil skalní stěny. MacNeil rychle postavil lucernu na římsu a Jacka přidržel. Kladivo stál stále pevně, ale zombie, které otřesy ignorovaly, na něho nepřestávaly dorážet a on měl co dělat, aby se jim ubránil. Jedna z mrtvol uklouzla a zřítila se z římsy. Padající tělo bylo čím dál menší, až ho nakonec pohltila temnota, která halila dno jeskyně. Zombie dál postupovaly po úzké římse, která se náhle o dobrou stopu zvedla a zase klesla, jak se trhlina ve skalní stěně znovu rozšířila. Kladivo ztratil rovnováhu a narazil do MacNeila, který zase klopýtl přes Jackovu nataženou nohu. Přitom Jacka srazil a oba dopadli na okraj římsy. MacNeilovi se podařilo vrazit prsty do jedné z trhlin a udržet se, ale Jack sklouzl přes okraj.
MacNeil zoufale vykopl nohama a přitom zasáhl Jacka do prsou. Psanec se nohy instinktivně chytil, takže teď bezmocně visel nad propastí a oběma rukama svíral MacNeilovo lýtko. Hraničář zaklesl prsty hlouběji do trhliny a celým tělem se přitiskl ke skále. Na okamžik se ani jeden z nich neodvažoval pohnout a pak Jack začal šplhat po MacNeilově těle. MacNeil hlasitě sténal bolestí, jak mu tvrdý kámen drtil prsty, ale nepovolil, přestože na nich držel váhu dvou těl. A pak Jack dosáhl na římsu a zachytil se na ní a MacNeil si konečně mohl oddechnout, když závaží, které ho táhlo dolů, zmizelo.
Jack se vyšplhal na římsu a MacNeil se roztřeseně postavil. Podíval se dolů do propasti a rychle se zase odvrátil. Výšky vždycky nesnášel. Podal Jackovi lucernu a otočil se, aby se podíval, jak si vede Kladivo. Skalní římsa se jim teď otřásala pod nohama skoro pořád, ale už si na to začínali zvykat. Všude kolem skály sténaly a praskaly a z hloubky pod nimi se ozývalo nepřetržité rachocení padajícího kamení.
Náhle proud zombií z ústí chodby ustal. Kladivo sťal několik posledních útočníků a jejich práchnivějící těla se zřítila do temnoty. Kladivo pomalu sklonil meč a pak se o něj unaveně opřel. MacNeil začal dýchat trochu volněji. Mrtví z

pevnosti je stačili zatlačit až k ústí původní chodby, než byli všichni pobiti. MacNeil pohlédl na Kladiva a zamrkal. Pekelný nástroj v jeho rukou jasně zářil, skoro až příliš jasně. Kladivo se o něj opíral s očima zavřenýma. Hruď se mu zvedala a zase klesala a tvář měl mokrou potem. Pro něho noční můra ještě neskončila; teprve začínala. Hlasitě zasténal a křečovitě zavřel oči, aby se nemusel dívat na meč, který svíral.
MacNeil a Strašák se na sebe podívali. Zombie byly sice pryč, ale skála se stále rozpadala. Tohle nebylo místo, kde bylo radno se zdržovat. Po Bestii nebylo nikde ani stopy a MacNeil neviděl jediný rozumný důvod, proč by měl v jeskyni zůstávat déle, než je bezpodmínečně nutné. Přistoupil ke Kladivoví. Psanec nijak nedával najevo, že by si jeho přítomnost uvědomoval.
„Kladivo?" řekl MacNeil. Musel křičet, aby ho bylo přes všechno to praskání a rachocení vůbec slyšet. „Co se děje, Kladivo? Stalo se něco?"
„To ten meč," odpověděl Kladivo chraptivě. Tvář měl křečovitě zkřivenou a klouby na prstech mu zbělely napětím, jak je mimovolně zatínal do jílce dlouhého meče. „Ten prokletý meč. Používal jsem ho příliš dlouho, příliš jsem ho pokoušel... On se probudil."
MacNeil se podíval na Jacka a ten krátce přikývl. „Je to tak, seržante. Meč je živý a probudil se. Cítím to."
MacNeil se otočil ke Kladivoví. „Vrať ho do pochvy. Už ho nepotřebujeme, Kladivo. Už je to dobré, můžeš ho schovat."
„Ty zatracený blázne!" vykřikl Kladivo zoufale. „Já nemůžu! Ta zatracená věc se probudila a má hlad... Vůbec nechápeš, jakou má moc, MacNeile. Vládne mocí, jakou si nedokážeš představit ani v nejhorších snech, mocí zničit celý svět, proměnit ho v hnijící kouli špíny. A po mně chce, abych tu moc použil."
MacNeil suše polkl. Nechtěl Kladivovi věřit, ale neměl na výběr. Pekelný meč měl skutečně moc, která v něm pulzovala jako oslnivé světlo tak silně, že ji cítil i on. Pokusil se Kladivovi meč vytrhnout, dokud byl rozrušený, ale psanec okamžitě uskočil a namířil jeho hrot na MacNeilovu hruď.
„Drž se ode mne dál. Jestli to zkusíš ještě jednou, zabiju tě. Budu muset."
„Kladivo..."
„Já už Pekelným nástrojem nevládnu. Teď ne! Potřebuji trochu víc času -"
Odněkud z hloubi jeskyně se ozvalo hluboké, zlobné zabručení, jako by zachrochtal nějaký obrovský vepř. Ozvěna ten zvuk opakovala donekonečna. Jeskyně už se otřásala nepřetržitě a ze stropu odpadával prach jako jemná mlha.
Zachrochtání se ozvalo znovu, zvučné, majestátní jako zaburácení hromu. Kladivo, MacNeil a Strašák Jack pohlédli dolů do temnoty, kde se náhle objevila stříbrně planoucí linie. Linie se roztáhla do délky několika set stop, až proťala celou jeskyni a rozdělila temnotu na dvě části. Pak se pomalu začala rozšiřovat. Jasně zářící linie vzplála ještě oslnivěji a změnila se v široký pás světla. Stříbrná záře naplnila jeskyni a bolestivě bodala do očí. Ale teprve když se z temnoty zformovalo obrovské zlaté kolo, MacNeil pochopil, že se před ním otevírá jediné gigantické oko.
Nezměrná oční víčka se rozevřela a odhalila oční bulvu, která tvořila celé dno jeskyně. Obrovská zlatá zornice se pohrdavě upřela na MacNeila. Chtěl se odvrátit, ale nemohl. Držela ho čirá nesmírnost oka pod ním, které ho hypnotizovalo ochromujícím pohledem prastarého a neodpouštějícího boha.
Je to příliš velké, pomyslel si MacNeil omámeně. Je to jednoduše příliš velké. Nic nemůže být tak velké... To oko musí mít v průměru stovky yardů... Pokusil si představit velikost celé Bestie, ale nešlo to. Byla prostě příliš velká, příliš obrovská, než aby ji lidská mysl dokázala pojmout.
Bývali tady obři v zemi.
Něco rozvibrovalo vzduch jako gigantický, přikazující hlas, tichý, ale nekompromisní. MacNeil pohlédl do oka Bestie a nezvučný hlas ho zavolal, požadoval na něm, aby se vzdal. A čím déle na oko pohlížel, tím více to toužil udělat. Po tvářích mu stékaly slzy bezmoci, oči měl oslněné stříbrnou září, která zaplavila jeskyni, ale nedokázal se od něho odtrhnout. MacNeil hleděl do oka Bestie a svět kolem něj se mlžil a rozpouštěl. Všechno, co ho znepokojovalo, všechno, co ho děsilo a co mu dělalo starosti, jako by se rozplynulo. Na ničem nezáleželo. Vůbec na ničem nezáleželo, jediná důležitá věc byla poslechnout ten hlas a udělat, co přikazuje. Byl v bezpečí, v teple a v pohodlí a nic mu už nemohlo ublížit. Stačilo poslechnout Bestii a ona ho zbaví všech světských potřeb. Nemusel udělat nic než zapomenout na svou povinnost.
Povinnost. To slovo mu v hlavě zaznělo jako zvon. Stal se Hraničářem, protože měl povinnosti vůči Lesnímu království. Za dlouhé noci bojoval proti démonům, protože to byla jeho povinnost. Zůstal na svém místě a neutekl, protože mu to kázala povinnost a čest. Teď už MacNeil věděl, proč tehdy před lety odolal pokušení a proč mu nepodlehne ani nikdy v budoucnu, ať se bude dít cokoliv. Tehdy měl strach a bál se i teď, ale to nebylo nic, za co by se musel stydět. Jenom hlupáci a mrtví nikdy necítí strach. Povinnost a čest jsou důležité, protože nám dodávají odvahu, odvahu udělat, co musí být uděláno, čelit tomu, čemu je třeba čelit.
MacNeil hlasitě zasténal a odtrhl pohled od velkého zářícího oka. Otočil se k němu zády a přitiskl obličej k studené, tvrdé skalní stěně. Srdce mu divoce bušilo a lapal po dechu, jako kdyby uběhl míli v plné zbroji. Pot mu stékal po obličeji a štípal ho do očí. Mnoho nechybělo, aby ztratil rozum i duši a věděl to. Otřásl se a ruce se mu sevřely v pěsti. Násilím se přinutil dýchat pomaleji a zhluboka a postupně se částečně uklidnil. Odvrátil se od skalní stěny a přitiskl se k ní zády. Znovu zamrkal do stříbrné záře, ale tentokrát se žádný hlas neozval. Už věděl, co to je, a jeho mysl se mu uzavřela. Rozhlédl se a uviděl, že Kladivo a Jack stále strnule hledí dolů do planoucího oka.
Strašák Jack zavolal na stromy, ale nic se neozvalo. Zabloudil příliš daleko od lesa. Nyní byl v panství Bestie. Její hlas mu burácel v mysli, rušil jeho myšlenky a vymazával vzpomínky. Potřeboval sílu stromů. Rozprostřel svou mysl proti hlasu Bestie a zoufale pátral po spojení se stromy, které ho dosud nikdy nenechaly na holičkách. Les tam byl stále, vysoko nad ním. Stromy a zeleň se pořád rozprostíraly na bezpočtu mil Lesní země a všechna jejich prastará síla mu byla k dispozici. Jak Bestie sílila, temnota se na něho tlačila ze všech stran. Přestože se právě probudila a její moc byla

ještě omezená, její hlas už ho ochromoval svou silou. Jack zkoncentroval všechen svůj vzdor do jediného odmítavého výkřiku a naposledy sáhl po lesní moci. Tentokrát ho stromy skutečně uslyšely a propůjčily mu svou sílu. Vliv Bestie zmizel z jeho mysli jako prchavá vzpomínka na zlý sen a byl zase svobodný. Zhluboka se nadechl a mrazivý vzduch, který se mu bolestivě zakousl do plic, ho vzpamatoval úplně. Uvědomil si, jak blízko okraji skalní římsy stojí a rychle se stáhl.
MacNeil na něho kývl, ale cítil, že Jack je stále ještě příliš otřesený, než aby mu pomohl s Kladivem. Obličej psance se příšerně křivil a jeho ruce se svíraly kolem jílce Pekelného nástroje, ale nedokázal odtrhnout pohled od velkého planoucího oka. Bestie ho měla ve své moci. MacNeil tiše zaklel a zaťal zuby. Musí Kladivovi meč vzít dřív, než ho Bestie ovládne úplně. Teď, když se probudila, byl pekelný meč to jediné, co jim dávalo šanci nad ní zvítězit. MacNeil opatrně přistoupil ke Kladivovi a natáhl ruku, aby se zmocnil meče.
Kladivo se prudce otočil a dlouhý meč se zlověstně mihl vzduchem. MacNeil se na poslední chvíli přikrčil a závan vzduchu mu rozcuchal vlasy. Meč se zasekl hluboko do stěny jeskyně, a zatímco se ho Kladivo pokoušel vyprostit, zezadu se na něho vrhl Jack, objal ho a přitiskl mu ruce k tělu. MacNeil rychle přiskočil; viděl, že Kladivův obličej je chladný, klidný a prostý všech emocí. Kladivo už svůj boj prohrál a nyní se jeho očima dívala Bestie. Psanec sebou prudce trhl, aby se osvobodil z Jackova sevření, ale Jackovými pažemi teď proudila síla stromů a na tu nestačil.
MacNeil se rozehnal a udeřil psance pěstí do břicha. Kladivo na něho chladně pohlédl a pokusil se pozvednout Pekelný nástroj. Seržant ho udeřil vší silou do spodní čelisti, až mu odskočila hlava. Bez účinku. MacNeilova pěst dopadala stále znovu a znovu a Kladivo to ignoroval. A pomalu, navzdory Jackovu sevření, zvedal Pekelný nástroj.
„Udělej něco!" vydechl Jack. „Už ho moc dlouho neudržím."
MacNeil tasil meč a jedinou ranou přesekl Kladivovi hrdlo. Vystříkla krev a pokropila mu hruď a ruce, ale na psance to nemělo žádný vliv. Dál zápasil, i když se mu z obličeje vytratila všechna barva a krev z proťaté tepny tryskala čím dál slaběji. Nakonec přestala téct úplně a Kladivo přestal dýchat, ale pořád stál, svíral Pekelný nástroj a snažil se osvobodit. MacNeil šokovaně strnul na místě. Pak se Kladivovi podařilo se vysmeknout a odhodit vrávorajícího Jacka daleko dozadu. Kladivo se otočil a máchl mečem. Vtom Jack klopýtl a upadl a Pekelný nástroj jen o vlas cíl minul.
MacNeil zařval a dupl nohou o římsu, aby odlákal Kladivovu pozornost od Jacka. Kladivo se obrátil tváří k němu. Košili měl vpředu prosáklou krví, ale jeho mrtvé oči MacNeila pozorovaly s mrazivou intenzitou.
Už patřil Bestii.
MacNeil začal pomalu couvat po úzké římse. Zkřížit s Vlkomorem vlastní meč se neodvažoval: obyčejnou ocel by pekelný meč přesekl jako papír. Věčně ale ustupovat nemohl, protože Kladivo by se na něho nakonec vrhl nebo by zaútočil na Jacka. Zoufale se snažil vymyslet nějaký plán, když si všiml, že se Jack přikrčeně plíží za Kladivem. Okamžitě pochopil, co musí udělat. Uchopil svůj meč oběma rukama a s hlasitým řevem na Kladiva zaútočil. Ten o krok ucouvl, aby se mohl rozmáchnout, a přitom zakopl o Jacka. Zavrávoral a Jack do něho prudce strčil, čímž ho svrhl přes okraj římsy do hlubiny. MacNeil rychle přiskočil a jeho meč zasvištěl vzduchem. Čepel zasáhla Kladivovu pravou ruku a čistě mu ji usekla v zápěstí. Pekelný nástroj zazvonil o římsu s psancovou uťatou rukou stále sevřenou kolem jílce. Jack a MacNeil se dívali, jak Kladivovo tělo padá dolů, až je z něho jen maličké smítko v planoucím oku Bestie.
Konečně se oba odvrátili, opřeli se zády o skalní stěnu a snažili se popadnout dech. MacNeil cítil, jak se mu točí hlava a svaly na nohou se mu třesou vyčerpáním, ale věděl, že na odpočinek ještě není čas. Pohlédl na Pekelný nástroj, který oslnivě zářil na římse u jeho nohou. Prsty Kladivovy uťaté ruky se postupně rozevřely a pustily jeho jílec.
„Dobře," řekl Jack chraptivě. „A co teď?"
„Musíme zabít Bestii," odpověděl MacNeil.
Jack se podíval dolů na obrovské oko a pak na Vlkomor. Náhle si uvědomil, co má MacNeil v úmyslu udělat a po zádech mu přeběhl mráz. Pohlédl na Hraničáře s novou úctou.
„Tohle dělat nemusíš."
„Ale ano, musím. Je to moje práce. Moje povinnost."
Jack se na něho chvíli mlčky díval a pak krátce přikývl. „Jsi statečný muž, seržante. Hodně štěstí."
„Díky. Budu ho potřebovat. A teď odsud zmiz. Chodba, kterou jsme se sem dostali, byla součástí snu Bestie. Kdo ví, co se s ní stane, až ji zabiju."
„Seržante... víš určitě, že ji Pekelný nástroj může zabít?"
„Proč jinak by se ho tak bála? A teď už vážně jdi. Já tě doženu."
„Jo," řekl Jack klidně. „Jistě. Na shledanou, seržante."
Krátce MacNeilovi zasalutoval, vzal si lucernu a odešel po skalní římse k ústí chodby. MacNeil zůstal stát na místě a poslouchal, jak zvuky Jackových kroků postupně utichají. Cítil, jak přítomnost Bestie pulzuje ve vzduchu všude kolem něj. Její moc rostla.
Mohl bych odsud utéct. Ještě teď bych mohl utéct. Ale nechci.
Zhluboka se nadechl a překvapilo ho, jak je roztřesený.
Svůj meč zastrčil zpátky do pochvy a podíval se na Vlkomor. Potily se mu dlaně, a tak si je utřel do kalhot. Tak vystrašený asi ještě nikdy v životě nebyl. Poklekl, uchopil jílec Vlkomoru a přitom si dával pozor, aby se nedotkl Kladivovy uťaté ruky. Pak pomalu vstal. Meč byl navzdory své délce neuvěřitelně lehký. Slabě zářil, ale nebylo to příjemné světlo. MacNeil konečně pochopil, proč Kladivo používal Pekelný nástroj tak neochotně.
Vlkomor se přestěhoval do jeho mysli jako tichý, svůdný šepot, který mu sliboval moc a slávu, a odvolával se na všechny temné sny a touhy, které kdy měl. MacNeil se bezmocně zachvěl, když jím cizí přítomnost pomalu prosákla jako sladký jed. Nebylo divu, že Kladivo tak rychle upadl do područí Bestie: jestliže o jeho mysl sváděly boj dvě tak mocné síly, jedné z nich podlehnout musel. MacNeil potřásl hlavou, aby z ní zapudil podobné myšlenky, a přistoupil k okraji římsy. Čekala ho práce a on ji udělá navzdory Bestii, prokletému meči i svému vlastnímu strachu - nic z toho jej

nezastaví.
Sevřel kůží ovinutý jílec meče oběma rukama a pozvedl Pekelný nástroj před sebe. Jeho záře byla tak oslnivá, že musel přivřít oči. Pak pohlédl dolů do hlubiny.
MacNeil si vzpomínal na démony za dlouhé noci a jak se mu chtělo otočit se a utíkat někam pryč. Vždycky na svůj strach pohlížel jako na dobře skrývanou slabost, neodpustitelný a nepominutelný kaz na svém charakteru. Vždycky sám sebe považoval za silného a pohrdal vlastní slabostí stejně, jako ji pohrdal u ostatních. Ale teď, když stál sám na okraji skalní římsy a díval se do jediného planoucího oka Bestie, konečně pochopil pravdu. Není hanba strach cítit, ale poddat se mu.
Bestie se konečně probudila a až načerpá sílu, zničí svět a nahradí ho svými vlastními příšernými představami. Už jednou, v časech Temného lesa, přísahal, že raději zemře, než by dopustil, aby se stalo něco takového. Tato přísaha stále platila, a jakkoliv byl vystrašený, vědomí povinnosti a vlastní čest mu dodávaly odvahu k tomu, co bylo třeba udělat. Proč já? pomyslel si a ihned si odpověděl: Protože tady nikdo jiný není. Protože je to tvoje práce. Tvoje zodpovědnost. Vzpomněl si, jak si sliboval, že se pomstí za mrtvé děti, a ještě se ve svém rozhodnutí utvrdil. Krátce si povzdechl a sklonil meč tak, aby hrotem mířil k obřímu oku.
Sbohem, Jessiko a Gilesi. Vždycky jsem na vás byl hrdý. Sbohem, Constance. Přece jen se z tebe vyklubala zatraceně dobrá čarodějnice. A Salamandře... To s tou vesnicí je mi líto.
Pekelný nástroj zařval v jeho mysli vzteky, jak konečně pochopil, co má v úmyslu, ale už bylo pozdě. MacNeil napjal svaly a pod špičkami nohou ucítil prázdnotu. Suše se usmál. Výšky vždycky nenáviděl. Pevně sevřel jílec meče oběma rukama, předklonil se a skočil dolů.
Mrazivý vzduch mu svištěl kolem uší a Vlkomor držel napřažený před sebou. Meč i Bestie neslyšně řvaly v jeho mysli a on se jim oběma smál. Pak bylo oko blíž a ještě blíž, třpytící se stříbro a zlato zaplnilo celé jeho zorné pole, až všechno, co viděl, bylo oko, které se stále zvětšovalo, moře oslnivě jasného světla. Pak se do něj zařízl meč hnaný energií jeho padajícího těla a v příštím okamžiku v těle Bestie zmizel i MacNeil. Na nekonečně dlouhý okamžik zavládlo ticho a potom se Bestie rozkřičela.

7 LOUČENÍ

Křik náhle skončil a hlas Bestie utichl navždy. Ve sklepení pod pevností začala mlha řídnout. Vsákla do kamenných zdí a byla pryč, zmizela beze stopy. Světlo pochodní náhle zaplálo jasněji a stíny už nebyly tak hrozivě temné. Tanečník sťal poslední dva troly, kteří se objevili ve dveřích, a pak se zmateně rozhlédl, překvapen, že nikde nejsou žádní další.
Pazourek se posadila na krví potřísněnou podlahu a zavřela oči. Constance svěsila ruce a hlava jí unaveně spadla na prsa.
„A je to," řekla tiše. „Bestie je mrtvá."
„Víš to určitě?" zeptal se jí Tanečník.
„Ano. Už necítím její přítomnost."
Tanečník si povzdechl, pokrčil rameny a zastrčil meč zpátky do pochvy. Pak se podíval na Jessiku a poklekl vedle ní. Když uviděl krvácející ránu v místě, kde mívala ucho, tiše zaklel. Z kapsy vytáhl kapesník a opatrně jí ho na ránu přitiskl. Jessica sebou škubla a otevřela oči, pak unaveně zvedla ruku, aby si kapesník přidržela na místě. Když jí Tanečník ovazoval hlavu cárem látky, jen zatínala zuby. Na čele jí vyrazil pot a z bolesti jí bylo tak zle, že se o ni pokoušely mdloby, ale přesto sebrala dost sil, aby se na něho vděčně usmála.
„Vyhráli jsme, Gilesi. My jsme vážně vyhráli."
„I tak se to dá brát, Jessiko."
„Jestli se takhle člověk cítí, když vyhraje, strašně nerad bych se jednou připletl k prohře," ozval se Wilde.
Pazourek překvapeně vzhlédla a pak se s Tanečníkovou pomocí dopotácela k zraněnému lučištníkovi. Ležel na zádech, díval se do stropu a tvář měl zkřivenou bolestí. V břiše měl obrovskou díru odhalující polámaná a roztříštěná žebra. Vnitřnosti mu nevyhřezly jen díky tomu, že si je držel oběma rukama. Mezi prsty mu protékala krev, která mu vsakovala do šatů a vytvářela pod ním temně rudou louži. Krev měl i kolem úst a na bradě a nedokázal ani zvednout hlavu a podívat se na Jessiku, když ho něžně vzala za ruku. Pazourek se podívala na Tanečníka a ten mlčky zavrtěl hlavou.
Constance poklekla vedle Jessiky.
„Můžeš pro něj něco udělat, Constance?" zeptala se jí Jessica tiše.
Čarodějnice zavrtěla hlavou. „Už mi nezbyla žádná magie. Všechnu jsem ji spotřebovala. Obnovit ji bude nějakou dobu trvat."
„A tolik času mi už nezbývá," řekl Wilde. Bolestivě polkl. „Typické. Vždycky jsem měl smůlu."
„Lež klidně," zašeptala Jessica.
„Proč? Horší to už být nemůže. Ty tam, Tanečníku?"
„Ano, Wilde? Tady jsem."
„To moje zranění mě nakonec zabije, ale zatraceně pomalu. Ještě to bude nějaký čas trvat, než umřu, a vůbec netoužím být u toho. Skonči to, Tanečníku. Nech mě umřít alespoň trochu důstojně."
„Takhle nemluv," napomenula ho Jessica skoro vztekle. „Vždycky je naděje."
„Ne, pro mne už ne," odsekl Wilde. Na okamžik se odmlčel, aby popadl dech, a Jessica mu rukávem setřela pot z čela. Wilde se na ni zašklebil. „Ty jsi byla vždycky příliš měkká, Jess. Poslyš, co takhle poslední polibek? Na rozloučenou. A pak, až to budeme mít za sebou, mě Tanečník může odeslat na onen svět."
Jessica se nedokázala ubránit úsměvu. „Ty jsi byl vždycky romantik, Edmonde."
Naklonila se nad ním, otřela mu krev z úst a něžně ho políbila. Wilde přitom namáhavě zvedl ruku a stiskl jí levé ňadro.

Pazourek se prudce narovnala, napůl šokovaná a napůl pobavená. Pak Wilde kývl na Tanečníka a ten mu bleskovým pohybem vrazil dýku do srdce. Lučištník strnul a zašklebil se na Jessiku.
„Romantik, no to mě podrž!"
Pak naposledy vydechl a z jeho pohledu se vytratil všechen lesk. Pazourek natáhla třesoucí se ruku a zatlačila mu oči.
„Sbohem, Edmonde. Kéž by to všechno dopadlo... jinak."
„Jessiko?" Tanečník se jí vážně díval do očí. „Musel jsem to udělat, Jessiko."
„Samozřejmě že ano. Děkuji ti, Gilesi."
„Co budeme dělat teď?" zeptala se Constance. „Troli jsou všichni mrtví, Bestie je mrtvá... ale co Duncan, Jack a Kladivo? Co uděláme?"
„Na chvíli si odpočineme a nabereme sílu," řekla Pazourek. „Duncan a ostatní tu budou co nevidět."
„Ale co když ne?" namítla Constance. „Co když se nevrátí?"
„Pak půjdeme dolů a najdeme je," odpověděl Tanečník.

Strašák Jack se potácel podzemní chodbou a před sebou držel v třesoucí se ruce lucernu. Netušil, jak dlouho už je pod zemí, ale nohy ho bolely a lucerna mu připadala tak těžká, že ji skoro nemohl unést. Přesto se plahočil stále dál a ozvěna jeho vlastních kroků bylo to jediné, co slyšel. Snažil se navázat spojení s lesem jako předtím, ale nedokázal ho najít. Byl příliš daleko a příliš vyčerpaný. Příšerně ho bolela hlava a nemohl se na nic soustředit. Věděl, že to není nic vážného - jen únava a napětí. Několik hodin spánku by to spravilo. Byl v pokušení lehnout si a na chvíli si zdřímnout na podlaze chodby, ale tušil, že kdyby to udělal, už nikdy by nenašel sílu se zvednout. Tak se potácel s hlavou unaveně svěšenou, střídavě posouval jednu nohu před druhou, vrávoral stále kupředu.
Před nějakým časem zaslechl křik Bestie, ale dlouhé bolestné vytí už umlklo a chodba tu pořád byla. Nic se nezměnilo. Uvažoval, jestli sny Bestie po její smrti zmizí, a pokud ano, jestli se i on rozplyne se snem, ve kterém zrovna byl, ale nestalo se to. Nebo si toho možná jenom nevšiml. Ne, člověk nemůže být tak unavený a bolavý, pokud není doopravdy naživu. Ale jestliže sen pokračoval, možná že Bestie přece jen neumřela...
Ta myšlenka ho vytrhla z netečnosti; otočil se a podíval se směrem, odkud přišel. Bestie byla mrtvá. Musela být. Pekelný nástroj ji musel zabít... Jenže v tomhle potřeboval mít jistotu. Nakonec se posadil uprostřed chodby na zem, otevřel svou mysl a nechal ji bloudit. Hledal stromy. Stále byl příliš daleko, aby se mohl spojit s lesem, ale už necítil temnou, dusivou přítomnost Bestie. Zmizela, jako by nikdy neexistovala. Jack se smutně usmál a vstal. Možná je na světě přece jen spravedlnost. Alespoň nějaká. Znovu se vydal na cestu.
Po chvíli mu stíny vpředu začaly připadat jiné. Jack zvedl lucernu výš a zamžoural do tmy. Srdce mu radostně poskočilo, když v dálce před sebou uviděl dřevěné stupně schodiště vedoucího nahoru. Byl skoro u cíle: stačilo, aby vyšel po těch schodech, otevřel padací dveře a bude zase na světle a mezi přáteli. Náhle se zamračil a zastavil se. Vzpomněl si, jak se jim cestou dolů zdálo, že jsou schody nekonečné, a při tom pomyšlení ho zamrazilo. Rychle však tu myšlenku zaplašil. Kolik schodů má před sebou, teď není podstatné. Byl skoro u cíle a už ho nezastaví nikdo a nic. Vrátí se domů, mezi stromy.
Skoro se po hrubých dřevěných stupních rozběhl, zdolával je tak rychle, jak mu bolavé nohy dovolovaly. Lucernu nesl před sebou v natažené ruce a toužebně vyhlížel dřevěné padací dveře, které vedly ven z podzemí, ale dlouho měl kolem sebe jen tmu a schody. Teprve když mu začala tát jinovatka ve vlasech a voda mu stékala po tvářích jako slzy, si uvědomil, že už kolem není taková zima. Vlastně bylo skoro teplo. V rukou a ve tváři cítil příjemné mravenčení, jak se mu do nich postupně vracel cit, a zkřehlost ho pomalu opouštěla. Nevšímal si toho a dál spěchal nahoru. Pak se začal usmívat, až ho bolely tváře. Před sebou uviděl padací dveře a rychle se zastavil, aby do nich nevrazil hlavou. Náhle se mu ale úsměv z tváře vytratil. Co když ti nahoře poklop zatarasili a pak je něco... přemohlo? Zůstal by navěky uvězněný tady dole ve tmě... Jack se rozhodl, že na to nebude myslet. Natáhl ruku a zatlačil do poklopu. Zvedl se asi o palec a zase spadl. Jack tiše zaklel. Zapomněl, jak jsou padací dveře těžké. Postavil lucernu na schod a zatlačil oběma rukama. Dveře se znovu zvedly o palec nebo o dva. Jack se nadechl a napjal svaly, pak dveře zvedl ještě o jeden palec. Když s nimi zacházel MacNeil, vypadalo to vždycky tak snadně. A pak najednou váha zmizela a dveře nad ním se rozletěly. Dovnitř proniklo světlo a Jack slepě zamrkal. Pak ho uchopily silné ruce a vytáhly ho nahoru - a Strašák Jack byl z podzemních chodeb venku.
Pazourek a Tanečník nechali dveře zase spadnout a Constance mu pomohla usednout na zem. Jack se vesele šklebil na všechny kolem, ale pak si všiml výrazu v jejich obličejích a jeho úsměv se vytratil, když si uvědomil, že kromě dobrých zpráv nese i zlé.
„Jsem jediný, kdo přežil," řekl tiše. „Kladivo a seržant MacNeil se už nevrátí."
„Oba jsou mrtví?" zeptala se Constance.
„Kladivo ano. A seržant podle všeho také. Obětoval se, aby zabil Bestii."
„Co se stalo?" zeptal se Tanečník.
„Seržant MacNeil použil proti Bestii Vlkomor." Jack na chvíli sklopil oči, pak je zase zvedl a pohlédl přímo na Tanečníka. „Udělal bych to sám, ale on mě nenechal. Říkal, že je to jeho povinnost. Byl to statečný muž. Nejstatečnější, s jakým jsem se kdy setkal."
„Ano," přikývla Jessica. „To byl."
Chvíli stáli mlčky, každý ponořený do vlastních vzpomínek. Constance se náhle cítila hrozně unavená. Šetřila si poslední zbytky sil, aby mohla přivítat MacNeila, a teď pro ně neměla žádné použití. Byl mrtev. Nikdy se nenaskytla správná chvíle, aby mu řekla, co k němu cítí, a teď už se ani nenaskytne.
„Co se stalo Kladivovi?" otázal se Tanečník.
„Setkal se s něčím, co bylo horší než on." Jack se kolem sebe rozhlédl a teprve nyní si všiml mrtvých trolů a zranění,

která Hraničáři utrpěli. „Zdá se, že jste se za naší nepřítomnosti nenudili."
„Dokázali jsme se nějak zabavit," odpověděla Jessica.
„Našli jsme zlato," pokračoval Jack. „Všechno je tam dole. Potom vám nakreslím mapu."
„A co ti ztracení lidé?" zeptala se Constance.
„O tom vám povím později," řekl Jack. „Je to dlouhá historie a nijak zvlášť hezká." Pohlédl na Wildovo nehybné tělo. Chvíli se na něj díval a nedokázal se rozhodnout, co si o něm má myslet. „Zemřel správně?"
„Ano," přikývla Pazourek. „Obětoval svůj život, aby mě zachránil."
Jack pomalu přikývl. „Nikdy jsem ho neměl rád, ale byl skvělý lukostřelec. Alespoň zemřel za dobrou věc. Víte, kdysi býval hrdina."
„Ano," řekla Jessica. „Já vím." Přísně se podívala na Jacka. „Jsi si jistý, že je MacNeil opravdu mrtvý?"
„Měl by být," řekl Jack. „Věděl, že musí umřít, když chce zabít Bestii, stejně jako já."
„Ale viděl jsi jeho mrtvolu?"
„Ne, neviděl."
„Takže je stále ještě šance, že žije," prohlásil Tanečník. Otočil se ke Constance. „Nemůžeš svým vnitřním zrakem zjistit, kde je? Co se s ním stalo?"
„Je mi líto," odpověděla čarodějnice. „Nic mi nezůstalo. Bude to trvat týdny, než zase něco uvidím."
„Je mrtvý," řekl Jack. „Je mi líto, ale musí být."
Pazourek chtěla něco říct, ale pak si to rozmyslela a na nějaký čas zavládlo mlčení.
„Dobře," prohlásila konečně. „Pojďme odsud. Dnes se vyspíme v jídelně. Zítra sejdeme do podzemí a pokusíme se najít Duncanovo tělo."
„Máš pravdu," přikývl Tanečník. „Nemůžeme ho tam nechat samotného."

Duncan MacNeil se pomalu probudil. Celé tělo ho bolelo a záda měl v jednom ohni. Hlasitě zasténal a pokusil se zvednout hlavu, avšak zjistil, že to dalece přesahuje jeho současné možnosti. Otevřel oči, ale viděl jen tmu. Tiše ležel tam, kde byl, postupně sbíral, co zbylo z jeho síly, a snažil se přijít na to, kde k čertu vlastně je. Pod zády měl nepříjemně tvrdý povrch, ale jedna ruka a obě nohy jako by mu visely do prázdna. Obklopoval ho odporný pach; vlhký, dráždivý puch hnijícího masa, ze kterého se mu zvedal žaludek. Znovu se pokusil zvednout hlavu a tentokrát se mu to povedlo. Pořád však nic neviděl. Samozřejmě že ne, pomyslel si. Tady dole je přece tma. Tady dole...
Vzpomínky se mu náhle vrátily a srdce mu vynechalo úder, když si vzpomněl na závratný pád do gigantického planoucího oka. Začal kolem sebe šátrat ve tmě ve snaze najít něco, čeho by se mohl zachytit, ale vzápětí zase znehybněl, když si uvědomil, že leží na něčem velice úzkém s neznámo jak hlubokou propastí po obou stranách. Začal svoje okolí ohmatávat mnohem opatrněji, až se dotkl něčeho měkkého a nepříjemně poddajného. Rychle ruku zase stáhl a pak ležel velice klidně a čekal, až mu srdce přestane divoce bušit. Pak se rozhodl, že by to ze všeho nejvíce chtělo vrhnout na věc trochu světla. Opatrně si sáhl do kapsy a vytáhl asi palec dlouhý kousek svíčky, který s sebou vždycky nosil pro případ nouze. Z boty vylovil křesadlo a troud a s jeho pomocí zapálil knot. Udělat to a přitom nespadnout se ukázalo být noční můrou samo o sobě, ale nakonec se mu to povedlo, a když svíce vzplála, pozvedl ji do vzduchu.
Ležel na vybledlé kosti obklopené temnými stěnami hnijícího masa. Když pohlédl vzhůru, viděl nad sebou otvor jakéhosi komínu vedoucího svisle nahoru rozpadajícím se masem. Jinou, podobnou šachtu uviděl kus pod sebou. MacNeil se na kostěné lavici pomalu posadil, svíčku přitom držel v třesoucí se ruce. Konečně věděl, kde je. Byl v těle Bestie. Proletěl jí okem do hlavy a jak padal, ničil jí mozek. Oční mok obrovské bulvy musel zbrzdit jeho pád, takže když nakonec uvízl v pevnějších částech jejího těla, nebyl náraz tak silný, aby ho zabil. Pekelný nástroj mu přitom nejspíš vyklouzl z ruky. Meč padal dál bez něho, prožíral se do mozku Bestie a vytvořil díru, kterou teď měl pod sebou. Nemohl vědět, jak hluboko Vlkomor pronikl, ale očividně dost na to, aby Bestii zabil. Že byla mrtvá, o tom MacNeil nepochyboval: stačilo, aby se rozhlédl, a všude viděl zkázu a rozklad. Pekelný nástroj byl pryč, ztracený v nitru téhle obrovské mršiny.
A pokud jde o mě, může tam zůstat navěky, pomyslel si MacNeil.
Opatrně se postavil a zadíval se do šachty nad sebou. Její ústí měl těsně nad hlavou a snadno na ně dosáhl. Přestože se mu to pomyšlení ani trochu nelíbilo, byl to jediný způsob, jak se dostat ven. Nevěděl, jak hluboko pronikl do těla Bestie, než kost zastavila jeho pád, a ve svém současném zbědovaném stavu nebyl příliš v kondici na šplhání. Náhle kost, na které stál, zapraskala a zhoupla se pod ním. Pohlédl dolů a uviděl, že se po ní šíří jemné trhlinky. Už neměl na výběr: musí odsud zmizet, dokud ještě může. Kdyby se znovu zřítil, už by se nikdy nemusel z těla Bestie dostat, a navíc nebylo jisté, jestli by další pád vůbec přežil.
MacNeil si kápl trochu roztopeného vosku na rameno a přilepil si jím svíčku na košili. Od hlavy k patě byl sice potřísněný páchnoucím slizem z oka Bestie, ale svíčka držela pevně a on teď měl obě ruce volné pro šplhání. Vytáhl dýku a vyřezal do hnijícího masa v otvoru nad sebou několik úchytů a opor pro nohy. Pak dýku sevřel zuby a vytáhl se nahoru. Ruce ho přitom příšerně bolely, ale nakonec se mu podařilo vysoukat se dost vysoko, aby se dokázal zapřít nohou o první zářez. Pak započal s dlouhým a namáhavým výstupem. Později si na to vzpomínal jako na zlý sen. Připadalo mu, že výstup nemá konce. V blikajícím světle svíčky před sebou viděl jen stěnu rudého a nafialovělého masa, které už tmavlo postupujícím rozkladem. Tu a tam probíhaly tělem Bestie světelné záblesky a jednou se MacNeilovi zdálo, že na něho z masa hledí podivně zkřivený obličej. Když se ale podíval znovu, byl pryč a on nijak zvlášť netoužil zkoumat ten jev důkladněji. Bolest a únava se mu pomalu šířily z nohou do boků, prsou a rukou. Záda už necítil dávno. Nemohl se ani zastavit, aby si na chvíli odpočinul: provizorní stupínky, které si dýkou vyřezával do masa Bestie, jeho váhu příliš dlouho neunesly. Občas narazil na trčící úlomek kosti a rychle se jim naučil vyhýbat. Na

první pohled vypadaly pevně, ale vevnitř byly zpráchnivělé. Vlkomor odvedl svou práci důkladně. MacNeil šplhal dál, pomalu stoupal šachtou v zahnívajícím mase.
Nakonec dorazil k obrovskému důlku, který kdysi obsahoval oko Bestie. Nyní to byl zející kráter vystlaný hnilobným rosolem. MacNeil vylezl z otvoru na okraj důlku; chvíli tam jen tak stál a čekal, až všechny jeho bolesti poleví na snesitelnou úroveň. Světlo z jeho svíčky nedokázalo proniknout na větší vzdálenost než několik stop, ale krystaly ve stěnách jeskyně pořád ještě vydávaly kalnou záři. Vyduté stěny kráteru se táhly do dálky, ohraničené skalní stěnou, po které bude muset vylézt, aby se dostal k římse a potom k chodbě vedoucí do pevnosti. Samozřejmě za předpokladu, že tam ta zatracená chodba pořád ještě je... MacNeil pokrčil rameny a vydal se k nejbližší stěně. Uvažovat o takových věcech nemělo smysl. Chodba tam zkrátka buďto byla, nebo nebyla. To zjistí, až tam dorazí.
Zbytek cesty urazil v jakémsi omámení nebo polosnu. Byl tak vyčerpaný, že si už s ničím nedělal starosti. Postupně dorazil k hornímu okraji kráteru a pak lezl po svislé skalní stěně tak dlouho, až zase stál na úzké římse. Výstup nebyl příliš obtížný; skála tu byla popraskaná od toho, jak se Bestie vrtěla ve spánku, a bylo na ní mnoho vhodných úchytů a stupů. MacNeil přešel skalní římsu a pak pokračoval chodbou, která vedla k dřevěnému schodišti a do sklepa. Tou dobou už skoro nepřemýšlel. Jediné, co cítil, byla bolest, únava a pevné odhodlání nevzdát se.
Než se doplahočil k dřevěným schodům a začal se po nich plazit po čtyřech nahoru, dohořela mu svíčka. Že už je u padacích dveří, poznal, teprve když do nich narazil hlavou. To ho trochu vzpamatovalo a zároveň ho napadla strašlivá myšlenka: Co když ostatní mají za to, že je po smrti, a proto z pevnosti odešli, když předtím důkladně zajistili padací dveře závorami? Divoce se zašklebil. Po tom všem, čím prošel, ho nějaké pitomé dveře rozhodně nezastaví. Postavil se na úzkém dřevěném schodu co nejbezpečněji a začal kolem sebe šátrat. Náhle do něčeho vrazil rukou. Okamžitě strnul a snažil se vzpomenout si, co by to mohlo být. Živé to nejspíš nebylo; na dotek to bylo spíš jako sklo nebo kov. Znovu opatrně natáhl ruku a tentokrát rozpoznal známý tvar lucerny. MacNeil se ve tmě vesele usmál. Takže Jackovi se to podařilo. Vytáhl křesadlo a troud a třesoucíma se rukama lucernu rozsvítil. Její záře jej oslepila a vehnala mu slzy do očí. Trpělivě čekal, až jeho oči trochu přivyknou novému světlu, a potom se opřel ramenem do padacích dveří. Zhluboka se nadechl a pak vší silou zatlačil nahoru. Po jeden strašlivý okamžik to vypadalo, že se ten zatracený poklop vůbec nehne, ale pak se najednou zvedl o tři palce a málem ho přitom srazil ze schodů. MacNeil změnil postoj a zatlačil znovu, a tentokrát se padací dveře otevřely dost na to, aby přepadly dozadu. S hromovým zaduněním udeřily o zem, ale nikdo si toho nevšiml. Sklep byl temný a opuštěný.
MacNeil vylezl ven, ale odpočinul si jen chvilku a pak začal v hromadách mrtvol pátrat po svých přátelích. Mezi všemi těmi troly však našel pouze jediné lidské tělo: Wildovo. MacNeil si ulehčeně oddechl a vydal se na dlouhou a namáhavou cestu bludištěm chodeb, které ho měly nakonec vyvést do světa venku. Opět ho napadlo, jestli už ostatní neodešli a nenechali ho v pevnosti samotného. Neměl ani tušení, jak dlouho vlastně ležel v bezvědomí v těle Bestie. Pokud tady ale zůstali, budou nejspíš v jídelně. Chvíli stál nerozhodně v temné chodbě. Chtěl se dostat z pevnosti, pryč od vší té krve, smrti a šílenství a zase dýchat svěží, čistý vzduch, ale ještě více toužil po společnosti svých přátel. Proto nakonec zamířil do jídelny. Dostat se tam mu trvalo déle, než čekal - hlavně proto, že byl zesláblejší, než si uvědomoval - ale nakonec stál v prázdné chodbě před zavřenými dveřmi síně. Na okamžik se zaposlouchal, ale neslyšel vůbec nic. Pokrčil rameny a rozrazil dveře tak prudce, až udeřily o zeď.
Tanečník seděl na stráži. Než ozvěna zadunění dozněla, byl na nohou, meč připravený k výpadu, ale když uviděl, kdo přišel, vytřeštil oči a strnul na místě. Jack, Pazourek a Constance se už probouzeli a ospale mžourali na zjevení ve dveřích. Pak šok pominul a všichni čtyři se rozběhli k němu, aby se s ním přivítali. Constance tam byla první a navzdory krvi a slizu, kterým byl MacNeil pokrytý, ho energicky objala.
„Ty žiješ! Ach, Duncane, věděla jsem, že jsi naživu! Věděla jsem to!"
Emoce ji přemohly a způsobily, že náhle mluvila naprosto neartikulovaně, ale na tom vůbec nezáleželo. Na to, aby mu pověděla o svých citech, bude mít dost času později. Teď budou mít dost času na spoustu věcí.
Nakonec ho pustila a přenechala ho ostatním, kteří se ho jali objímat a poplácávat po zádech a po ramenou. Prožité napětí a únava byly najednou na MacNeila příliš; cítil, že jestli se okamžitě neposadí, nejspíš upadne. Jack s Tanečníkem ho odvedli k židli a on je přitom ujišťoval, že je úplně v pořádku, jen se potřebuje trochu vzpamatovat. Constance jej něžně zavinula do přikrývky, aby mu nebyla zima, a Jessica mu podala láhev vína, za kterou jí kývnutím poděkoval.
„Tak," řekla Constance. „A teď nám pověz, co se vlastně stalo. Byl jsi pryč celé hodiny. Opravdu jsi zabil Bestii?"
„Jistě," odpověděl MacNeil. „Bestie je mrtvá." Pověděl jim celý příběh a oni seděli v tichém úžasu kolem a naslouchali stejně pozorně jako děti vesnického vypravěče. Když skončil, ještě dlouho seděli mlčky a bez hnutí a přemítali o tom, co slyšeli.
„Takže Vlkomor se zase ztratil," prohlásila Jessica nakonec. „Lhala bych, kdybych tvrdila, že je mi líto, že už ho nikdy neuvidím. Z toho zatraceného meče mi běhal mráz po zádech."
„Jistě," přikývl MacNeil. „V mém oficiálním hlášení bude stát, že zmizel beze stopy. Myslím, že bude pro všechny lepší, když zůstane ztracený." Náhle zívl a dopřál si luxus pořádného protáhnutí. „A teď, přátelé, když mě omluvíte, myslím, že ze sebe shodím tyhle smradlavé hadry, zamotám se do deky a budu nejmíň týden spát. Dobrou noc... a hezké sny."

* * *

Nakonec spal jen asi deset hodin. Když se konečně probudil, bylo už pozdní odpoledne. Každičký sval v jeho těle si hlasitě stěžoval, ale vydatný spánek otupil bolesti hroty a MacNeil cítil, že to přežije. Pazourek a Tanečník seděli kousek od něho a tiše si povídali. Constance připravovala u jednoho ze stolů studenou večeři ze železných zásob. Po Strašákovi Jackovi nebylo nikde ani památky. MacNeil se spokojeně usmál. Život je krásný. Ležel zabalený v přikrývce,

díval se do stropu a cítil se báječně. Dole v temnotě, před okem Bestie, prošel zkouškou odvahy a obstál. Nikdy v životě se více nebál, ale když na tom záleželo, udělal, co bylo správné. To vědomí pro něho znamenalo hodně.
Neochotně se vymotal z přikrývky a nasoukal se do náhradních šatů. Jediný pohled na ulepené a špinavé svršky, které měl předtím, stačil, aby pochopil, že je už nic nezachrání. Opatrně si přičichl k rukám. Přestože si je před spaním důkladně vydrhl, pořád ještě páchly Bestií. Možná že až přijde posila, bude mezi nimi někdo, kdo dokáže opravit kotel na horkou vodu a pak si dopřeje pořádnou koupel. Chvíli se tou představou kochal a pak se vydal za Constance. Dívka se na něho usmála a podala mu talíř s jídlem připraveným ze železných zásob. Mezi vojáky se často vedly debaty o tom, jestli chutná hůř za studena nebo ohřáté. Obvykle se nakonec dohodli, že tak i tak se dá stěží nazvat poživatelným.
MacNeil vlastně ani neměl hlad, ale když už si Constance dala s přípravou jídla tu práci, neměl to srdce ho odmítnout. Po několika soustech zjistil, že hlad přece jen má, takže snědl všechno a ještě si přidal. Když konečně s povzdechem odstrčil prázdný talíř, zjistil, že Constance sedí vedle něho a mlčky se na něj dívá.
„Jack čeká na nádvoří," řekla tiše. „Pod střechou se necítí dobře, ale nechtěl odjet bez rozloučení."
„Podle předpisů bych ho vlastně měl zatknout," prohodil MacNeil, „ale..."
„Ano," přikývla Constance. „Ale."
Vyměnili si úsměv a MacNeil vstal a zamířil ke dveřím. Jessica s Tanečníkem se přestali bavit a přidali se k němu. Constance se jako obvykle držela vzadu.
V odpoledním slunci vypadala pevnost jaksi menší a méně hrozivá, jako kdyby zlo, které ji mělo ve své moci, zmizelo s noční tmou. MacNeil předpokládal, že tomu tak svým způsobem je. Přes všechny ty mrtvé a prolitou krev to teď byla jen jedna z mnoha pohraničních pevnůstek a ničím jiným už ani nebude. Bouře skončila v časných ranních hodinách a déšť už ustal. Na nebi nebylo ani mráčku a teplé sluneční paprsky vysušily většinu kaluží. Strašák Jack stál u otevřené hlavní brány a díval se směrem k lesu. Když uslyšel, jak k němu přicházejí Hraničáři, otočil se a zdvořile jim kývl na pozdrav.
„Už vypadáš mnohem lépe, seržante MacNeile. Mohu pro vás něco udělat, než zase odejdu?"
„Myslím, že ne," odpověděl MacNeil vesele. Navzdory Jackovu uvolněnému vzhledu mu bylo jasné, že by se psanec při první známce, že ho chtějí uvěznit, otočil na patě a utekl do lesa. Starých zvyků se člověk nezbaví snadno. MacNeil se na Jacka přátelsky usmál. „Pokud jde o mé oficiální hlášení, nikdy jsi tady nebyl. Ale udělej mi jednu laskavost: dokud tady budeme, snaž se vyhýbat potížím. Velice nerad bych na tebe vyhlašoval štvanici."
Jack se na něho zašklebil. „Proč myslíš, že by ti to bylo co platné?"
Všichni se rozesmáli. Jack se opět otočil k lesu.
„Nemusíš odejít," řekla Constance náhle. „Po tom, jak jsi nám pomohl, po všem, co jsi udělal, bychom pro tebe určitě získali milost. Mohl by ses vrátit domů, ke své rodině a žít jako všichni ostatní."
„Můj domov i moje rodina je les," odpověděl Strašák Jack. „Neopustil bych ho ani za tucet milostí. Ale stejně ti děkuji, Constance. Sbohem, přátelé."
Ještě jednou se na všechny zašklebil, pak vyběhl z brány a zamířil napříč mýtinou. Ještě chvíli viděli jeho utíkající postavu v plném slunečním jasu a pak dorazil mezi stromy. Jeho maskovací šaty splynuly s Lesem a byl pryč.
„Něco mi říká, že jsme ho neměli pouštět dřív, než se vypravíme do podzemí a spočítáme ty pytle zlata," řekla Jessica.
MacNeil se usmál a zavrtěl hlavou. „Klidně bych mu nějaký ten pytlík dopřál, ale nemyslím, že si vzal byť jedinou minci. K čemu by mu bylo zlato v Lese? Pojďte, musíme to tady trochu uklidit, než dorazí posily. A také se musíme domluvit na nějakém hodnověrném příběhu."
„To je pravda," řekla Jessica. „Kdybychom jim řekli pravdu, nikdy by nám neuvěřili. Já jsem u toho byla a věřím sotva polovině."
Čtyři Hraničáři se společně zasmáli a pak se vrátili dovnitř. Slunce zářilo z oblohy, na které nebyl ani mráček, a pevnost se pokojně koupala v jeho paprscích, čistá a pokojná.

Simon R. Green
DOLŮ MEZI MRTVÉ

Z amerického vydání Down Among the Dead Men
vydaného nakladatelstvím ROC
(Penguin Putnam, Inc.)
přeložil Josef Hořejší.
Obálku namaloval Paul Youll,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a. s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.
v roce 2004 jako svou 149. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.
Cena: 159 Kč
ISBN 80 - 7332 - 038 - X